

Ἑλληνόπουλο οὐθησαυρὸν παιδιῶν

ΑΡΙΘ. 3
ΔΡΧ. 3000

Σ' αὐτὸ τὸ τεύχος
ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΜΕ
ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

τῆς ΕΛΕΝΗΣ ΠΑΡΗ

'Ελληνόπουλο ο θησαυρός των παιδιών

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ
ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΎΛΗΣ

(Έγκριση από το Υπουργείο Παιδείας, με την 25108/3-9-47 πράξη).

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΠ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΣ ΤΣΕΚΟΥΡΑΣ

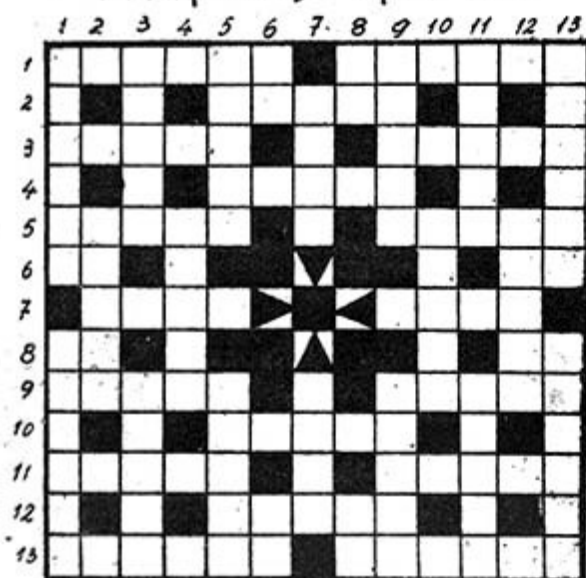
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΙΩ. ΦΩΤΙΟΣ

Συνδρομές	Έως 13.000.	Έτησια	135.000.	Έξω, 70.000.	Τρίμ. 36.000
•	Έξω.	•	σελίδια 95.	Έξω. 48.	Τρίμ. 25
•	Αμερικής	•	\$ 13.	Έξω. 7.	Τρίμ. 5 4

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 3.000

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΡΙΤΣΙΩΤΗ ΓΑΡΙΒΑΛΔΗ 17 — ΤΗΛΕΦΩΝΟ 90.606

Σταυρόλεξο αριθ. 95

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ:

ΚΑΘΕΤΑ:

1) Χωριό της Αττικής.—'Α-
ξίωμα, έπιγραφή. 2) Κάτοι-
κος πόλης. 3) Ποταμός της
Γερμανίας — βλαβερό έντο-
μο των άγρών. 4) Όνειρο,
όπτασία. 5) Τόπος εύφορος
σε έρημο — Καρακάξα. 6)
Νότα μουσικής — ΚΣ. 7)
Προϊόν γαλακτομίας (δημ.)
— βουνό της Ελλάδας. 8)
Υποθετικό—Νότα μουσικής
9) Νέο, καινούργιο (καθ. χω-
ρίς τελικό)—Κράτος της ΝΑ.
Ασίας. 10) Κάτοικος εύρω-
παϊκού κράτους. 11) Πόλη
της Κορινθίας—Ψαρόδάρκα.
12) Πηγάδι (καθ.). 13) Μαύ-
ρος (δημ.)—Τό μικρό της ά-
γελάδας.

1) Ένας άπ' τους Εύαγγε-
λιστάς—Δέντρο καλλωπιστι-
κό. 2) Ήφαιστειο στην Εύ-
ρώπη. 3) Υπερβολικά κον-
τός—Αρρώστεια των παι-
διών. 4) Μέρος του ναού.
5) Πυκνοφυτεμένη έκταση—
Τό επάνω μέρος του σπι-
τιού. 6) Λεπτό νήμα—ΡΣ. 7)
Μεταφορικό μέσο—Προφή-
της. 8) Άρθρο—ΑΔ. 9) Πα-
τέρας του Ήσαυ—Ούράνια
σώματα. 10) Ό άρχηγός των
άργοναυτών. 11) Έλληνικό νη-
σί—Νεανική περίοδος της
ζωής (δημ.). 12) Χρησιμοποι-
είται γιά άνέβασμα. 13) Ό-
μοιος, άσπαράλλακτα με άλ-
λον—Μέρος του καρδιού.
Διγενής Ακρίτας

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΚΑΤΟΙΚΙΩΝ

(Α. Ν. 1092)1938, δρόμο 6 5 1)

Έκδοτης - Διευθυντής:

ΣΠΥΡΟΣ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΣ

Σκουφ 11, 'Αθήναι.

Διευθυντής Συντάξεως:

ΝΙΚΟΣ ΤΣΕΚΟΥΡΑΣ

Γ. Βεντούρη 8 (Χολαργός).

Προϊστάμενος τυπογραφείου:

ΜΑΙΑΣ ΚΑΛΚΑΝΤΖΑΚΟΣ

Θερμοκλέους 17, Πειραιεύς

Ακροστιχίδα

Με τα άρχικά των λέξεων
που ζητάμε θα σχηματίσετε
ώκεανό.

1) Εύρωπαϊκό κράτος. 2)
Ζώο της ζούγκλας. 3) Νο-
μοθέτης Πελοποννήσιος. 4)
Όρος της Μακεδονίας. 5)
Πόλη της Πελοποννήσου. 6)
Πρωτεύουσα κράτους Μ.
'Ανατολής. 7) Υψηλό όρος
της γής. 8) Έλληνικό νησί.
9) Κράτος της Εύρωπης. 10)
Νησί των Κυκλάδων.

Πιπίνος

Γρίφος

Ένα γράμμα, φίλε λύτη,
άν τό πάρης δυο φορές,
τόπος φοβερός θα γίνη
που παιδεύονται οι φυχές.

Τρισεύγενη

Λύσεις πνευματικών άσκήσεων του προηγούμενου τεύχους

ΛΥΣΗ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ:

1) Αδίγης—Σαλάτα. 2) Πο-
λωνία—Σολομών. 3) Όράν
Χαρά. 4) Καρία—Χόλ—Σό-
λας. 5) ΟΑ—Κέρας—Σί. 6)
Όδον — Παλαμάς—'Ανά. 7)
Όρκω—Πνοή. 8) Σούνιον—
Ραφείον. 9) Μά—'Ηδη—ΑΒ.
10) Γαλανή—Ναρσής. 11) Ός
— Σάρρα — ΑΩ. 12) Δός—
Κάλαντα—Νέο. 13) Άν—Λαίς
—'Ιανώ — ΝΝ. 14) Μωρά—
Λήθη. 15) Αλατάς—'Ηρώδης.

ΚΑΘΕΤΑ:

1) Αποκτώ — Γάδα. 2)
Δορά—Όνομα—'Αν. 3) Ίλα-
ρόν—Υαλός—Μά. 4) Γωνία

Λογοπαίγνια

1) Ποιό βουνό κατοικεί...
με νοίκι; Ποιό βουνό είναι...
σωματοφύλακας; 3) Ποιό
πόλη παίζει θέατρο;

Ρόδινο μπουμπουόκι

Ρόμβος

1) * * * * *
2) * * * * *
3) * * * * *
4) * * * * *
5) * * * * *
1) Φωνήεν. 2) Στρατιωτικό
παράγγελμα. 3) Πόλη της
Πελοποννήσου. 4) Νότα. 5)
Σύμφωνο.

'Αηδών της 'Ανατολής

Πυραμίδα

1) * * * * *
2) * * * * *
3) * * * * *
4) * * * * *
1) Σύμφωνο. 2) Αγριόχοι-
ρος. 3) Νησί του Σαρωνι-
κού. 4) Βασιλιάς της Τροίας.
Οι σταυροί: άρχαιο όργα-
νο μουσικής.

Σπινθήρ της έλευθερίας

Σκάλα ρημάτων

1) Χ. — ω
2) Χ. — — — ω
3) Χ. — — — — ω
4) Χ. — — — — — ω
5) Χ. — — — — — — ω
6) Χ. — — — — — — — ω
1) Χύνω (καθ.). 2) Αλείφω,
μυρώνω. 3) Καταστρέφω. 4)
Δίνω δώρο. 5) Όφειλω δα-
νεικά. 6) Καταστρέφομαι οι-
κονομικώς.

Δάφνη του Εύρωτα

Τὰ άπειρα γράμματα και τηλεφωνήματα που παίρνω συνεχώς άπό τή στιγμή που έκκυκλοφόρησε τὸ πρωτοχρονιάτικο τεύχος μου, με βεβαιώνουν ότι οί φίλοι μου έμειναν απόλυτα ικανοποιημένοι από τήν πρώτη έβδομάδα τής «Έξορμήσεως τών Πέντε Χρόνων». Πραγματικά, τὸ πρωτοχρονιάτικο τεύχος μου ήταν έξαιρετικό. Μά ή προσπάθειά μου δέν πρόκειται νά σταματήσει εκεί. Όπως θά διαπιστώσετε, τὸ σημερινὸ τεύχος μου είναι

καλύτερο άπό τὸ πρωτοχρονιάτικο κι' εκείνα που θά ακολουθήσουν θά ξεπερνάη τὸ ένα τ' άλλο. Τὸ «Έλληνόπουλο», με τὸ νέο χρόνο θά καταπλήξη τούς φίλους του.

Οπως κι' άλλες φορές, όμως, σὰς έχω πῆ, τίποτα δέ θά μπορέσω νά πετύχω χωρίς τή δική σας βοήθεια. Όλοι οί φίλοι μου, όλοι όσοι αγαπούν τὸ «Έλληνόπουλο» και ποθοῦν νά τὸ δοῦν «τέλειο», πρέπει νά βάλουν τὰ δυνατά τους γιὰ τήν αύξηση τής κυκλοφορίας του. Στήν προσπάθεια αὐτή έχουν υποχρέωση νά πρωτοστατήσουν οί Σύλλογοι. Έμπρός, λοιπόν. Περιμένω τήν έξόρμησή τους...

Οπως μαθαίνω, τὰ νέα μου μυθιστορήματα άρεσαν έξαιρετικά σέ όλους τούς φίλους μου, μικρούς και μεγάλους. Μά είναι και πραγματικά άριστουργήματα. Σὰς συνιστῶ και πάλι, νά παρακολουθήσετε τούς «Πειρατές τών Ουρανών». Πρόκειται γιὰ μυθιστόρημα που έκανε πάταγο σέ όλο τὸν κόσμο. Τὸ «Έλληνόπουλο» γιὰ νά άποκτήσῃ τήν άποκλειστικότητα γιὰ τήν 'Ελλά-

δα, έκανε μεγάλες οικονομικές θυσιές.

Τὸ ίδιο, άριστουργηματικό, είναι και τὸ «Μυστικὸ τής μούμιας». Στή νέα του αὐτῇ περιπέτεια, ὁ μικρὸς έκτομμυριούχος ντέτεκτιβ Χάρυ Ράν, κυριολεκτικά θά σὰς ξετρελλάνη. Με τήν εύκαιρία σὰς γνωρίζω ότι και οί περιπέτειες τοῦ Χάρυ Ράν, δημοσιεύονται στὸ «Έλληνόπουλο», με «κομπράιτ» γιὰ ὁλόκληρη τήν 'Ελλάδα.

Νομίζω πὼς δέ χρειάζεται νά θυμίσω στοὺς «μεταξύμαχους» ότι πρέπει νά άνανεώσουν τὰ ψευδώνυμά τους. Δέν ὀρίζω προθεσμίες. Άς φροντίσουν όλοι νά τὰ άνανεώσουν όσο μπορούν συντομώτερα γιὰ νά μὴ διατρέξουν τὸν κίνδυνο νά τὰ χάσουν. Άσφαλώς θά ξέρουν ότι ψευδώνυμο που δέν άνανεώνεται στή λήξη του, έχει δικαίωμα νά τὸ πάρῃ ὅποιος δὴποτε... Προσοχή, λοιπόν...

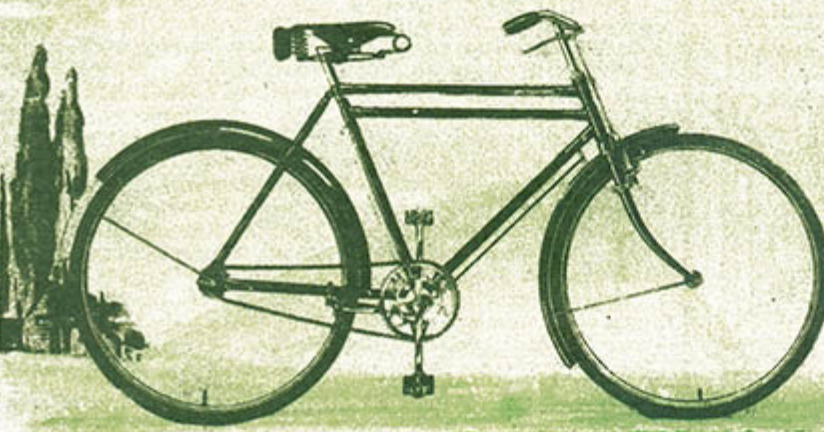
Η άναγγελία που δημοσίευσά στο περασμένο τεύχος σχετικά με τὰ δυὸ ποδήλατα που θά χαρίσῃ ή άντιπροσωπεία τών έργοστασιών Bismark, προκάλε-

σε συναγερμὸ στὸν παιδκόσμο. Μά δέν είναι και μικρὴ ύπόθεση. Τὰ καινούργια ποδήλατα στοιχίζουν σήμερα άπάνω από ένα έκτομμύριο τὸ ένα. Και οί δυὸ τυχεροί θά τὰ πάρουν ἐν τῇ ἰσχύϊ. Νά μὴν άμελήσῃ κανεὶς νά μαζέψῃ τὰ κουπόνια. Στὸ σημερινὸ τεύχος θά βρῆτε τὸ δεύτερο. Τὰ υπόλοιπα 4 θά ακολουθήσουν στὰ έπόμενα τεύχη τοῦ «Έλληνόπουλου».

Συνιστῶ στοὺς φίλους τών διαλεχτῶν άναγνωσμάτων ν' αγοράσουν τήν «Εορτὴ τών Φαναριῶν» που έκκυκλοφόρησε σ' ένα έξαιρετικό τεύχος 84 σελίδων, ὁ «Άρχαῖος Έκδοτικός Οίκος Δ. Δημητράκου Α.Ε.». Πρόκειται γιὰ ένα ωραιότατο γιαπωνέζικο διήγημα πλουσιώτατα εἰκονογραφημένο. Στὸ ίδιο τεύχος δημοσιεύονται έξῃ ακόμα παραμύθια. Θὰ τὸ βρῆτε στὰ διδλοπωλεία τών Άθηνών και στὰ πρακτορεῖα έφημερίδων που κυκλοφοροῦν στίς έπαρχίες τὸ «Έλληνόπουλο». Η τιμὴ του είναι 6.000 δραχμές.

«ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ»
(Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ)

Η ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΩΝ ΠΟΔΗΛΑΤΩΝ BISMARK ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ διὰ τοῦ "ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟΥ", 2 ποδήλατα στὰ παιδιὰ τής 'Ελλάδας

«Η άντιπροσωπεία τών ποδηλάτων BISMARK άποφάσισε χάριν διαφημίσεως νά προσφέρῃ στὰ έλληνόπουλα δύο ποδήλατα. Τὸ «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ» που άνάλαβε τήν υποχρέωση νά τὰ διαθέσῃ μεταξύ τών άναγνωστῶν του, καθόρισε ὡς έξῆς τὸν τρόπο τής κληρώσεως:

«Από τὸ περασμένο τεύχος και ἐπὶ έξῃ συνεχεῖς έβδομάδες, θά ύπάρχῃ στὸ περιοδικὸ εἰδικὸ κουπόνι, που κάθε άναγνώστης θά τὸ κόβῃ και θά τὸ φυλάῃ. Όταν συμπληρώσῃ και τὰ έξῃ κουπόνια, θά τὰ στείλῃ στὰ γραφεῖα τοῦ «Έλληνόπουλου» με καθαρογραμμένο τὸ ὄνομα και τή διεύθυνσή του, γιὰ νά μετάρχῃ στήν κλήρωση, που θά γίνῃ δημοσία.

**ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΟΥΠΟΝΙ—ΦΥΛΑΞΤΕ ΤΟ
ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΕΝΑ ΟΛΟΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ BISMARK**

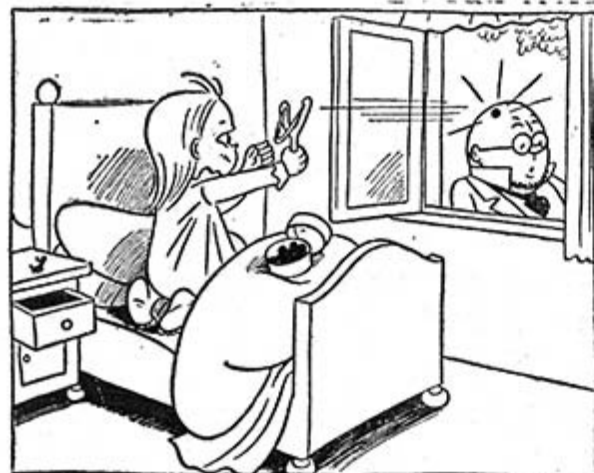
Η Ουρλοκατερίνα ΣΕ ΔΡΑΣΗ

—Μή στενοχωριέσαι, Κατερίνα μου. Θα γίνης καλά...

—Θα της δίνετε πρωί, μεσημέρι, βράδυ, από ένα χάπι...

Το πρώτο χάπι!...

Αποχαιρετώντας το φθινόπωρο

Πόσο λίγο βιάζεται το καλοκαίρι να φύγει από τον τόπο μας! Το καλοκαίρι, αλλά και το φθινόπωρο. Γιατί μή μου πείτε πως είναι χειμώνας τούτος ο φετινός.

Είναι σάν ένα ωραίο, παραμυθένιο βασιλόπουλο το φθινόπωρο της Ελλάδας, από εκείνα που μέσα στα παραμύθια ταξιδεύουν κρυφά, χωρίς τη συνοδεία που θα τους ταίριαζε. Μά τα χρυσά, μεταξένια μολλιά τους και τα γαλάζια τους μάτια, τους δίνουν μία τέτοια ακτινοβολία, που από όπου κι αν περάσουν «ίνκ-γνιτο», οι άνθρωποι μένουν θαμπωμένοι από την όμορφη τους.

Έτσι και το φθινόπωρο έδω. Έχει αφήσει πίσω τους θησαυρούς της άνοιξης και του καλοκαιριού, τον βασιλικό πλούτο απ' τα μύρια λουλούδια, της άνοιξης, τα δέντρα τ' ανθισμένα και τα όλοπράσινα τα χωράφια, τα φορτωμένα από βαριά στάχυα.

Το φθινόπωρο τούτο το άργοπορημένο, έρχεται μοναχά ντυμένο με την όμορφη του. Με το απαλότερο φως του ήλιου, με τις γαλάζιες του νύχτες, με τα αθέρια δειλινά του.

Κι' οι άνθρωποι που νιώθουν τόσο προσωρινό, τόσο γοργό, μπορεί νάναι το πέρασμά του—γιατί σ'ε μιά νύχτα μέσα, μπορεί να χαθεί το παραμυθένιο πριγκιπόπουλο, να το πάρει ή μπόρα κι' ή συννεφιά, ή παγωνιά και το χαλάει—χαίρουνται την παρουσία του με κάποιο δέος, με την κρυφή απαντοχή και τη θλίψη του γρήγορου χωρισμού.

Όμως δέ βιάζεται το ωραίο παιδί να φύγει από τη χώρα μας. Του κάκου του στέλνει ο Βοριάς μηνύματα και μία γοργή, ανυπόμονη βροχούλα, έρχεται να του πη πως καιρός πιά είναι να πηγαίνει.

Και τα χρυσάνθεμα—οι πιστοί του συνοδοί, οι μόνοι που το ακολουθούν σ' όλες του τις περιπλανήσεις—πασκίζουν αυτά μονάχα τους, να σχηματίσουν μία ακολουθία αντίξια της όμορφιάς του.

Κι' ή άργοπορημένη πεταλούδισσα όπως και το τελευταίο τριαντάφυλλο, του λένε:

—«Μείναμε για το χατήρι σου. Ζήσαμε για να μάς δής. Όταν έσύ θα φύγης, θα χαθούμε κι' εμείς μαζί σου. Μαζί θέ να μάς πάρει ή πρώτη δυ-

νατή νεροποντή. Άλλά μη βιαστής να φύγης, δώσε μας λίγων ημερών ζωή ακόμα!

Και χαμογελάει το ωραίο αγόρι, και το χαμόγελό του γίνεται φως, χρυσάφι και χαρά Θεού...

Όμως καθώς όνειρολάμνω κοιτάζοντας ένα συννεφάκι που άρμενίζει σ' ανοιχτά του ούρανο, θέλω μου ο νους μου πάει σ' εκείνους που όταν κοιτάζουν ένα σύννεφο, το βλέπουν με άλλα μάτια, γιατί γι' αυτούς δεν είναι μονάχα όμορφα, είναι προπαντός καημός και αγωνία. Συλλογίζομαι τους αγρότες που καρτερούν τη βροχή ή τη λιακάδα με χτυποκάρδι, γιατί από μία βροχή ή μία λιακάδα θα χαθεί ή θα καρποφορήσει ο μόχθος ενός ολόκληρου χρόνου.

Οι άνθρωποι με τα χρόνια, κατάφεραν να μην εξαρτώνται πιά τόσο απ' τον καιρό. Έχουν τα μέσα να προφυλαχτούν από την κακοκαιρία.

Το ντελικάτο όμως βλαστάρι που φυτρώνει μέσα στο χώμα, ο καρπός που δένεται άργά, δεν είναι τρόπος να προφυλαχτούν και να γλυτώσουν από τη νεροποντή που δεν έρχεται στην ώρα της, ή την άναβροχιά που τα μαραίνει.

Είναι τόσο πολύ εκτεθειμένα αυτά, στα άστατα παιχνίδια του καιρού.

Πώς να μην κοιτάξω ή αγρότης με αγωνία το κάθε συννεφάκι, αφού ξέρει πως δεν είναι στην μόρση του να προφυλάξει το φυτό από την παγωνιά, τη σταφίδα του από τη βροχή, τ' ώριμο στάχυ από τη θέλλα!

Μαθαίνω, πως με τον καιρό, θα μπορούν οι άνθρωποι να διώχνουν από παντού το χαλάζι, να κάνουν τεχνητή βροχή, να κανονίζουν όπως θέλουν τις άτμοσφαιρικές συνθήκες!

Μακάρι! Γιατί τότε μονάχα ο άνθρωπος, αληθινά πιά άρχοντας της πλάσης, θα μπορεί να κοιτάξει τα σύννεφα και τον ούρανο μόνο για να χαιρέται την όμορφη του.

Και εμείς οι άλλοι που δεν είμαστε αγρότες, θα μπορούμε να τα θαυμάζουμε χωρίς την κρυφή τύψη πως εκείνο που μάς φαίνεται τόσο ωραίο, μπορεί να σημαίνει φτώχεια και δυστυχία για πολλούς...

Ειρήνη Καυκάνη

Ο Στρατηγός

Τι ήταν, χρυσά μου παιδιά, νά σ' ανοίξω την καρδιά μου στο περασμένο φύλλο και νά σ' πω τ' αβάντα μου! Πά! Πά! Πά! λαχτάρα που με βρήκε το δύστυχο! Όλοι οι κασκαρικοί μπόμπιρες... μπλοκάρισαν το γραφείο μου απόφασισμένοι νά με ξαναστείλουν στο βασίλειο του Μεγάλου Ναπολέοντα, του Μάξ Άρθουρ και της Μαρίας της Πενταγιώτισσας!

Το Σάββατο, λοιπόν, νά σου τον ο πρώτο μπόμπιρας που σίγουρα θά ήταν απ' τους «πρωταθλητές της κασκαρίας». Μπήκε στο κατάστημα του Δημητράκου και διπλόρωσε τον πρώτο υπάλληλο.

—Θέλω το στρατηγό των κοκκινοβράκηδων του Μεγάλου Ναπολέοντα, φώναξε.

Και νά φανταστήτε, ότι το κατάστημα ήταν πλημμύρα από πελάτες, που φώναζαν βιβλία για δώρα! Πά! Πά!... ρεζιλίκι που θά πάθαινα αν με παίρνανε χαμπάρι!... Ξεροκατάπια ο άμοιρος, έστρωσα όσο μπορούσα τις ποντικοουρές μου κι' αποφάσισα νά έξορμησω σαν... στρατηγός που ήμουν για νά κατατροπώσω τον έχθρό!

—Νεαρέ, του φώναξα.

Ο διαβολομπόμπιρας λές και ήλεκτρίστηκε. Έγινε μονομιάς ντούρος σαν τους τσίρους που κρέμονται στα μπακάλικα, κόλλησε τ' αδάχτυλα στο κασκέτο του κάνοντας το σχήμα και μ' έναν καταπληκτικό πήδαρο βρέθηκε μπροστά μου.

—Διατάξατε, Στρατηγέ μου! φώναξε, μ'ά τόσο δυνατά που όλοι μέσα στο κατάστημα γύρισαν νά δουν ποιος ήταν ο στρατηγός.

Εκείνο που φοβόμουν, τ' είχα πάθει πιά! Για όλο εκείνον τον κόσμο, έπρεπε νά είμαι ή στρατηγός ή παλαβός! Και προτίμησα το πρώτο. Πήρα, λοιπόν, μιά απ' τις πόζες που μου είχε διδάξει τόσους μήνες ο φίλος μου ο Μεγάλος Ναπολέοντας και ψιθύρισα:

—Τι κάνει ο μπαμπάς

σου, μικρέ μου; Είναι ακόμα στρατιώτης ή απολύθηκε; Ένα φανταράκι που ήταν πιδό και διάλεγε βιβλία, ακούγοντάς με, σταμάτησε και στάθηκε προσοχή.

—Κάνε τη δουλειά σου, παιδί μου, του είπα με το χαμόγελο μου πάντα και γύρισα στ'όν μπόμπιρα.

—Λοιπόν; του είπα, άντε νά ετοιμάσης τ'α τουμπερλέκια σου για νά μ'η χασομερίσης αύριο τ'ο πρωί που θά βγής νά τ'α «πής» και δώσε και τ'α χαιρετίσματά μου στ'όν πατέρα σου... Στ'ο καλό!

Και «φράπ» κάθησα στην καρέκλα μου κολλώντας τ'ο μύτο μου στο γραφείο.

Μά ο μπόμπιρας δέν ήταν αποφασισμένος νά φύγει!... Ποιος ξέρει με τί «κασκαρικοσχέδιο», είχε έρθει στο γραφείο μου κι' ήθελε όπωσδήποτε νά τ'ο ολοκληρώσει. Αλλά κι' εγώ σαν στρατηγός, κατάστρωσα άμέσως τήν άμυνά μου. Πήρα πάλι τ'ο άγέρωχο ύφος τ'ο στρατηλάτη και τινάχτηκα απ' τ'ο γραφείο μου.

—Ψίτ! φώναξα στο φαντάρο που διάλεγε ακόμα βιβλία.

Τ'ο καημένο τ'ο παιδί τσακίστηκε νάρθη μπροστά μου.

—Διατάζε στρατηγέ μου, είπε και στάθηκε προσοχή.

—Μπορείς νά μου κάνης μιά χάρη;

—Διατάξατε... στρατηγέ μου!...

—Θά πάρης αυτόν τόν μικρό και θά τόν πιάς...

Ο μπόμπιρας που παρακολουθούσε χωρίς νά φαντάζεται τί θά τ'ο σκάρω-να, άρχισε νά γελάει.

—Πού θά μ'η πάη, στρατηγέ μου, είπε κακαρίζοντας σαν κλώσσα. Στ'όν... Μέγα Ναπολέοντα;

—Θά τόν πιάς, συνέχισα εγώ, χωρίς νά χάσω τήν ψυχραιμία μου, στο 'Υγειονομικό Κέντρο που είναι στην Πλατεία τ'ο Ψυρρή. Τ'ο ξέρεις;

—Τ'ο ξέρω, στρατηγέ μου!

—Περίφημα. Θά σταθής εκεί νά τ'ο κάνουν έμβόλιο διφθερίτιδος!...

Ο μπόμπιρας έκανε νά φύγει, μ'ά δέν πρόλαβε, γιατί ο φαντάρος τόν άρπαξε απ' τ'ο σβέρκο.

—Έμπρός, παιδί μου. Εκεί που σου είπα, τόν... διέταξα. Κι' αν δέν είναι φρόνιμος στο δρόμο, έχεις τ'ο δικαίωμα νά τ'ο τ'ς βρέξης!...

Τ'ο τί άπόγινε, χρυσά μου παιδιά, ούτε τ'ο ξέρω ούτε και θέλω νά τ'ο μάθω. Ο κασκαρικοποιός μπόμπιρας μιά φορά βρήκε τ'ο δάσκαλό του. Λαρί-λαρό, λαρί-λαρό!...

Ο Μπαρμπα Μίλτος

Έκφυλοφόρησε και πωλείται στα βιβλιοπωλεία και στα πρακτορεία τ'ων εφημερίδων που αγοράζετε τ'ο «Έλληνόπουλο»

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΦΑΝΑΡΙΩΝ

Είναι τ'ο ωραιότερο παιδικό διήγημα που διαβάσατε ποτέ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ

6

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Αγοράστε όλοι τήν

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΦΑΝΑΡΙΩΝ

Σελίδες 84 — Δραχμές 6.000

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΗ ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

—Με συγχωρήτε, κύριε συνάδελφε, αλλά στο νερό δέ ρίξκατε άρκετό άλάτι.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

μη. Και ξέρεις τί λέει ο λόγος; «Καλύτερα νά σου βγῇ τὸ μάτι παρά τ' ὄνομα».

Ἔτσι κουβεντιάζοντας πότε φιλικά, πότε μὲ γκρίνιες καὶ μὲ μαλώματα, ἡ θειά Βαγιονιά καὶ τ' ἀνήψι—πού πῆρε ἀπὸ ψυχοπόνια στὸ σπῖτι τῆς ὅταν ἔμεινε ὀρφανό— ἔκαναν καθρέφτη τὸ σπῖτι.

Ἐλαμπαν ὅλα, καὶ τὸ σαλόνι—ἡ μεγάλη κάμερα ὅπως τῇ λένε στὸ χωριό— κι' ἡ κουζίνα κι' οἱ κρεββατοκάμαρες πάνω στὸν ὄντα καὶ τὰ κελάρια κάτω στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ νοικοκυρὰ θὰ κρατήσῃ καὶ φέτος τὴν καλὴ τῆς φῆμη.

—Ἀκόμα νὰ σηκωθῇς, Μάνο; Πότε θὰ στρώσωμε τὰ κρεββάτια; Πότε θὰ σκουπίσωμε καὶ θὰ ξεσκονίσωμε; Ὁ παπὰς βγῆκε κιόλας στὸ

—Σῆκω, Μάνο, κι' ἔχομε τόσες δουλειές!

«Δουλειές πάλι σήμερα, συλλογίζεται ὁ Μάνος, μὰ δὲν τίς τελειώσαμε χτές;». Κάνει νὰ γυρίσῃ στὸ κρεββάτι μὰ νιώθει τὸ σῶμα του μουδιασμένο. Εἴκοσι βόλτες καὶ παραπάνω θάκανε χτές ἀπὸ τὸ πηγάδι στὸ σπῖτι κι' ἀπὸ τὸ σπῖτι στὴ στέρνα πού εἶναι στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ χωριοῦ. Τὰ σφουγγαρίσματα θέλουν νερό. Γέμισε δυὸ κιούπια κι' ἄφησε ξέχειλες καὶ τίς στάμνες στὸ σταμνοστάτη. Ὑστερα ἔτριψε τὰ σανίδια—γιατὶ τῆς θειάς Βαγιονιάς τῆς πονοῦσε ἡ μέση—κι' ἔπλυνε τὰ τζάμια σὲ πέντε κάμαρες.

—Γιατί κάνομε πάλι τὰ ἴδια, θείτσα; ρώτησε ὁ Μάνος. Δὲ ξεσηκώσαμε τὰ Χριστούγεννα τὸ σπῖτι; Πεντακάθαρο εἶναι ἀκόμα.

—Ἀλήθεια μοῦ λὲς ἀκαμάτη, τὸν μάλωσε ἡ θεία του. Ξεχνᾷς πῶς εἶναι αὐρὴ παραμονὴ Φῶτων; Πῶς ὁ παπὰς θὰ περάσῃ ἀπ' ὅλα τὰ σπῖτια ν' ἀγιάσῃ παντοῦ; Τέτοιες μέρες δείχνεται ἡ τάξη κι' ἡ πάστρα μιᾶς ἀξίας νοικοκυρᾶς. Τί θές, ν' ἀγιάξῃ τὰ σκουπίδια καὶ νὰ λέῃ ἀπὸ μέσα του «πῶ, πῶ, βρώμα».

—Μὰ οἱ παπάδες ψέλνουν ὅταν ἀγιάζουν, λέει ὁ Μάνος, δὲν ἔχουν τὸ νοῦ τους σ' αὐτά.

—Πάψε καὶ μὴν κάνῃς τὸν ξευπνο. Ἀνθρώποι εἶναι κι' αὐτοὶ κι' ἔχουν μάτια. Ὑστερα, εἶναι κι' ὁ καντηλανάφτης, πού κρατᾷ τὴν κανάτα τοῦ ἀγιασμοῦ. Αὐτὸς κάνει τόσα τὰ μάτια του νὰ δῇ τ' ἄσκημο καὶ τὸ βρώμικο καὶ νὰ βγῇ νὰ τὸ διαλαλήσῃ. Ἔτσι βγαίνει ἡ κακιὰ φῆ-

δρόμο. Ἡ ἐκκλησιά ἔχει κιόλας ἀπολύσει.

Τί νὰ κάνῃ τὸ δύστυχο κουρασμένο παιδί. Πάνω ἀπ' ὅλα ἡ φῆμη καὶ τ' ὄνομα τῆς θειάς του.

Εἶναι ἀλήθεια πῶς εἶναι σβέλτο παιδί ὁ Μάνος σὰν ἔχῃ τὸ νοῦ του στὴ δουλειά. Μὰ σήμερα δὲν τὸν ἔχει.

Στρώνει τὸ κρεββάτι ἀφηρημένος. Ἀπὸ δῶ κρεμᾷ τὸ σεντόνι, ἀπὸ ἐκεῖ τὴν κουβέρτα.

—Μὰ πού ἔχεις τὸ νοῦ σου, χαζέ; Μὲ τὸ ζερβὶ πλευρὸ φαίνεται σηκώθηκες σήμερα.

Ναί, δὲν ἔχει ἄδικο ἡ θειά. Ὁ Μάνος δὲν ἔχει σήμερα στὴ δουλειά τὸ νοῦ του. Ἡ σκέψη του τρέχει σ' ἕνα ἄλλο σπιτάκι, ὅπου ποτὲ δὲν τὸν μάλωναν. Σ' ἕνα σπιτάκι, εἶναι ἡ ἀλήθεια πολὺ πιὸ μικρὸ καὶ πολὺ πιὸ φτωχὸ ἀπ' τῆς θειάς Βαγιονιάς, μὰ πού ἦταν γεμάτο ἀπὸ τὴ γλύκα δυὸ μαύρων ματιῶν πού ἀστραποβολοῦσαν ἀπὸ ἀγάπη, κάτω ἀπὸ τὴ νησιώτικη μαντήλα.

Ἐκεῖνα τὰ μάτια ἐκλείσαν γιὰ πάντα, ὅπως τοῦ εἶπε ἡ θειά Βαγιονιά, κι' ἔγιναν δυὸ ἀστρα πού τὸν κοίταζαν ψηλά ἀπὸ τὰ οὐράνια, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ πατέρας πρὶν φύγῃ μακριὰ μὲ τὸ τρεχαντήρι.

Σ' ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ μικρὸ σπιτάκι, πού τώρα μένει κλειστό, τρέχει σήμερα ὁ νοῦς τοῦ Μάνου. Ἡ μητέρα σιδέρωνε ἀποβραδὶς τὴν καλὴ φορεσιά τοῦ παιδιοῦ, γιατί τὸ ἤθελε νάναὶ καλοντυμένο τὴν ἄλλη μέρα πού θάβγαине μὲ τὰ γειτονόπουλα νὰ γυρίσουν τὰ σπῖτια νὰ ποῦνε τὰ κάλαντα.

Καθὼς σκουπίζει ἀφηρημένος, θυμάται τὴ μελωδίᾱ τους. Μὰ καὶ τὰ παιδιὰ κάθε τόσο χτυποῦν τὴν πόρτα τους καὶ τοῦ τὰ θυμίζουν.

—Νὰ τὰ ποῦμε, κυρὰ Βαγιονιά; Καὶ πρὶν πάρουν ἀκόμα τὴν ἀδεια ἀρχινοῦν:

Σήμερα εἶν' τὰ Φῶτα
κι' ὁ φωτισμὸς
καὶ τοῦ Ἰησοῦ μας
ὁ Βαπτισμὸς.

Ἀπὸ μέσα του, νὰ μὴν τὸν ἀκούσῃ ἡ θειά, συνοδεύει τὰ κάλαντα κι' ὁ Μάνος.

Θυμάται πῶς ἡ φωνὴ του ξεχώριζε τότε, πιὸ δυνατὴ καὶ πιὸ κρουσταλλένια ἀπὸ τῶν ἄλλων παιδιῶν.

Ἡ μητέρα καμάρωνε γι' αὐτό. Μὲ πόση στοργὴ τὸν φιλοῦσε, σὰ γύριζε καὶ τῆς ἔδινε τὰ λεφτὰ πού εἶχε μαζέψει!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Στὰ εἰκονίσματα μπροστά
μὰνα στὰ γόνατα σκυφτή,
μὲ σιγαλὴ φωνὴ μιλεῖ
παρακαλεῖ τὴν Παναγιά:

«Παρθένε, Δέσποινα γλυκιὰ,
κρύβεις καὶ Σὺ μέσα βαθιὰ
ἀμοιρῆς μάνας ἀπαράμω.
Ἀπάλλαξέ με ἀπ' τὸ χαμό».

Ἀπλώθηκε ἡ προσοχή
σ' ἀγγέλων πάνω τὰ φτερά
κι' ἀνέβηκε πρὸς τὸ Θεό.
Μεσίτσα πάει ἡ Παναγιά:

«Κύριε μου, Φωτεινέ,
Μεγαλοδύναμε, Τρανέ,
δεῖξε οὐμπόνια, οἰκτιρμό
γι' αὐτῆς τῆς μάνας τὸν καημό».

Στὰ εἰκονίσματα μπροστά,
μὰνα κοιτᾷ γονατιστὴ
κατάματα τὴν Παναγιά
κι' ὁλόθερμα εὐχαριστεῖ.

Ξένη Κερασιώτη

—Θά τὰ βάλω σ' ένα συρτάρι για σένα, Μάνο. Θά σου αγοράσω μιὰ κάπα καινούργια για τὸ σχολεῖο.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, στὴν τελετὴ τοῦ Σταυροῦ—Θεέ μου!—τί εὐτυχία. Τί περηφάνεια! Ὁλος ὁ κόσμος κατέβηκε στὸ λιμάνι, σὰν τελείωσε ἡ λειτουργία. Φοροῦσε τὰ γιορτινά του καὶ κρατοῦσε ἀναμμένες λαμπάδες, ὅπως τὴ Λαμπρή. Ἀκτινοβολοῦσαν ὅλων τὰ μάτια ἀπὸ τὸ φῶς κι' ἀπὸ τὴ χαρά. Ὁ παπὰς χρυσοστόλιστος, καμαρωτός, ἴδιος ὁ Χριστός, πήγαινε πρῶτος, ψέλνοντας μὲ τὴ γιορτινὴ του φωνή—γιατί ἡ φωνὴ τοῦ παπᾶ Νικόλα, γινόταν ἀληθινὰ γιορτινὴ τέτοιες μέρες σὰν εἶπε τὸ τροπάριο:

«Ἐπεφάνης σήμερον
τῇ Οἰκουμένῃ
καὶ τὸ φῶς σου, Κύριε,
ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς».

Ἡ ἐξέδρα ποὺ εἶχε στηθῇ στὸ λιμάνι, ἦταν καταστόλιστὴ ἀπὸ δάφνες καὶ μυρτιές. Ἐκεῖ ἀνέβαινε ὁ παπὰς, οἱ ψαλτάδες κι' ὕστερα μὲ τὴ σειρά τους οἱ προύχοντες τοῦ χωριοῦ.

Μόνο τὰ παιδιὰ δὲν ἀνέβαιναν ἐκεῖ. Αὐτὰ εἶχαν βγάλει τὰ ρούχα τους καὶ περίμεναν μέσα στὶς βάρκες γυμνά, σὰν ψαράκια. Τί περίμεναν ἐστὶ μὲς στὸ χειμῶνα; Νὰ πῆσουν στὴ θάλασσα καὶ νὰ βροῦν τὸ σταυρὸ ποὺ ὁ παπὰ Νικόλας θάρριχνε στὸ νερό, ψέλνοντας τὸ «Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίζομένου σου, Κύριε».

Ὅποιο παιδί τὸν ἔπιανε πρῶτο, ἀνέβαινε θριαμβευτικὰ στὴν ἐξέδρα, φιλοῦσε τὸ χέρι τοῦ παπᾶ καὶ τοῦ εἶδνε πίσω τὸ ἅγιο Σύμβολο, ἀφοῦ τὸν φιλοῦσε κι' ἐκεῖνος στὸ μέτωπο. Κι' οἱ γονεῖς καμάρωναν γιὰ τὸ παλληκάρι τους ποὺ φαινόταν πῶς κάποια μέρα θὰ γινόταν κι' ἐκεῖνος θαλασσινὸς τιμημένος, καὶ ἄξιος καπετάνιος.

Ἀμέσως ἐπεφταν τὰ βουνὰ τὰ κύματα, καταλάγιαζαν οἱ φουρτοῦνες, γινόταν ἡ θάλασσα λίμνη. Νὰ φύγουν οἱ σκοῦνες, τὰ μπάρκα, τὰ τρεχαντήρια κι' ὅλα τὰ πλεούμενα ποὺ εἶχαν γυρίσει στὸ νησί γιὰ νὰ κάνουν οἱ ναυτικοὶ γιορτές στὰ σπίτια τους.

Αὐτὰ θυμᾶται ὁ Μάνος καὶ βλέπει τὸν ἑαυτὸ του νὰ κρατᾷ τὸ σταυρὸ στὸ χέρι. Γιατί ἦταν ὁ πιὸ καλὸς βουτηχτής καὶ κανένας δὲν τὸν περνοῦσε στὸ κολύμπι.

Τί ἀλλοιώτικα ποὺ εἶναι φέτος τὰ Φῶτα! Ὁ πατέρας δὲ γύρισε μὲ τοὺς ἄλλους. Κανένας δὲν εἶδε, λέει,

τὸ καῖκι του στὰ πέλαγα. Τρέμει τὸ ἀγόρι, μὴν ἔπαθε τίποτα τὸ καράβι, μὴν ἔμεινε ὁλότελα ὀρφανό.

—Θεῖα Βαγιονιά, λέει ξαφνικὰ καθὼς ξεσκονίζει ἕνα κομὸ στὸ σαλό-νι. Εἶναι ἀλήθεια πῶς ἀπόψε μεσάνυχτα ἀνοίγουν οἱ οὐρανοί, καὶ κατεβαίνει τὸ ἄσπρο περιστέρκι;

—Ναί, ἔτσι λένε, μὰ δὲν τὸ εἶδε κανεὶς στὸ χωριὸ μας, ἀποκρίνεται ἡ θεῖα.

—Στ' ἄλλα ὅμως χωριά; ρωτᾷ τὸ ἀγόρι.

—Πολλὰ ἀκούει κανένας, μὰ μοιάζουν μὲ παραμύθια, λέει ἡ θεῖα Βαγιονιά. Δὲν εἶναι εὐκολο ν' ἀντικρύσει κανένας τὸ ἅγιο Πνεῦμα. Μὰ λένε πῶς ἂν σταθῇ τυχερὸς ἕνας ἀνθρώπος καὶ τὸ δῇ μέσα στὸ ἅγιο φῶς, ὅ,τι κι' ἂν ζητήσῃ ἀπ' τὸ Θεὸ θὰ τοῦ γίνῃ. Ἔνας, λέει, ἀχόρταγος παραδόπιστος ἔτυχε νυχτοπερπατώντας νὰ δῇ τὸ θάμα. Ἀμέσως σκέφτηκε νὰ ζητήσῃ φλουριά. Μὰ δὲν πρόφτασε κι' εἶπε μόνο χίλια...

Ἔτσι, ὅταν ξημέρωσε καὶ τὸν εἶδαν, ἄρχισαν νὰ γελοῦν. Εἶχε κάτι χειλάρες ποὺ κρέμονταν ὡς τὸ πηγούνη του. Μὰ ποῖός τὰ πιστεύει αὐτὰ τώρα πιά στὸν καιρὸ μας.

«Ἐγὼ τὰ πιστεύω, σκέφτηκε ὁ Μάνος. Γιατί ὁ Θεὸς εἶναι πάντα καλὸς καὶ θὰ κάνῃ τὸ θάμα του πότε πότε. Ἀπόψε θὰ μείνω ξάγρυπνος κι' ἂν θὰ δῶ τὰ οὐράνια ν' ἀνοίγουν καὶ τὸ ἄσπρο περιστέρι νὰ κατεβαίνει στὸν Ἰορδάνη, ξέρω ἐγὼ τί χάρη θὰ ζητήσω ἀπ' τὸν Χριστοῦλη».

Ἦταν κρῦο τὸ βράδυ ἐκεῖνο κι' ὁ Μάνθος τουρτούριζε στὴν ταρατσα. Μὰ τὸ εἶχε πάρει ἀπόφαση νὰ

μὴν κλείσῃ μάτι, νὰ δῇ τὸ ἅγιο Πνεῦμα. Θυμᾶται τὰ λόγια τῆς μάνας του ποὺ τοῦ πρωτομίλησε γι' αὐτό:

—«Χαρὸ σ' ἐκείνον, παιδάκι μου, ποὺ θ' ἀξιώθῃ νὰ δῇ τὸ λευκὸ περιστέρι. Μὰ αὐτὸ γίνεται τόσο γρήγορα ποὺ τὸ μάτι δὲν προφταίνει. Σὰν τὴν ἀστραπή, σὰν τὸ ἄστρο ποὺ χάνεται, καὶ τὰ χάνεις καὶ δὲν προφταίνεις νὰ πῆς μιὰ εὐχή».

Μὰ ὁ Μάνος θὰ πρόφτανε. «Τὸν πατέρα μου» θάλεγε. Κι' ὁ Χριστὸς θὰ μάντευε ὅλα τ' ἄλλα. Γιατί διαβάσει τὴ σκέψη τοῦ πονεμένου, σὰ νᾶναι βιβλίον ὁλόγυρο.

Πόσῃ ὥρα κάθεται ἔτσι κουκουλωμένος μέσα στὶς κουβέρτες; Ἐκρασαν πέρα τὰ κοκόρια, σκούζουν οἱ κουκουβάγιες στὸ περιβόλι... Τὰ μάτια του κλείνουν. Ὁ ὕπνος νικᾷ τὸ κρῦο καὶ τῆς ψυχῆς τὴ λαχτάρα. Τὸ κουρασμένο κορμὶ ξετεντώνεται, κλείνουν τὰ μάτια...

Κι' ὅμως, οἱ οὐρανοὶ ἀνοίξαν στὸ ὄνειρο τοῦ Μάνου. Μιὰ λάμψη χύθηκε ὁλόγυρα, σὰν μιὰ γρήγορη

Ἦταν ὁ ἐξημερωμένος τῆς ἀδελφῆς, ὁ πατέρας τοῦ Μάνου.

ἀστραπή, σὲ χινοπωριάτικη καταιγίδα. Ἐνα φουρφοῦρισμα ἀκούστηκε πίσω ἀπὸ τὴ λάμψη κι' ὁ Μάνος τὶς εἶδε γιὰ ἕνα λεπτό τις ὁλόλευκες φτερούγες καὶ πρόλαβε καὶ εἶπε τὴ λέξη του.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 70)

20

—'Εσύ είσαι, Χάρυ μου; άκουσε τη φωνή της θείας του 'Ιουλίας από την άλλη μεριά του σύρματος.

—'Εγώ είμαι, θεία 'Ιουλία! Τι κάνεις; Καλημέρα! είπε ο Χάρυ που κάθισε αναπαυτικά στην πολυθρόνα του, γιατί ήξερε πως όταν η θεία 'Ιουλία έπιανε το ακουστικό, δεν το άφηνε εύκολα.

—Πού να σ' τὰ λέω, Χάρυ μου! 'Ο θεός σου έλαβε ένα γράμμα από ένα ξάδερφό του αρχαιολόγο στην Αίγυπτο. Φαίνεται πως μία από εκείνες τις μούμιες—Θεί μου, τί άποκρουστικά πράγματα που είναι οι μούμιες, αλήθεια!—λοιπόν, μία απ' αυτές τις μούμιες, φοβέρισε τόσο την κόρη του προτοσταμένου του, που το καμήνο το κορίτσι έπληρε των όμματιών του και γύρισε στην 'Αμερική.

—Τη φοβέρισε; Πώς τη φοβέρισε, θεία 'Ιουλία; Οι μούμιες είναι ασάλευτες και βουβές.

—Αυτό μου είπε κι' ο θεός σου! Έκανε με θαυμασμό η θεία 'Ιουλία. Πρόσθεσε μάλιστα: «έχουν αυτές τις δυο ιδιότητες που λίγοι άνθρωποι τις έχουν». 'Αλλά ούτε σ' ούτε ο λόρδος δεν είδατε ένα φίλμ που είδα εγώ: «'Η φοβέρα της μούμιας...» 'Αν το έβλεπες, θα καταλάβαινες ότι οι μούμιες φοβερίζουν.

—Πάει καλά! 'Υστερα, θεία;

—'Υστερα, Χάρυ μου, ο θεός σου αποφάσισε να σώσει την κοπέλλα από την έκδίκηση του τέρατος!

—Ποιανού τέρατος, θεία 'Ιουλία;

—Μά... της μούμιας! Γι' αυτήν δέ μιλάμε; Το πολύ διάβασμα σου πείραξε το μυαλό, Χάρυ μου, και δεν καταλαβαίνεις πιά τί σου λένε. Λοιπόν, ο λόρδος είπε στον γραμματέα του: «'Ως τὰ σήμερα ήσουν στην υπηρεσία ενός λόρδου ιστορικού. Τώρα θα είσαι στην υπηρεσία κι' ενός λόρδου αστυνομικού. Γι' αυτό θα σου διπλασιάσω το μισθό». Φαντάσου τη χαρά του νέου!

ΤΟΥ ΙΑΝΟΥ ΡΟΚ

—Νά που η μούμια ωφέλησε κιόλας έναν άνθρωπο! είπε ο Χάρυ Ράν. Μά πως του ήρθε το θείο ν' αυτονομαστή ντέτεκτιβ;

—Είδε πως μπορεί κανείς να είναι τέλειος τζέντλεμαν κι' αστυνομικός συγχρόνως, όπως εσύ. Κι' ακόμα πως δε χρειάζεται γι' αυτό παρά ένα γραφείο, ένας βοηθός—όπως έχεις εσύ τον Φάτυ—κι' ένας πελάτης, φυσικά! Γραφείο και βοηθό είχε από καιρό μόνο πελάτη δεν είχε. 'Αλλά έδωσε ο Θεός και του τον έστειλε κι' αυτόν ο ξάδερφός του.

—'Ολα αυτά είναι πολύ ενδιαφέροντα θεία μου, αλλά γιατί μου τὰ λες τώρα;

—Θά σου εξηγήσω άμέσως. Το πρωί που τηλεφώνησα τὰ νέα στη Συλβία, με'ν είπε πως ή «πελάτισα» του άνδρός μου είναι φίλη της, και ότι είχε σκοπό να σου μιλήσει. 'Ηθελα, λοιπόν, να σε παρακαλέσω να μην άνακατω' ης εσύ σ' αυτήν την υπόθεση, γι'α να μην κάνης «άθέμιτο συναγωνισμό» στον καμήνο το θείο σου.

—Θεία 'Ιουλία, λυπούμαι πάρα πολύ, αλλά μου τηλεφώνησε πολύ άργά. 'Εχω υποσχεθ' στη Συλβία, αν με χρειαστή, να τη βοηθήσω. Πάντως είναι περιττό ν' ανησυχ'ς. 'Η Λώρα Νταίβυς είναι μία χαρά, κι' εύχομαι να μη χρειαστή ποτέ τη βοήθεια μας.

—'Οχι δά, Χάρυ μου, μην τὸ λες αυτό! είτε η θεία 'Ιουλία. 'Αν τὸ λέγαμε αυτό γι'α τον καθένα, τί θα γίνονταν οι αστυνομικοί; Που θα βρισκαν πελάτες, δέ μου λες;

—Θεία μου, είσαι ο πιο χρυσός άνθρωπος του κόσμου, αλλά μερικές φορές λες, χωρίς να τὸ σκεφτ'ς, μερικά πράγματα έξωφρενικά! 'Αντίο τώρα, σ' αφήνω γιατί έχω διάβασμα.

—'Αντίο, Χάρυ μου, καλὸ κουράγιο. Κι' ούτε λέξη στὸ θείο σου γι'α το σημερινό μου τηλεφώνημα.

Ο Χάρυ ξεναβούσθηκε στα χαρτιά του ὡς τὸ μεσημέρι.

Τὸ μεσημέρι, στὸ τραπέζι, η Συλβία τοῦ εἶπε:

—'Η Λώρα Νταίβυς είναι ἔδῳ. Μοῦ τηλεφώνησε ἀπὸ τὸ σπίτι της. Φαίνεται πως ἤρθε με τὸ ἴδιο βαπόρι ποῦ ἔφερε τὸ γράμμα της!

—Σοῦ φάνηκε ἀνέσυχη στὸ τηλέφωνο;

—Μπᾶ! 'Ακριβῶς τὸ ἀντίθετο. Θέλει πολὺ νὰ σε γνωρίσει. 'Εχει ἀκούσει, λεί, γι'α σένα πολλὰ.

—Πολὺ εὐχαρίστως, νὰ γνωριστοῦμε. Πότε, ὅμως;

—'Η Συλβία δίστασε.

—Σήμερα τὸ ἀπόγευμα, ἂν θέλεις! εἶπε ψιθυριστᾶ!

—Σήμερα τὸ ἀπόγευμα! Θὰ τὸ ρίξω ἔξω καὶ δὲ θὰ μελετήσω. 'Αλλῶστε, ἔδῳ ποῦ τὰ λέμε, Συλβία, εἶμαι ἑτοιμος. Δὲ μοῦ λες, τοῦ κ. Νταίβυς δὲν είναι ἡ «Νεράιδα τοῦ νεροῦ»;

—Ναί, δική του είναι. 'Όπως τὸ μέγαρο τοῦ Νταίβυς στὴ Νέα 'Υόρκη είναι σκοτεινὸ καὶ μελαγχολικὸ με τὶς ἀπέραντες αἰθουσὲς του ποῦ είναι γεμάτες αἰγυπτιακὰ ἐνθύμια, ἡ μητέρα της Λώρας θέλησε νὰ χτίσουν ἐκεῖνο τὸ μεγάλο ἐξοχικὸ σπίτι στὶς δάχτες της λίμνης, ποῦ είναι τόσο φωτεινὸ καὶ πρόσχαρο. Γι'αυτό καὶ τὸ ὀνόμασαν «Νεράιδα τοῦ νεροῦ».

—Τὸ θυμᾶμαι. 'Όταν περνούσαμε ἀπὸ ἐκεῖ, τὸ ἐβλεπα με ζήλεια. 'Ελεγα πως ἡ οἰκογένεια ποῦ θὰ καθόταν ἐκεῖ, πρέπει νὰ ἦταν πολὺ εὐτυχισμένη.

—Κι' ὅμως, σ'αὐτὸ καθόταν ἓνα κοριτσάκι χωρὶς μομά, κι' ἓνας σοφὸς σκυμμένος στὰ βιβλία του. Φαντάζομαι πως ἡ Λώρα δὲ θὰ μείνῃ καιρὸ στὴ Νέα 'Υόρκη. Θὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερο γι'α τὴ «Νεράιδα».

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, ἡ μεγάλη λιμουζίνα τοῦ Χάρυ Ράν σταματοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο Νταίβυς. 'Ο Χάρυ, ὁ Φάτυ κι' ἡ Συλβία κατέβηκαν, κι' ὅταν ὁ θυρωρὸς τοὺς ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἀνέβηκαν ἄργα τὴ μεγάλη κεντρικὴ σκάλα ποῦ ἦταν ἀπὸ πράσινο μάρμαρο, γι'α νὰ μποῦν στὴν αἴθουσα ὅπου τοὺς ὁδήγησε ὁ ὑπηρετής.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

Μοντελογραφέστε με τὸ μολύβι σας τοὺς μικροὺς χώρους ποὺ ἔχουν τελεία καὶ θὰ σᾶς παρουσιάστῃ μιὰ ωραία εἰκόνα.

Τὸ μέγαρο Νταίβυς ἦταν ἓνα σωστὸ μουσεῖο. Ὁ σοφὸς ἀρχαιολόγος, ποὺ εἶχε μαζέψει σπῆτι του ἓνα πλήθος θησαυρῶν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, θὰ εἶχε, φαίνεται, φανταστή πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ ταραξῇ τὴ γαλήνη ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πανάρχαια κειμήλια, γι' αὐτὸ τὰ τζάμια στὰ τεράστια παράθυρα ἦταν θαμπὰ κι' ἀφηνάιν νὰ περνᾷ ἓνα φῶς πρασινωπὸ, σκοτωμένο, ποὺ θύμιζε τὸ φῶς ποὺ φιλτράρει στὰ βᾶθη τοῦ πελάγους. Οἱ τοῖχοι ἦταν μουντοί, τὰ πατώματα ἀπὸ σκουρὸ ὡσαϊκό. Κι' πὸ τίς σκοτεινὲς τοὺς κόχες μόρφαζαν ἓνα πλῆθος μεγάλων μπρούν-τζινες γάτες μὲ μάτια ἀπὸ πράσινα πετράδια (οἱ γάτες ἦταν ζῶα ἱερὰ γιὰ τοὺς Αἰγυπτίους) καθὼς καὶ οἱ θεότητες τῆς μεγάλης χώρας τοῦ Νείλου, μὲ τὰ κεφάλια τῶν πουλιῶν, τοῦ τσακαλιοῦ, τοῦ κροκόδειλου...

Καὶ στὶς πιὸ σκοτεινὲς γωνιές, μέσα στὶς τεράστιες τέτρινες σαρκοφάγους, ἀναπαύονταν οἱ μούμιες ποὺ ὁ Νταίβυς εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ διάφορους ἐμπόρους σὲ ὅλο τὸν κόσμο, γιὰ νὰ τὶς χαρίσῃ μελλοντικὰ στὸ μουσεῖο τῆς πατρίδας του.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, τὰ τρία παιδιὰ ἐπηρεάστηκαν ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα ἐκεῖνου τοῦ σπιτιοῦ, ἐποὺ ὅλα ἦταν παλιά, πανάρχαια αἰώνια. Χωρὶς νὰ τὸ θέλουν μεταφέρθηκαν στὴ σκοτεινὴ χώρα τῶν Πυραμίδων, μὲ τίς ἀπέραντες ἐκτάσεις τῆς ἄμμου, ἐποὺ τόσες ἀρχαῖες πολιτείες ἔχουν καταποντιστῇ. Τοὺς φάνηκε πῶς ἔβλεπαν τὸ σούρουπο στὶς ὄχθες τοῦ Νείλου, ὅταν τὰ κουρασμένα καραβάνια σταματοῦν γιὰ τὴ βραδυνὴ προσευχή, κι' οἱ καμήλες καὶ τὰ μαῦρα βουβάλια προβάλουν τίς ἀκίνητες σιλουέτες τοὺς στὸν φλογισμένον ὀρίζοντα. Μιά χώρα μὲ ἀπέραντο παρελθόν, σκοτεινὴ, μυστηριώδης, τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ὀλοφώτειν Ἑλλάδα.

Γι' αὐτὸ, περιμένοντας τὴ Λώρα Νταίβυς, στέκονταν κι' οἱ τρεῖς ἀμίλητοι στὴ σάλα μὲ τίς σαρκοφάγους, ὁ καθένας βυθισμένος στὶς σκέψεις του.

Ἡ Λώρα Νταίβυς μπῆκε σὰν μιά φωτεινὴ ἀχτίδα.

—Συμβία! Τί χαρὰ ποὺ σὲ ξαναβλέπω! φώναξε. Πῶς μεγάλωσες! Πῶς ὁμόρφηνες! Μὰ σὲ εἶχα ἀφήσει κοριτσάκι!

—Εἶμαι πιά δεκαπέντε χρονῶν! εἶπε ἡ Συμβία. Ὁ οὐ εἶναι κι' ὁ Χάρυ.

—Ὁ κύριος εἶναι ὁ «διάσημος» Χάρυ Ράν, τὸ παιδί-φαινόμενο, τὸ ἀγόρι μὲ τὸ ἀστυνομικὸ δαιμόνιο;

—Ὅλος κι' ὅλος, μὲς Νταίβυς! ἔκανε γελῶντας ὁ Χάρυ. Κι' αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ Φάτυ, τὸ δεξιὸ μου χέρι, ὁ ἀχώριστος σύντροφος καὶ φίλος μου!

—Χαίρωμαί πολύ ποὺ κάνω τὴ γνωριμία σας! εἶπε ἡ Λώρα. Ἀλλὰ γιατί σᾶς ἔφεραν σ' αὐτὴ τὴ σάλα μὲ τίς μούμιες; Ἐλάτε καλύτερα στὸ σαλονάκι μου!

Τοὺς ὡδήγησε σ' ἓνα σαλονάκι αἰγυπτιακὸ, μὲ πλούσια χαλιά καὶ χαμηλοὺς σοφάδες, ἐποὺ ἓνα πλῆθος κρυμμένες λάμπες ἔρριχναν ἓνα πολὺ γλυκὸ φῶς.

—Μὲ τὰ τζάμια ποὺ ἔβαλε ὁ πατέρας στὰ παράθυρα, ἔκανε ἡ Λώρα, πρέπει ν' ἀνάβω φῶς ὀλημερίς, ἂν ἔλω νὰ μὴν πλήξω. Ἀχμέτ, εἶπε σ' ἓναν ὑπηρέτη μὲ ψηλὸ φέσι καὶ κελεμπία ποὺ ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του μόλις χτύπησε παλαμάκια. Φέρε καφέδες γιὰ ὅλους!

—Θὰ μᾶς δώσετε τούρκικο καφέ; ἔκανε ἐνθουσιασμένος ὁ Φάτυ.

—Ναι! Καφὲ σὲ μικρὰ φλυτζανάκια, ὅχι φιλτραρισμένον ὅπως τὸν πίνουμε στὴν Ἀμερικὴ, ἀλλὰ ψημένον στὸ μπρίκι!

—Εἶναι ὅ,τι σοῦ χρειάζεται, Φάτυ! εἶπε ὁ Χάρυ Ράν. Πιοτὸ καὶ φοῖ μαζί!

Πίνεις τὸν καφέ, καὶ τρῶς τὰ... φουντάκια.

Ἡ Λώρα γέλασε δυνατὰ, μὲ τὸ ἀργυρόρηχο, χαρούμενο γέλιο τῆς.

Ἦταν ἓνα πολὺ ὠραῖο κορίτσι, ὀλόξανθο, ὡς δεκαεφτά χρονῶν. Ἐλαμπε ὀλόκληρη ἀπὸ ὕγεια καὶ κέφι. Μιά σωστὴ Ἀμερικανίδα ποὺ δὲν τὴν τρόμαζε τίποτα.

—Κύριε Ράν, εἶπε τοῦ Χάρυ, εἶμαι πολὺ θυμωμένη μὲ τὸν θεοῦ σας τὸν Ἄγγλο. Εἶναι πράγματα αὐτὰ ποὺ ἔγραψε σήμερον στοὺς «Τάϊμς» τῆς Νέας Ὑόρκης; Ὅταν ἐπιστήμονες δημοσιεύουν ἄρθρα σὰν αὐτὰ, τότε τί νὰ περιμένωμε ἀπὸ τὸν κοσμάκη;

—Συνήθως δὲ διαβάζω ἐφημερίδες! εἶπε ὁ Χάρυ Ράν. Τί ἔγραψε;

Ἡ Συμβία τοῦ ἔδειξε τὸ ἄρθρο.

—Ὁ ἄνδρας τῆς θεῖας Ἰουλίας, ἔκανε μιά μακρυὰ ἐπισκόπηση ἀπὸ τὸ τί ἔπαθαν οἱ διάφοροι ἀρχαιολόγοι ποὺ ἀνοίξαν τοὺς αἰγυπτιακοὺς τάφους γιὰ νὰ βγάλουν τίς μούμιες.

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι προλήψεις, δεισιδαιμονίες καὶ ... ἀνοησίες! εἶπε ἡ Λώρα.

Οἱ ἐφημερίδες μὴ ἔχοντας τί νὰ γράψουν ἀσχολήθηκαν τελευταῖα πολὺ μαζί μου: «Μιά ἀπειλὴ κρέμεται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Λώρας Νταίβυς, σὰν τὸ σπαθὶ τοῦ Δαμοκλέους!» «Θὰ ἐκδικηθῇ ἡ μούμια τῆς Νετρεδῆς;» «Μέρες τρόμου καὶ ἀγωνίας γιὰ τὴν οἰκογένεια Νταίβυς!»

—Λώρα. Ἐσὺ δὲ φοβᾶσαι; ρώτησε δειλὰ ἡ Συμβία.

—Ποιὸν νὰ φοβῶ; Τὴ Νετρεδῆ; Ἦταν μιά χαριτωμένη νεραϊδένια πριγκίπισσα, ποὺ περπατοῦσε πρὶν ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια στὶς ἀπέραντες ταρατσεῖς τοῦ παλατιοῦ τῆς, στὶς ὄχθες τοῦ Νείλου. Ἀγαποῦσε τὰ λουλούδια, τοὺς ἀραχνένιους πέπλους τῆς καὶ τὰ βαρύντιμα κοσμήματά τῆς, ποὺ τὰ βρήκαμε στὸν τάφο τῆς, μαζί μὲ τίς πύλινες κοῦκλες τῆς. Ἀγαποῦσε πολὺ τὴ ζωὴ, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἀφήσῃ πολὺ νέα, σχεδὸν ὅταν εἶχε τὰ χρόνια μου. Ἀγαποῦσε κι' αὐτὸν τὸν πράσινο σκαραβαῖο ποὺ τὸν εἶχε στὸ πέτο, καὶ ποὺ ἡ αἰγυπτιακὴ κυβέρνηση μοῦ τὸν χάρισε γι' ἀνάμνηση.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο τεῦχος)

Στέκονταν ἀμίλητοι στὴ σάλα μὲ τίς σαρκοφάγους, βυθισμένοι στὶς σκέψεις τους.

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΩΝ ΤΡΟΠΙΚΩΝ

ΕΜΜΕΤΡΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

20

V.—Τὴν ἄλλη μέρα

Κι' ἐνῶ τὸ πλοῖο πάλαιβε στὴς θύελλας τὸν
καὶ ἔρχονταν τὰ κύματα, τὸ ἕνα πάνω
καὶ στὰ κατάρτια σφύριζεν ὁ ἀνεμος μὲ
καὶ τὸ σκοτάδι γύρω τους ἦταν πηχτό,
τόσο πηχτό, ποὺ νόμιζες πὼς δὲν θάρρῃ
καὶ ὅτι ὁ πλανήτης μας δὲν θάδλεπε ἄλλη
ἀντήχησε ἀναπάντεχα μιὰ τρομερὴ κραυγὴ:
—Πρόσεχε, καπετάνιε μου, μὴν πέσουμε
στὴν ξέρα, ποὺ εἶν' ἀριστερά!

Κι' αὐτὴ ἡ κραυγὴ ἀντήχησε γιὰ δευτέρη
μέσ' στὸν τρελλὸν ὀρυμαγδὸ κυμάτων καὶ
—Θὰ πέσουμε στὴν ξέρα!
Καὶ τὴ γνωρίσαν ὅλοι
πὼς ἦταν σίγουρα ἡ φωνὴ τοῦ... φεύτῃ
τοῦ Μανώλη!

IV.—Τὸ νανάγιο.

Ὁ Μανωλῖός, πραγματικά, μὲ τὸ ὄξύ του
μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ πηχτό εἶδε, αὐτὸς
πὼς δίπλα τους ὑφώνονταν ἕνας μεγάλος
Κι' ἀμέσως παγικόβλητος, μὲ παγωμένο αἷμα,
στὸν καπετάνιο φώναξε τὰ μέτρα του νὰ
ὥστε νὰ μὴν κομματιαστῇ στὸ βράχο τὸ
Μὰ ὁ καπετάνιος ποὺ ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ
ἀμέσως νόμισε κι' αὐτός, ὅπως νομίσαν ὅλοι,
πὼς πάλι φέμα ἀκούστηκε ἀπ' τὰ χεῖλια
γι' αὐτὸ καὶ δὲν τοῦ ἔδωσε καθόλου σημασία
καὶ εἶπε μόνον μέσα του:—Σὺν φύγῃ τὸ
θὰ φᾶς χαστούκι, Μανωλῖό, νὰ σοῦ ῥθῃ
Μὰ τὸ φριχτὸ ἀποτέλεσμα ἦρθε πολὺ γοργό...
Τὰ κύματα χορεύοντας σὰν λυσσασμένα ἄτια,
τὸ πλοῖο τὸ ἐχτύπησαν στὸ βράχο σὰν αὐγὸ
καὶ τὸ κάναν κομμάτια,
σκορπίζοντας στὴ θάλασσα τοὺς ἐπιβάτες
Κι' οἱ καρχαρίες, ἴδιοι πιά, μ' ἀχόρταγους
μὲ στόμα ἀνοιχτό,
τῆς τρικυμίας τέλειωσαν τὸ ἔργο τὸ φριχτό,
γιὰ τὸ ὁποῖο ἀφορμὴ ὁ Μανώλης εἶχε γίνει,
ἀφοῦ στὰ λόγια του κανεὶς δὲν εἶχ' ἐμπι-
[στοσύνη]

Ὅταν τὸ σκορπίσε ἡ αὐγὴ τῆς νύχτας τὸ
εἶχε κοπάσει ἡ θύελλα κι' εἶχε ἀπλωθῇ γαλήνη
καὶ βλέποντας τὴ θάλασσα ἀκίνητη σὰν λάδι,
δὲν φανταζόσουν τὸ κακὸ ποῦχε, τὴ νύχτα,
[γίνει...]

Ὁ βράχος, ποὺ ἀπάνω του τσακίστηκε τὸ
εἶχε ἕνα πέτρωμα σταχτὸ καὶ γλυστερὸ καὶ
ἀλλὰ πιὸ κάτω ἀπλώνονταν ἡ γκρίζα ἀμμουδιά
κι' ἀπάνω ἐκεῖ τὰ πέταξε τὸ κύμα τὰ παιδιὰ,
—τὸν Νότη καὶ τὸν Μανωλῖό καὶ τὴ μικρὴ
ποὺ ἀπὸ τὰ χτυπήματα ἦταν σωστὸ κουρέλι!

Ἐκοίτοζαν τριγύρω τους... Ἦταν γαλάζια
κι' ἡ θάλασσα ἡ γαλανὴ ἄστραφτε πέρα
καὶ μὲ τὴν ἄμμο ἔκανε θεότρελλα παιχνίδια,
—τὰ μόνια ποὺ ἀπόμειναν ἀπ' ὅλο τὸ βαπόρι!

Τότε τὰ δύο τὰ παιδιὰ καὶ ἡ μικρὴ ἡ κόρη,
μὲ φρίκη ἀναλογίστηκαν τὸ τρομερὸ τους
καὶ πέφτοντας στὴν ἀμμουδιά ξεσπάσαν σ'
—κλάμα γι' αὐτοὺς ποὺ χάθηκαν, κλάμα
ποὺ εἶχαν γίνει τῆς κακῆς τῆς μοίρας τους
Τότε τὰ δύο τὰ παιδιὰ καὶ ἡ μικρὴ ἡ κόρη,
μὲ φρίκη ἀναλογίστηκαν τὸ τρομερὸ τους
καὶ πέφτοντας στὴν ἀμμουδιά ξεσπάσαν σ'
—κλάμα γι' αὐτοὺς ποὺ χάθηκαν, κλάμα
ποὺ εἶχαν γίνει τῆς κακῆς τῆς μοίρας τους
[παιχνίδια...]

VI.—Πρὸς τὴ ζούγκλα.

Ὁ Νότης πρῶτος σήκωσε ἀπ' τὴν ἄμμο τὸ
—Φτάνει τὸ κλάμα! φώναξε. Μέσ' στὸ κακὸ
εἶν' ὁ Θεὸς ἐλπίδα μας, βοήθεια καὶ φῶς!
θὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει!
—Διφᾶω! εἶπε σιγανὰ καὶ τρομαγμένα ἡ
—Διφᾶς;
—Νερό!

Κι' εὐθὺς ἀντιμέτωπισαν πρόβλημα τρομερὸ:
Ποῦ τάχα θάβρισκαν νερό; Ποῦ θάβρισκαν
ἢ πηγὴ;
Ἐκοίταζαν τριγύρω τους κι' ἦταν ξερὴ ἡ γῆ,
—βράχοι παντοῦ καὶ ἄμμοι!
Γιὰ μιὰ στιγμὴ νομίσανε πὼς θὰ τοὺς ἔρθῃ
μά, ξάφνου, εἶδανε μακριὰ μιὰ γαλανὴ
κι' ὁ Νότης, πρῶτος, φώναξε: —Νά! Νά,
[ἕνα ποτάμι!]

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο τεῦχος)

ΕΣΚΟΤΩΣΑ ΤΗΝ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗ

«Αλλά, μόλις έφυγε, έφτασε κι' άλλη ει-
δηση: «Η λεοπαρδαλη είχε ξαναπαρου-
σιαστή, κι' αυτή τή φορά ρίχτηκε σ' ένα
βούβαλο. Οι λεοπαρδάλεις γενικά δέν άπο-
φασίζουν εύκολα νά έπιτεθούν σέ μεγάλα
ζώα. Άρχισα νά μπαίνω σέ πειρασμό. Ο
Πέτρος ήταν μακριά. Κανείς δέν μπορούσε
νά με έμφοδίσει.

Έδωσα διαταγή στόν ύπηρετή μας Μω-
χαμέτ νά έτοιμάσει τόν Τεμί-Μπαχαντούρ,
έναν μεγάλο κι' άτρόμητο έλέφαντα πού
είχαμε. Ήταν τό ζώο πού προτιμούσα
πάντα σέ τέτοιες περιπτώσεις.

Πήρα τή θέση του οδηγού. Για νά δι-
ευθύνω τό ζώο δεξιά ή άριστερά έφτανε
νά γλιστρώ τά πόδια μου κάτω άπ' τά
πελώρια αυτιά του και νά του τά χαι-
δεύω σιγανά μέ τά δάχτυλά μου.

Ο ήλιος είχε ψηλώσει. Καθώς πηγαί-
ναμε, άρχισαμε νά ζεσταινόμαστε κι' έγώ
κι' ο έλέφαντας. Ώστόσο τό καλό ζώο
βύθισε κάθε τόσο τήν προσοκίδα του
μέσα στό δοχείο μέ τό νερό, πού κρέμον-
ταν δεμένα κάτω άπ' τό λαιμό του, ρου-
φούσε κάμποσο κι' ύστερα ράντιζε τήν
πλάτη του και δροσίζεταν.

Τέλος φτάσαμε στόν προορισμό μας. Βρι-
σκόμασταν μέσα στην καρδιά του δάσους.
Ο ύπηρετής μου έστησε τήν πρόχειρη
σκηνή μας. Κατόπιν έτοιμάσαμε μία πα-
γίδα σέ 200 μέτρα άπόσταση άπ' τή
σκηνή για νά πιάσουμε τή λεοπαρδαλη.
Πήγα και κάθησα εκεί κοντά πριν νυκτώ-
ση. Κατόπιν ένας άπ' τους ανθρώπους τής
συνοδείας μου άπομακρύνθηκε λίγο για
νά κυνηγήσει κανένα «πεκαρί» (είδος γί-
δας) πού θά μάς χρησίμευε για δάλωμα.

Πριν ν' ανεβώ στό δέντρο, άπ' όπου θά
παραμόνευα, ρούφηξα λίγο κονιάκ. Άπ'
τή στιγμή αυτή ήμουν ύποχρεωμένη νά

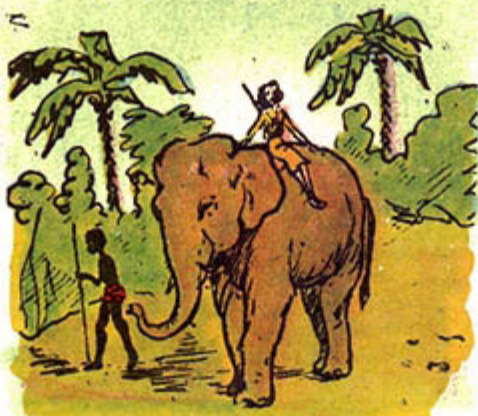

μήν κάνω τόν παραμικό θόρυβο και νά
μένω σκαρφαλωμένη εκεί πάνω, ώσότου
νά ξεμερώσει. Κι' ο παραμικρός θόρυβος
θά είδοποιούσε τό θηρίο για τήν παρου-
σία μας—κι' αυτό έπρεπε όπωσδήποτε νά
τό άποφύγωμε. Τοποθετήθηκα λοιπόν όσο
μπορούσα πιο άνετα για νά μή μουδιάσω.
Όπως κάθησα, έτσι έπρεπε νά μείνω, ώσ-
που ν' άνατελιή ο ήλιος.

Η νύχτα πέρασε χωρίς κανένα άπρόσ-
πτο. Κι' έμεινα όλες τίς ώρες στό δέντρο,
άκίνητη, σάν πτώμα. Πελώρια μυρμηγκία
πηγασιόερχονταν γύρω μας. Δέν φαντάζε-
στε τί άξίζει ένα καλό μπάνιο και λίγης
ώρας ύπνου ύστερα άπό μία τέτοια ξε-
θεωτική εαγρύπνια!

Τήν έπόμενη τό πρωί, κατά τίς 10,
έφυγα καρβαλικεύοντας άπάνω στη ράχη
του Τεμί, για νά κυνηγήσω κάτι για τή
συντροφιά.

Σέ μία στιγμή πού περάσαμε κοντά άπό
ένα πύκνωμα δέντρων, κάμποσα ζαρκά-
δια μέ άσπρες βούλες ξεπήδησαν μέ ξε-
φωνητά και πέρασαν σάν άστραπή άπό
μπροστά μας. Δέ θά μάς άφηναν νά τά
πλησιάσουμε εύκολα. Και ήταν μάταιο νά

[Ήντιν άπ' τόν πόλεμο, ή «Αγγλίδα Μό-
νικα Μίοντιν πέρασε 16 χρόνια της ζωής
της στίς «Indies», μέσα στα παρθένα δάση
του βράχοντιαν γύρω στην πόλη Μάιναχ,
στά βάθρα του Μπεχίρ—στη Βιετνάμ—όπου
ή σ' άγός της ήταν μέτοχος στην έταιρεία
«Λαόν και Ύδάτων». Απτό τό κομμάτι
πού δημοσιεύουμε παρακάτω είναι άπόσπα-
σμα από τά άπομνημονεύματά της].

«Ο σύζυγός μου έδενε τίς άποσκευές
του κι' έτοιμαζόταν νά φύγει για μία πε-
ριοδεία σέ κάποια γειτονική έπαρχία, ό-
ταν ένας άπ' τούς δασονόμους μας, μπήκε
και μάς είπε ότι πριν άπό λίγο μία λεο-
παρδαλη κατασπάραξε δυό βρόδια, άπό
είκείνα πού είχαν ζεμένα οι δόδοι στά
κάρα τους και κουβαλούσαν ξύλα.

Ο Πέτρος, ο σύζυγός μου, δέν είχε και-
ρό εκείνη τή στιγμή νά σκεφθή και νά
διατάξει τίποτα. Η συνάντηση μέ μία
λεοπαρδαλη πού σκοτώνει βρόδια, χρειά-
ζεται προσεκτική προετοιμασία.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, τήν ώρα πού
έ άνδρας μου μέ άποχαιρετούσε, με συμ-
βούλευε νά μήν άπομακρυνθώ άπ' τό
σπίτι σ' όλο τό διάστημα πού θά έλειπε.

τά κυνηγήσει κανείς. Θά χάναμε μόνο τον καιρό μας.

Τέλος ειδοποίησα χαμηλόφωνα τον Μωχαμέτ, τον οδηγό μου, ότι ήθελα να κατέβω και του ζήτησα να ετοιμάσει ένα σκοινί για να πιάνουμε με αυτό τον τρόπο κανένα ζαρκάδι.

Ο έλεφαντάς μου γονάτισε. Γλύστρησα απ' την πλάτη του.

Απόρησα όμως σε λίγο, όταν είδα τον οδηγό να δίνει διαταγή στον έλεφанта να σηκωθεί κι' ύστερα να τον στρίβει προς το δρόμο του γυρισμού. Κατάλαβε πώς τον κοίταξα παραξενημένη. Με πλησίασε λοιπόν αμέσως και, με φωνή που έτρεψε, μου είπε πως παρατήρησε ίχνη από πόδια λεοπαρδάλης μέσα στα χόρτα. Στο μέρος που βρισκόμουν, τα χόρτα κι' οι θάμνοι ήταν ψηλότεροι από μένα και έτσι το βάδισμά μου εκεί μέσα γινόταν επικίνδυνο. Αποφάσισα λοιπόν να ξαναβρω στη ράχη του Τεμί.

Αρχίσαμε να ψάχνουμε για τη λεοπαρδάλη. Μά δεν κατορθώσαμε τίποτα. Πώς να ξέρουμε ποιά διεύθυνση είχε πάρει το θηρίο; Έπρεπε άλλωστε να ψάξουμε για κανένα ζαρκάδι για να φάμε το μεσημέρι όλοι μας.

Έτσι ξαναπήραμε, όσο το δυνατόν αθόρυβα, το δρόμο μας. Ο έλεφαντας, συνηθισμένος σ' αυτού του είδους τα κυνήγια, προχωρούσε απαλά και μόλις που έκανε τα ξερόφυλλα να τρίζουν κάτω απ' τα πόδια του.

Ξαφνικά ένα ζαρκάδι φάνηκε. Το σημάδεψα και πυροβόλησα. Η σφαίρα το βρήκε στην καρδιά. Το φορτώσαμε αμέσως απάνω στη ράχη του Τεμί. Στην επιστροφή οι άνθρωποι μας, που είχαν μείνει στην κατασκήνωση, μας έκαναν θερμή υποδοχή, γιατί το κρέας του ζαρκαδιού που φέρναμε, ήταν πολυτέλεια για εκείνες τις στιγμές.

Όταν νύχτωσε, τοποθετήθηκα κοντά σε μιά άλλη ενέδρα, λίγο περισσότερο απομακρυσμένη από την πρώτη. Αυτή τη φορά, για ν' αποφύγω τις απαισίες σκνίπες και τ' άλλα έντομα που με βασάνισαν την προηγούμενη βραδυά, άλειψα το λαιμό και το χέρι μου με παραφινέλαιο.

Ένα ωχρό φεγγάρι φώτιζε την περιοχή, γεμάτη υποβολή και μυστήριο.

Τα διάφορα άγριμα, που τριγύριζαν στο δάσος και μούγκριζαν, έρέθιζαν τα νεύρα μου και με κρατούσαν ζυπνητή.

Ξαφνικά ένα μεγάλο ρύγχος γκριζωπό προχώρησε προς την παγίδα. Ήταν άραγε η λεοπαρδάλη; Όχι. Ήταν απλούστατα ένα κουνάβι, που η άσημογκρίζα πλάτη του μόλις διακρινόταν κάτω απ' το χλωμό σεληνόφωτο. Σε λίγο απομακρύνθηκε.

Από το μονοπάτι παρουσιάστηκαν ύστερα δυο ζαρκάδια, που προχωρούσαν με κομψά βήματα. Τι παράξενο να ζούν μέσα στο δάσος φίλοι και εχθροί, τόσο κοντά 'ό ένας στον άλλο! Τα ζαρκάδια γλυτώνουν τις περισσότερες φορές, γιατί τ' άφτιά τους είναι έτσι φτιαγμένα, που αρπάζουν και τον παραμικρό κρότο κι' καταλαβαίνουν τον έχθρο από μεγάλη απόσταση. Κι' αυτή τη στιγμή φαίνεται ότι κάποιος θόρυβος άνησυχισε το ένα: Σήκωσε το κεφάλι του και τέντωσε τ' άφτιά του. Τα μάτια του έλαμπαν μέσα στη νύχτα. Κι' αμέσως άρχισαν να τρέχουν και τα δυο, ξεφωνίζοντας τρομαγμένα. Ύστερα από μιά στιγμή είχαν κιόλας χαθεί.

Η ώρα περνούσε κι' άρχισε να βασιλεύει. Ξαφνικά, μέσα στη σκιά, στην άκρη στο μονοπάτι, είδα μιά λεοπαρδάλη. Η καρδιά μου φτερούγισε.

Ένα λεπτό κατόπιν το θηρίο έφυγε από εκεί και ήρθε σχεδόν μπροστά μου

κάτω απ' τα πόδια μου! Ακίνητο το σαρκοβόρο κοιτούσε προσεκτικά το πεκαρί, που είχαμε δέσει σ' έναν πάσσαλο και που στριφογυρούσε απελπισμένα σά να μυριζόταν τον κίνδυνο.

Ύστερα η λεοπαρδάλη άρχισε να σέρνεται με το στήθος κολλημένο στο χώμα, χωρίς ν' αφήνει ούτε στιγμή απ' τα μάτια της το άτυχο θύμα. Μά δεν ήταν κουτή. Αντίληφθηκε κι' εκείνη πως κάτι έτοιμαζόταν...

Πολλά λεπτά πέρασαν, ίσως ώρα. Αρχίσα ν' άνυπομονώ. Δεν άντεχα. Και, παρ' όλο που ή θέση μου δέ με βοηθούσε να σκοπεύσω καλά, πυροβόλησα έναντι της.

Βγάζοντας ένα πιχτιό μουγκρητό, η λεοπαρδάλη στριφογύρισε δυο φορές και τρέχοντας εξαφανίστηκε από τα μάτια μας. Η πιο τεράστια λεοπαρδάλη που είχα διηγήσει! Και να τη χάσω!...

Μά αμέσως είδα έκπληκτη μιά άλλη, μεγαλύτερη επίσης, λεοπαρδάλη να παρουσιάζεται και να διευθύνεται κατευθείαν προς το πεκαρί. Δεν πίστευα σε ό,τι αντίκριζα. Το δάσος, βυθισμένο στο σκοτάδι, άντηχούσε ακόμα απ' τον πυροβολισμό μου κι' ωστόσο να κι' άλλη λεοπαρδάλη, στο ίδιο μέρος!

Πριν προλάβω να σκαφθώ τίποτα άλλο, το άγριο ζώο άρχισε να κάνει κάτι που καμιά λεοπαρδάλη ως τώρα δεν είχε κάνει: Οι λεοπαρδάλες συνήθως κρύβονται και όρμούν ξαφνικά πάνω στη λεία τους. Αυτή όμως προχώρησε σιγά σιγά στη μέση στο μονοπάτι κι' άρχισε να βαδίζει όλοϊσια προς το κατατρομαγμένο πεκαρί, που ξεφώνιζε σπαρακτικά.

Το άγριμα βρυχήθηκε άγρια. Έτρεμα σάν να είχε διαπεράσει το σώμα μου ηλεκτρικό ρεύμα. Την ίδια στιγμή η λεοπαρδάλη χύμηξε με όλη της τη φόρα, με το στόμα ανοιγμένο, και... έπεσε κουντρουβαλώντας στην παγίδα που είχαμε φτιάξει! Ήταν ένας βαθύς λάκκος, σκεπασμένος με καλάμια.

Δεν μπορούσαμε ωστόσο να ξέρουμε αν υπήρχαν δυο λεοπαρδάλες, ή τούτη που πιάστηκε ήταν ή προηγούμενη που είχε ξαναγυρίσει. Στην πρώτη περίπτωση, που νά βρισκόταν το άλλο θηρίο;

Έρριξα τρεις πιστολιές. Ήταν ένα συμφωνημένο σύνθημα και είδοποιούσε έτσι τον οδηγό για τον κίνδυνο, εμποδίζοντάς τον να έρθει στην κατασκήνωση με τα πόδια.

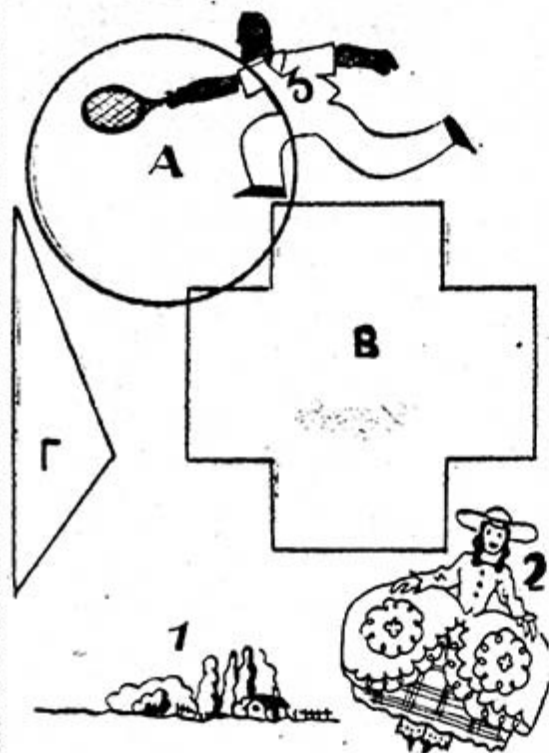
Σε λίγο ή χοντρή σιλουέτα του έλεφанта διαγράφηκε άόριστα μέσα στο σκοτάδι και προχώρησε προς το δέντρο μου. Ο έλεφαντας έφτανε στο ύψος σχεδόν του κλώνου που βρισκόμουν. Πήδησα στην πλάτη του και γύρισα στην κατασκήνωσή μας.

Το άλλο πρωινό, χαράματα σχεδόν, μεταφέραμε το τρόπαιο μας. Ήταν μιά θηλυκή λεοπαρδάλη. Οι άνθρωποι μου με υποδέχτηκαν ζητωκραυγάζοντας και βάλθηκαν να γδάρουν με τα μαχαίρια τους το δέρμα του θηρίου.

Λίγο αργότερα ξαναγύρισα μόνη μου στην περιοχή που είχαμε στήσει στην παγίδα. Είχα την ελπίδα πως θα βεβαιωνόμουν, απ' τα ίχνη που θα έβρισκα, αν υπήρχε και δεύτερη λεοπαρδάλη. Σε κάμπος απόσταση απ' το μέρος που πιάστηκε ή θηλυκή, ανάκαλυψα στάλες

(Συνέχεια στη σελίδα 70)

ΚΟΙΤΑΣΤΕ ΜΕ ΠΡΟΣΟΧΗ

Κοιτάξτε καλά αυτά τα τρία γεωμετρικά σχήματα: το Α, το Β και το Γ.

Κι' ύστερα άπαντήστε, χωρίς φυσικά να μεταχειριστήτε μέτρο:

- Το 1 χωράει στο Α;
- Το 1 στο Β;
- Το 1 στο Γ;
- Το Γ στο Β;
- Το 2 στο Α;
- Το 2 στο Β;
- Το 3 στο Α;
- Το 3 στο Β;
- Το Α στο Β;

(Τη λύση θά τη βρείτε στη σελίδα 68)

Η ενέργεια έρχεται στη γη από τον ήλιο με τη μορφή ηλιακού φωτός και ξεφεύγει από τη γη ή ίδια ακριβώς ποσότητα με τη μορφή μακρών θερμικών κυμάτων.

Αν η ενέργεια ξεφεύγει από τη γη αργότερα απ' ό,τι έρχεται σ' αυτή, η γη θα γινόταν ολοένα θερμότερη, ενώ αν ξεφεύγει γρηγορώτερα, θα γινόταν συνεχώς ψυχρότερη.

Οι επιστήμονες, που βασίστηκαν στη μελέτη των απολιθωμάτων που βρέθηκαν επάνω στους βράχους, μάς λένε ότι τα φυτά υπήρχαν στη γη από άμνημονεύτων χρόνων. Και ξέρομε ότι τα φυτά μπορούν ν' αναπτυχθούν μόνο σε ορισμένη, πάνω κάτω, θερμοκρασία. Απ' αυτά συμπεραίνουμε ότι η γη δεν έγινε πολύ ψυχρότερη ή πολύ θερμότερη μέσα σε πολύ μεγάλο διάστημα.

Φυσικά, κατά καιρούς γινόταν ψυχρότερη για ένα χρονικό διάστημα, όπως κατά τη διάρκεια της περιόδου των παγετώνων και άλλες φορές μπορεί να ήταν θερμότερη. Όσο ο μέσος όρος της θερμοκρασίας δεν έχει αλλάξει πάρα πολύ.

Η ενέργεια που μάς έρχεται με τη μορφή ηλιακού φωτός είναι πολύ περισσότερη από την ενέργεια που χρειαζόμαστε για να κάνουμε όλα όσα μάς είναι απαραίτητα στη ζωή μας.

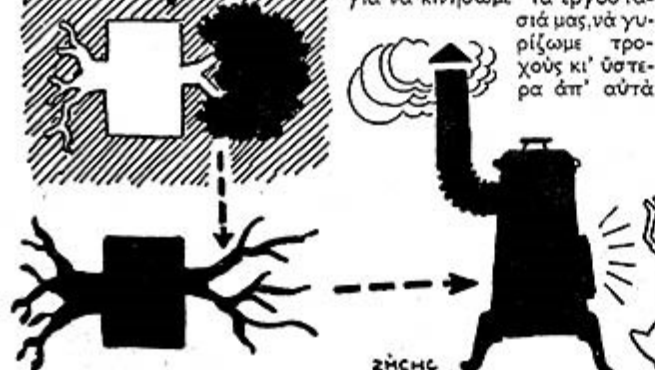
Αν σκεφθούμε όλα τα πράγματα, για τα οποία οι άνθρωποι χρειάζονται ενέργεια—να διατηρούνται οι κουζίνες τους ζεστές

και τα ψυγεία τους κρύα, να κινούνται τα τραίνα, τα αυτοκίνητα, τα πλοία και τα αεροπλάνα, να εργάζονται τα εργοστάσια για να μάς προμηθεύουν τρόφιμα και ρούχα—και αν προσθέσουμε όλες αυτές τις ενέργειες, θα δούμε ότι το ηλιακό φως μάς δίνει κάθε μέρα διακόσες χιλιάδες φορές περισσότερη ενέργεια από όση χρειαζόμαστε.

Στόν καιρό που ζούμε, το μεγαλύτερο μέρος από την ενέργεια αυτή χάνεται, γιατί δεν ξέρομε πώς να αιχμαλωτίσουμε εύκολα το ηλιακό φως και να χρησιμοποιήσουμε εύκολα την ενέργειά του.

Φυσικά, στο μεταξύ η ενέργεια αυτή χρησιμεύει να διατηρήσει τη γη θερμή. Θα μπορούσαμε όμως να τη χρησιμοποιήσουμε παράλληλα και για όλες τις ανάγκες μας, χωρίς να την εξαφανίσουμε. Γιατί χρησιμοποίηση της ενέργειας δε σημαίνει και καταστροφή της.

Ακριβώς όπως μπορούμε να γεμίσουμε νερό μία δεξαμενή, να κάνουμε εκεί το μπάνιο μας και έπειτα να χρησιμοποιήσουμε το νερό για να ποτίσουμε τον κήπο μας, έτσι θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε την ενέργεια του ηλιακού φωτός για να κινήσουμε τα εργοστάσιά μας, να γυρίσουμε τροχούς κι' ύστερα απ' αυτά

Στα μαγικά παλάτια της επιστήμης

ΟΛΗ Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

ν' αφήνουμε την ενέργεια να πάει σε συνέχεια να θερμάνει τη γη

Με το ηλιακό φως που πέφτει άπάνω σε μία πολύ μικρή έκταση, της Αμερικής, θα μπορούσαν οι επιστήμονες, αν ήξεραν, να κινήσουν όλα τα εργοστάσια και τα πλοία της Αμερικής.

Μία έκταση είκοσι τετραγωνικών μιλίων—όση είναι περίπου η έκταση μίας μεγάλης πόλης με τα περίχωρά της—θα ήταν αρκετή για να δώσει όλη την ενέργεια που χρειάζεται κάθε άνθρωπος στις Ηνωμένες Πολιτείες, τη σημερινή εποχή.

Και παρ' όλο που πολλοί επιστήμονες εργάζονται συνεχώς πάνω σ' αυτό το πρόβλημα, κανένας δε βρήκε ακόμα έναν τρόπο να αιχμαλωτίσει αρκετά αποτελεσματικά τον ήλιο. Μία μέρα ασφαλώς θα το επιτύχουν και τότε όσο ο ήλιος εξακολουθή να λάμπει, θα υπάρχει στη γη αρκετή ενέργεια για όλους.

Οι αστρονόμοι θεωρούν βέβαιο, ότι ο ήλιος θα εξακολουθή να λάμπει τουλάχιστον ένα δισεκατομμύριο χρόνια ακόμα.

Αν ο ήλιος έπαυε να φωτίζει, δε θα υπήρχε πια ενέργεια διαθέσιμη απ' αυτόν. Τότε η επιφάνεια των ωκεανών θα πάγωνε, δε θα σχηματίζονταν σύννεφα, δε θα έπεφταν βροχές και τα ποτάμια θα ξηραίνονταν. Οι άνεμοι θα έπαυαν να φυσούν—γιατί φυσούν όταν ο ήλιος θερμάνει τον αέρα σε μερικά μέρη της γης περισσότερο απ' ό,τι σε άλλα. Και αν δε φυσούσαν άνεμοι, δε θα υπήρχαν κύματα στη θάλασσα ούτε ρεύματα ωκεανών. Γρήγορα όλη η ζωή στη γη θα σταματούσε.

Αποταμίευση ενέργειας

Είδαμε ότι τα φύλλα των φυτών απορροφούν φως και αποταμιεύουν την ενέργειά του στα κύτταρα, από τα οποία αποτελούνται.

Έκατομμύρια χρόνια πρωτότερα, η γη σκεπαζόταν από απέραντες ζούγκλες φυτών που αποθήκευαν τεράστια ποσότητα ενέργειας από το ηλιακό φως. Όταν τα φυτά αυτά ξεράθηκαν, μεγάλοι σωροί φύλλων και κλαδιών συσσωρεύθηκαν. Και καθώς το στρώμα των ξερών φυτών γινόταν διαρκώς βαθύτερο, τα φυτά που βρίσκονταν στο κάτω μέρος πιέζονταν όλο και περισσότερο. Τέλος όλη η μάζα σκεπάστηκε από ήλιο (λάσπη) και πέτρες, γιατί την εποχή εκείνη η επιφάνεια της γης άλλαζε.

Εξαιτίας της πίεσης της ιλούς αυτής άπάνω στα ξερά φυτά και της μεγάλης ζέσης (που προέρχεται από τη σήψη τους), έγιναν χημικές μεταβολές που άφαιραν από τα κύτταρα των φυτών όλα τα άτομα, εκτός από τα άτομα του άνθρακα. Αυτά τα άτομα ενώθηκαν μεταξύ τους και αποτέλεσαν μεγάλα κομμάτια γαιάνθρακα. Ο γαιάνθρακας αυτός έμεινε μέσα στη γη εκατομμύρια χρόνια και τώρα τον βγάζουν οι άνθρακωρύχοι και τον χρησιμοποιούν οι άνθρωποι για την ενέργεια που είναι αποθηκευμένη μέσα του.

Όταν έμεις καίμε γαιάνθρακα, κάνουμε ακριβώς το αντίθετο από ό,τι έκανε το φυτό από το οποίο έγινε ο γαιάνθρακας. Εκείνο τη μάζα του, έμεις τη βγάζουμε.

Όταν ένα άτομο άνθρακα θερμανθεί υπερβολικά, προσκολλάται σ' ένα μόριο οξυγόνου και σχηματίζεται έτσι ένα μόριο διοξειδίου του άνθρακα.

Τα μόρια του διοξειδίου του άνθρακα ανεβαίνουν στην καπνοδόχο μας και αναμιγνύονται με τον αέρα, για να τα εισπνεύσουν αργότερα άλλα φυτά.

Και έχετε τί άλλο ακόμα κάνουν τα φυτά; Χρησιμοποιούν ενέργεια που παίρνουν από τα φωτεινά κύματα, για να βγάλουν από το διοξείδιο του άνθρακα που εισπνεύουν άτομα άνθρακα και να τα αποθηκεύσουν. Έπειτα, όταν το φυτό ξεραθεί, το καίμε και βγάζουμε ενέργεια απ' αυτό. Έτσι τα άτομα του άνθρακα είναι χρήσιμα συνεχώς, πρώτα γιατί αποταμιεύουν ενέργεια στα φυτά και κατόπιν γιατί την αποδίδουν πάλι, όταν αυτά καίγονται ή τρώγονται.

Όταν αγοράζουμε ένα τόνο γαιάνθρακα, δεν ενδιαφερόμαστε πραγματικά για τον άνθρακα που είναι

(Συνέχεια στη σελίδα 70)

110

—'Οδηγήστε τον εδώ, είπε ο Μόνκ.
—Νά τοῦ δέσωμε τὰ μάτια: ρώτη-
σε ὁ δεκανέας.

—Γιὰ ποῖό λόγο; εἶπε ὁ Μόνκ.
Δὲ θὰ δῇ τίποτα ἄλλο παρὰ πὼς ἐγώ
γύρω μου ἔνδεκα χιλιάδες γενναίους
ποῦ εἶναι ἔτοιμοι νὰ κόψουν τὸ λαιμὸ
τους γιὰ χάρι τὸ κοινοβουλίου τῆς
Σκωτίας καὶ τῆς Ἀγγλίας.

—Κι' ὁ ἀνθρωποφάγος, μιλόρδε;
ρώτησε ὁ Σπίτχεντ, δείχνοντας τὸν ψα-
ρά πού στεκόταν ὄρθιος καὶ ἀκίνητος
σὺν ἀνθρωπος πού βλέπει μονάχα καὶ
δὲν καταλαβαίνει.

—'Α, νά! εἶπε ὁ Μόνκ καὶ γύρι-
σε πρὸς τὸν ψαρά: Στὸ καλὸ, φίλε
μου, φρόντισα νὰ σοῦ δώσουν μέρος
γιὰ ὕπνο ἀπόψε. Μείνε ἤσυχος, σὲ λί-
γο θὰ σοῦ στείλω καὶ τὰ χρήματά σου.
Ντίγκμπυ, ὀδήγησέ τον.

—Εὐχαριστῶ, μιλόρδε! εἶπε ὁ
ψαράς.

Χαιρέτησε καὶ βγήκε μαζί με τὸν
Ντίγκμπυ.

Ἐκατὸ βήματα πέρα ἀπ' τὴ σκηνή,
ἀντάμωσε τοὺς συντρόφους του πού τὸν
περίμεναν ἀνήσυχτοι, ἀλλὰ ἐκεῖνος
τοὺς ἔκανε νόημα καὶ τοὺς καθυσάχα-
σε. Ὅλοι μαζί, ὕστερα, τράβηξαν γιὰ
τὸ μέρος ὅπου ἔβλεπαν τὴν κατα-
σκήνωσή τους.

Μέσ' στὸ σκοτάδι, οἱ ψαράδες πέ-
ρασαν δίπλα ἀπ' τὸν φρουρὸ πού ὀδη-
γοῦσε τὸν Γάλλο εὐγενὴ στὸν στρατη-
γὸ Μόνκ. Ὁ Γάλλος αὐτὸς ἦταν κα-

θάλας ὅτ' ἄλογό του καὶ διπλωμένος
μέσα σ' ἓνα μεγάλο μακδύκα. Ἔτσι,
κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ δῇ ποῖος ἦταν.
Ὅσο γιὰ ἐκεῖνον, ἀνύποπτος πὼς περ-
νάει πλάι ἀπὸ συμπατριώτες του, οὐ-
τε γύρισε νὰ τοὺς κοιτάξῃ.

Ὁ Γάλλος εὐγενὴς ὀδηγήθηκε στὴ
σκηνὴ τοῦ στρατηγοῦ Μόνκ.

Ὁ στρατηγὸς τὸν ὑποδέχτηκε με-
τὴ συνηθισμένη του καχυποψία καὶ
πρὶν τὸν χαιρετήσῃ, κάρφωσε τὰ δια-

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ νεαρὸς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδο-
βίκος 14ος—ἡλικίας 22 χρονῶν—ταξιδεύει
μέ τὸν πανίσχυρο πρωτοπουργὸ καρδινάλιο
Μαζαρίνο γιὰ τὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ παν-
τρεφθῇ, παρὰ τὴ θέλησὶ τοῦ, τὴν Ἰσπανίδα
πριγκίπισσα Μαρία—Θηρεσία. Στὸ ταξίδι του
τὸν ἐπισκέπτεται ὁ ἐξοριστὸς βασιλεὺς τῆς
Ἀγγλίας Κάρολος Β', ἑξάδερφός του, καὶ
ζητᾷ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ξαναπάρῃ τὸν
θρόνο του. Δινοτάς του ἓνα ἑκατομμύριο
φράγκα ἢ 200 εὐγενεῖς. Ἡ ἀπάντησι εἶναι
ἀρνητικὴ, γιατί ὁ Καρδινάλιος, ὁφιστικὸς
κυβερνήτης τῆς Γαλλίας, ἐξηγεῖ στὸν Λου-
δοβίκο ὅτι ἡ ἀνάμειξί τους σὲ ἐσωτερικὰ
τῆς Ἀγγλίας θὰ εἶχε περιληκτικὰ δυσμε-
νέας. Ὁ Κάρολος ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴν
ἀποτυχία του, ξεκινᾷ γιὰ τὸ Παρίσι. Στὸ
δρόμο του βρίσκεται τυχαίᾳ τὸ σπίτι τοῦ
Ἄθως, πού τοῦ ἐξιστορεῖ ὅτι ὁ πατέρας του
Κάρολος Α' πού καταπολέμησε, τοῦ ἔφησε
ἐντολὴ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ἓνα ἑκατομύ-
ριο χρυσὰ νομίσματα, πού εἶναι κρυμμέ-
να στὰ ὀδύγια τοῦ φρουρίου Νιουκάστελ,
γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ γιου τοῦ Κάρολου
Β'. Τὸ φρούριο αὐτὸ βρίσκεται τώρα στὰ
χέρια τοῦ στρατηγοῦ Μόνκ. Ὁ Ἄθως προ-
φέρειται νὰ βοηθήσῃ τὸν Κάρολο.

Ὁ Ἀρτανιάν, πού παρακολούθησε τὴ συ-
νάντησι Καρόλου—Λουδοβίκου καὶ τὸ ἀπο-
τέλεσμά της, παραιτεῖται ἀπὸ τὴ θέση τοῦ
ὀπλοχαγοῦ τῶν σωματοφυλάκων, γιατί
δὲν ἀνέχεται τὴν ἀβουλία τοῦ Γάλλου βα-
σιλέως. Ἀναζητᾷ τοὺς φίλους του Ἄθως,
Ἀρμίν καὶ Πόρβο, μὰ δὲν τοὺς βρίσκει.
Φθάνει στὸ Παρίσι ὅπου καταπατρώνει σέ-
διο γιὰ νὰ βοηθήσῃ αὐτοβούλως τὸν ἐξορι-
στὸ Ἀγγλο βασιλεῖ. Ἐπιστρατεύει 10 ἄν-
δρες καὶ φθάνει στὴ Κάλη. Ἐκεῖ, στὴν
Ὀλλανδία, στὸ χωριὸ Σελβίνγκεν φιλοξέ-
νεται ὁ Κάρολος. Ὁ Ἀρτανιάν ἀγοράζει
μιά φαρδύβαρκα, παίρνει μαζί του ἕξι ἀπὸ
τοὺς ἄνδρες του καὶ ξανοίγεται μυστικὰ
στὸ πέλγος.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ οἱ στρατηγοὶ Μόνκ καὶ
Λαμκερὶ διεκδικοῦν τὴ διακυβέρνησι τῆς
Ἀγγλίας. Οἱ στρατοὶ τοὺς βρίσκονται ἀν-
τιμέτωποι. Ὁ Ἀρτανιάν φανερόντως πέ-
φτε στὰ χέρια τῶν ἀνδρῶν τοῦ Μόνκ,
στὸν ὅποιον τὸν παρουσιάζουν. Ἀνακρινό-
μενος λέει ὅτι εἶναι ψαράδες ἀπ' τὴν Πι-
καρδία, αὐτὸς κι' οἱ σύντροφοί του. Στὸ
μεταῦθ παρουσιάζεται κι' ὁ Ἄθως στὸ
στρατόπεδο τοῦ στρατηγοῦ Μόνκ.

παρστικὰ μάτια του στὸ πρόσωπο
τοῦ ξένου.

—Μιλόρδε, εἶπε ὁ ξένος σ' ἐξαίρε-
τη ἀγγλικὴ γλῶσσα, ζήτησα ἀκρόα-
σι ἀπὸ τὴν ἐξοχότητά σου γιὰ κά-
ποια σπουδαία ὑπόθεσι.

—Κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ Μόνκ γαλ-
λικά, μιλάς τὰ ἐγγλέζικα σὺν Ἀγ-
γλος. Μὰ συγχωρῆς, γιατί θὰ βρῆς
ἴσως τὴν ἐρώτησή μου ἀδιάκριτη ἀλ-
λὰ θάθελα πολὺ νὰ μάθω ἂν ξέρης νὰ
μιλάς τόσο καλὰ καὶ τὰ γαλλικά.

—Δὲν εἶναι παράδοξο πού μιλάω
μὲ τόση εὐκολία τ' ἀγγλικά, μιλόρδε,
ἀπάντησε ὁ Γάλλος. Πέρασα τὴν πρῶ-
τη μου νεότητα σ' αὐτὴ τὴ χώρα, κι'
ἀργότερα τὴν ἐπισκέφθηκα ἄλλες δύο
φορὲς.

—Καὶ σὲ ποῖό μέρος τῆς Ἀγγλίας
ἔμενες, κύριε; ρώτησε ὁ Μόνκ.

—Στὸ Λονδίνο, μιλόρδε. Ὑστερα,
κατὰ τὸ 1635, ἔκανα ἓνα ταξίδι ἀνα-
ψυχῆς στὴ Σκωτία καὶ τέλος, στὸ
1648, ἔμεινα λίγον καιρὸ σὺν Νιου-
κάστελ, καὶ εἰδικὰ, στὸ μοναστήρι
πού τώρα οἱ κηποι τοῦ ἔχουν ἐπιτα-
χθῇ ἀπὸ τὸ στρατό σου.

—Καὶ τώρα, κύριε, εἶπε ὁ Μόνκ,
τί θέλεις ἀπὸ μένα καὶ σὲ τί μπορῶ
νὰ σ' ἐξυπηρετήσω;

—Θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως, μιλόρδε, ἀλ-
λὰ πρῶτα πρῶτα, εἰμαστε ἐντελῶς
μόνοι:

—Βέβαια, κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ
Μόνκ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν φρουρὸ πού μὰς
φυλάει δὲν ὑπάρχει κανεὶς ὁλόγυρά
μας.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Μόνκ παρ-
μέρισε μετ' τὸ χέρι του τὴν πορτιέρα
πού σκέπαζε τὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς
κι' ἔδειξε τὸν φρουρὸ πού στεκόταν
σὲ δέκα βήματα ἀπόστασι.

—Τότε, μιλόρδε, εἰμαι ἀποφαι-
σμένος νὰ μιλήσω στὴν ἐξοχότητά σου,
γιατί σὲ θεωρῶ τίμιον ἀνθρωπο. Ἐξ
ἄλλου, καὶ τὸ ζήτημα τὸ ἴδιο γιὰ τὸ
ὅποιο θὰ σοῦ μιλήσω, θὰ σοῦ ἀποδεί-
ξῃ πόση ἐκτίμησι σοῦ ἔχω.

—Σ' εὐχαριστῶ, κύριε γιὰ ὅλα αὐ-
τὰ τὰ καλὰ λόγια, εἶπε ὁ Μόνκ με-
μιὰ ἐλαφρὰ εἰρωνεῖα στὴ φωνή του,
ἀλλὰ πές μου, σὲ παρακαλῶ, ποῖός
εἶσαι;

—Εἶχα πῇ τ' ὄνομά μου στὸν δε-
κανέα, μιλόρδε, δὲ σοῦ τὸ εἶπε:

—Νὰ τὸν συγχωρῆς, κύριε, εἶναι
Σκωτσέζος καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συγ-
κρατήσῃ τ' ὄνομά σου, εἶπε ὁ Μόνκ.

—Εἰμαι ὁ κόμης τῆς Φέρας, εἶπε
ὁ Ἄθως καὶ ὑποκλίθηκε.

—Ὁ κόμης τῆς τῆς Φέρας; εἶπε ὁ
Μόνκ ψάχνοντας στὴ μνήμη του νὰ
θυμηθῇ. Ἀκούω, νομίζω, γιὰ πρώτη

φορά αυτό το όνομα. Έχεις καμιά θέση στην αλήθεια της Γαλλίας;

—Καμιά. Είμαι μονάχα ευγενής.

—Κανένα αξίωμα; Ξαναρώτησε ο Μόνκ.

—Ο βασιλιάς Κάρολος Α' μ' έκανε ιππότη της Περικνημίδος και ή Άννα ή Αυστριακή με παρασημοφόρησε με τον μεγαλόσταυρο του Αγίου Πνεύματος. Αυτά είναι τα μόνα μου αξιώματα, κύριε.

—Έχεις λοιπόν και τα δυο αυτά σπουδαία παρασημα, κύριε; ρώτησε με ειλικρινή θαυμασμό ο Μόνκ. Και σε ποιά περίπτωση σου αποδόθηκαν αυτές οι τιμές;

—Για υπηρεσίες που πρόσφερα στις Μεγαλειότητές των, μιλόρδε.

Ο Μόνκ κοίταξε με άπορία τον άνθρωπο αυτόν που φάνταζε μπροστά του τόσο μεγάλος, αλλά και τόσο απλός. Έτσι, ξαφνικά τον ρώτησε:

—Μίλησε λοιπόν, κύριε. Τι ζητάς από μένα;

—Πρόκειται για ένα ζήτημα ατομικό μου, αποκρίθηκε ο Άθως. Πριν από λίγο, σου είπα, μιλόρδε, πώς έμεινα κάμποσο καιρό στο Νιουκάστελ. Ήταν την εποχή του Καρόλου Α', κι' όταν ο βασιλιάς εκείνος παραδόθηκε στον Κρόμγουελ από τους Σκωτσέζους.

—Ξέρω, είπε ψυχρά ο Μόνκ.

—Είχα τότε ένα μεγάλο κοσό σε χρυσάφι, συνέχισε ο Άθως, και την παραμονή της μάχης, από προαισθηση ίσως για την εξέλιξη που θα παίρναν τα γεγονότα την άλλη μέρα, έκρυψα το χρυσάφι μου μέσα στο κεντρικό υπόγειο του μοναστηριού του Νιουκάστελ, κάτω από τον πύργον εκείνο, που φαίνεται ή κορφή του από εδώ να λάμπη στο φεγγαρόφωτο. Ο θησαυρός μου λοιπόν βρίσκεται εκεί κι' ήρθα να σε παρακαλέσω, μιλόρδε, να μου επιτρέψεις να τον ξεθάψω, προτού αρχίση ή μάχη και καταστραφή το μοναστήρι, ή ανακαλύψουν την κρυψώνα μου οι στρατιώτες.

Ο Μόνκ ήταν καλός ψυχολόγος. Έδλεπε στη φυσιογνωμία του συνομιλητή του όλη την ενεργητικότητα, τη λογική και τη μετριοπάθεια που χαρακτηρίζουν ένα σοβαρόν άνδρα. Δεν μπορούσε λοιπόν ν' αποδώση την εξομολόγησή του αυτή, παρά σε μιὰ μεγαλόψυχη εμπιστοσύνη προς τον ίδιο κι' αίσθάνθηκε πραγματική συγκίνηση.

—Κύριε, είπε, δεν έσφαλες δίνοντάς μου την εμπιστοσύνη σου. Όμως ή μάχη μπορεί να ξεσπάση από την μιὰ στιγμή στην άλλη, και το μονα-

στήρι: θάνατος ίσως ο πρώτος στόχος της επίθεσης του Λάμπερτ. Το χρυσάφι σου είναι αρκετά σημαντικό, και είσαι βέβαιος πως θα το βρης στην ίδια θέση, για να ριψοκινδυνέψης να το πάρης από εκεί που βρίσκεται.

—Είμαι βέβαιος πως κανείς δεν το πείραξε, αποκρίθηκε ο Άθως, κι' είναι αρκετά σημαντικό για να ριψοκινδυνέψω να το σώσω.

—Δηλαδή τί ποσό; ρώτησε ο Μόνκ.

—Ένα εκατομμύριο, μιλόρδε, κλεισμένο μέσα σε δυο βαρέλια.

—Ένα εκατομμύριο! φώναξε ο Μόνκ.

Ο Άθως τον κοίταξε στα μάτια μ' επιμονή. Ο Μόνκ το πρόσεξε και κάποιον υποψία πέρασε απ' το νου του.

«Νά ένας άνθρωπος, συλλογίστηκε, που πάει να μου στήση παγίδα».

—Λοιπόν, κύριε, συνέχισε δυνατά, αυτό το χρυσάφι θέλεις να το πάρης, δεν είναι έτσι;

—Αν είχες την καλωσύνη να με βοηθήσης, μιλόρδε.

—Σήμερα; ρώτησε ο Μόνκ.

—Απόψε, αν ήταν δυνατό, για τους γνωστούς λόγους, είπε ο Άθως.

—Ας είναι, κύριε, θα σε βοηθήσω να ξανάβρης τα χρήματά σου, αν ωστόσο ερίσκωνται εκεί, γιατί μπορεί και να χάθηκαν. Από το 1648, έχουν περάσει δώδεκα χρόνια και μεσολάβησαν πολλά γεγονότα.

Ο Μόνκ επέμενε σ' αυτό το σημείο να δη' αν ο ξένος του θα υποχωρούσε.

—Είμαι σίγουρος, μιλόρδε, πως τα θα βρω με το χρυσάφι δεν άλλαξαν ούτε θέση ούτε αφάντη! είπε ο Άθως σε τόνο απόλυτα σταθερό.

Η απόκριση αυτή γέννησε στο κεφάλι του Μόνκ νέες υποψίες. Αν ο Γάλλος εκείνος δεν το έλεγε ψέμα, έπρεπε να τον πιάση επ' αυτό φόρω.

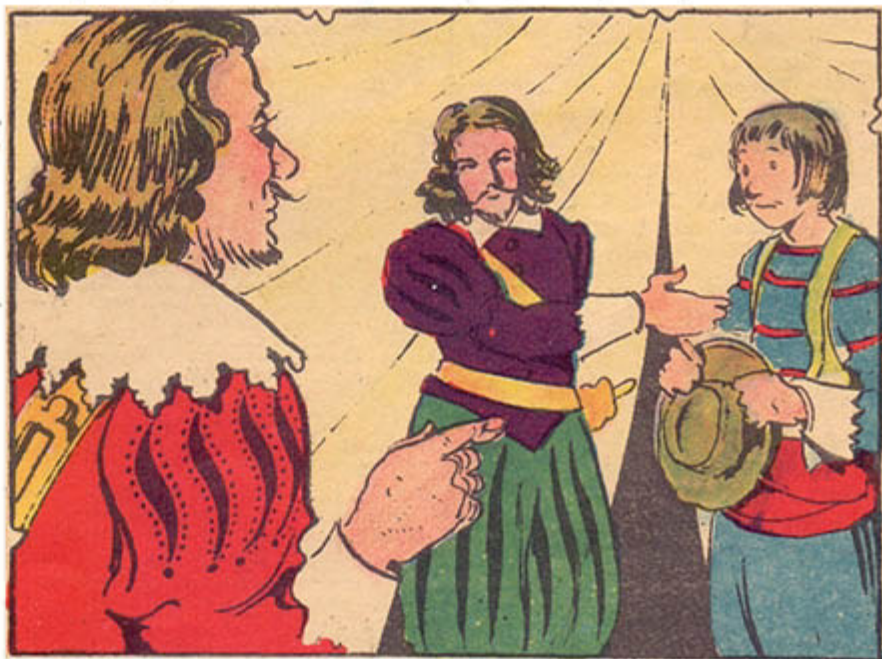
—Ελπίζω κύριε, του είπε, να δεχτής να δειπνήσης μαζί μου.

—Μετά χαράς, αποκρίθηκε ο Άθως. Δέχομαι αυτή την τιμή, τόσο περισσότερο που αισθάνομαι μιάν αθόρμητη συμπάθεια για την εξοχότητά σου.

—Λίγη ώρα πρωτότερα δε θα μπορούσα να σε κάνω τέτοια πρόσκληση, είπε ο Μόνκ, γιατί οι τροφодότες του στρατού μου δε βρήκαν τίποτα μέσα στην έρημη πολιτεία του Κόλντστρημ. Εύτυχώς όμως, κάποιος συμπατριώτης δικός σας, ένας Γάλλος ψαράς που παρασύρθηκε ως τις ακτές μας, μου έφερε μερικά φρέσκα ψάρια.

Σε λίγο το τραπέζι ήταν στρωμένο και οι δυο άνδρες έτρωγαν με μεγάλη όρεξη τα ωραία ψάρια του ουρανόπεπτου καπετάνιου. Κατά τη διάρκεια του δείπνου ο Μόνκ παρακάλεσε τον Άθω να του διηγηθή τα τελευταία γεγονότα του πολέμου των Σφεντονιστών, τη συμπίλωση του πρίγκιπα Κοντέ με τον βασιλιά, και το πιθανό συνοικέσιο του Λουδοβίκου Ιδου με την πριγκίπισσα Μαρία-Θηρεσία της Ισπανίας. Ο Μόνκ, στη διάρκεια της συνομιλίας αυτής, είχε την ευκαιρία να καταλάβη πως μιλούσε μ' έναν Γάλλο ευγενή, καλοαναθρεμμένο και αληθινόν ιππότη.

Έτσι του έφυγε κάθε ιδέα πως ο συνομιλητής του μπορούσε να είναι ένας δολοφόνος ή έστω και απλός

—Κι' ο άνθρωπος αυτός, μιλόρδε; ρώτησε ο Σπίτχαντ δείχνοντας τον ψαρά.

κατάσκοπος. 'Η εξυπνάδα ωστόσο και η σταθερότητα του 'Αθω δέν απόκλειε την πιθανότητα να είναι κάποιος σπουδαίος πολιτικός συνωμότης. "Όταν σηκώθηκαν απ' το τραπέζι ο Μόνιχ τόν ρώτησε άλλη μια φορά:

—Πιστεύετε πάντα ότι μπορείτε να βρήτε το θησαυρό σας;

—Είμαι βέβαιος, κύριε, πώς θα τον βρω, μόλις φτάσω εκεί που είναι θαμμένος! αποκρίθηκε σταθερά ο 'Αθω.

—Τότε, κύριε, από περιέργεια θα σε συνοδέψω, είπε ο στρατηγός. "Αλλωστε η συνοδεία μου θα σάς είναι πολύτιμη αφού θα σάς διευκολύνει την κυκλοφορία μέσα στις γραμμές του στρατού μου. Θα χρειαστούμε να πάρουμε και άλλους μαζί μας;

—Το νομίζω έντελώς περιττό, στρατηγέ μου, αποκρίθηκε ο 'Αθω. Δυο άνθρωποι κι' ένα άλλο φτάνουν για να μεταφέρουν τα δυο βαρέλια στη βάρκα που μ' έφερε ως εδώ. Δε θα χρειαστούμε ούτε να σκαψώμε ούτε να τσακίσουμε τίποτα πέτρες. 'Ο θησαυρός είναι θαμμένος στα υπόγεια του κοιμητηρίου του μοναστηριού. 'Υπάρχει εκεί ένας σιδερένιος κρίκος. "Όταν τον τρυνήξεις, σκάνεται μια πέτρα και παρουσιάζεται μια σκαλίτσα από τέσσερα σκαλοπάτια. Τα δυο βαρέλια βρίσκονται εκεί κάτω ξαπλωμένα του μακρους και σκεπασμένα με γύψο, έτσι. πού να μοιάζουν με νεκρική λάρνακα. 'Υπάρχει μάλιστα και μια επιγραφή από την οποία μπορώ να γνωρίσω την πέτρα.

'Ο Μόνιχ τόν άκουε με θαυμασμό και με προσοχή. Στο τέλος είπε:

—Καλά λοιπόν. Θα σάς συνοδέψω, και μάλιστα θα σάς κρατώ έχω το φανάρι.

Λέγοντας αυτά, ζώστηκε το σπαθί του, έβαλε ένα πιστόλι στη ζώνη του και, με μια χειρονομία, άφησε να φανή ο πλεχτός σιδερένιος θώρακας που σκέπαζε το στήθος του. "Υστερα, αφού πήρε στο δεξί του χέρι ένα σουγιά σκωτσέζικο, είπε στον ξένο του:

—Είμαι έτοιμος, κύριε.

Τότε ο 'Αθω, αντίθετα απ' ό,τι έκανε ο στρατηγός Μόνιχ, έβγαλε το μαχαίρι του και το άφησε πάνω στο τραπέζι, ξεζώστηκε το σπαθί του και το άφησε στο ίδιο μέρος, και τέλος, ανοίγοντας το πουκάμισό του με τρόπο, έδειξε το γυμνό και άθωράκιστο στήθος του. Είχε μείνει έντελώς άοπλος.

(Συνέχεια στο επόμενο τεύχος)

Η Βάπτισμα του Χριστού

Τα δεκαοκτώ χρόνια της αφάνειας του Χριστού—πού ήταν χρόνια προετοιμασίας για το μεγάλο Του έργο—είχαν περάσει. Είχε συμπληρώσει τα τριάντα Του χρόνια. Το στάδιό Του σαν Θεάνθρωπου έπρεπε ν' αρχίσει.

'Απ' αυτή τη στιγμή δέν είναι πιά το παιδί μιας θνητής μητέρας παρά ο Γιος του Θεού του ζώντος, πού ήρθε στη γη να επιτελέσει τη θεία Του εντολή. 'Ανήκει πιά στον κόσμο, στην ανθρωπότητα, πού ήρθε να διδάξει, ν' αναπλάσει, να σώσει!

'Εκείνη την εποχή, τη δεκάτη του μηνός Τισρί—πού συμπίπτει με την έκτη 'Ιανουαρίου—όλη η Παλαιστίνη έόρταζε με μεγαλοπρέπεια την τελετή του «Έξιλασμού», την έορτή της συγνώμης. 'Ο μέγας άρχιερέας των 'Ιουδαίων έμπαινε έπίσημα στα άγια των άγιων του ναού της 'Ιερουσαλήμ και ζητούσε τη συχώρηση των αμαρτιών όλου του 'Ισραήλ.

Την ίδια εποχή, μια φωνή άκουγόταν στην έρημο. Φωνή έξιλασμού κι' εκείνη πού συνιστούσε τη μετάνοια και καλούσε στην κάθαρση του βαπτίσματος τους μεναουσύνους.

'Ο 'Ιουδαϊκός λαός πού οι προφήτες τόν είχαν ειδοποιήσει για τη μελλοντική έλευση του Χριστού στον κόσμο, άναρωτήθηκε τότε, άκούγοντας τη φωνή του Προδρόμου:

—Μήπως είναι αυτός ο άναμενόμενος Μεσσίας;

Πήγαν λοιπόν και τόν βρήκαν και τού έκαναν την έρώτηση:

—'Εσύ είσαι ο Μεσσίας ή περιμένουμε άλλον;

—'Εγώ, αποκρίθηκε ο 'Ιωάννης, σάς βαπτίζω με νερό. 'Ερχεται όμως πίσω ο δυνατότερός μου πού εγώ δέν είμαι άξιος ούτε τα λουριά των υποδημάτων Του να λύσω. Αυτός θα σάς βαπτίσει με Πνεύμα άγιο, και φωτιά πού καθαρίζει και καίει και εξαγνίζει τις αμαρτίες.

Τους είπε ακόμα:

—'Εγώ είμαι η φωνή πού βοά στην έρημο. Κάνετε ίσιο το δρόμο πού πάει στον Κύριο. 'Ανάμεσά σας στέκεται 'Εκείνος πού δέν τόν γνωρίζετε. Αυτός θα σάς βαπτίσει με άγιο Πνεύμα.

Την άλλη μέρα έτυχε νάρθη ο Χριστός στον 'Ιορδάνη κι' ο 'Ιωάννης πού τόν είδε, πλησίασε και γυρίζοντας σ' εκείνους πού ήταν γύρω, φώναξε:

—Αυτός είναι ο 'Αμνός του Θεού πού φορτώθηκε επάνω Του τις αμαρτίες του κόσμου. Αυτός είναι για τόν όποιο είπα: «Πίσω μου έρχεται ο άνθρωπος πού υπήρχε πριν άπο μένα».

'Ο Χριστός δέ μίλησε, δέν επιβεβαίωσε τα λόγια του 'Ιωάννη. Προχώ-

ρησε μόνο μέσα στον 'Ιορδάνη, δείχνοντας έτσι πώς ήθελε να τόν βαπτίσει ο έρημίτης. Μα εκείνος τόν στήματσε λέγοντας:

—'Εγώ έχω ανάγκη να βαπτιστώ από Σένα κι' 'Εσύ έρχεσαι σέ μένα;

—'Αφισέ τα τώρα αυτά, τού αποκρίθηκε ο Χριστός. Είναι ανάγκη να κάνωμε κάθε χρέος μας, κάθε τι πού είναι δίκαιο και σύμφωνο με το θέλημα του Θεού.

'Ο 'Ιωάννης δέν έφερε, βέβαια, άλλη αντίρρηση. Μπήκε κι' εκείνος στον 'Ιορδάνη και βάπτισε τόν Χριστό.

Κι' άξφανα σκίστηκαν οι ούρανοι και το άγιο Πνεύμα κατέβηκε σαν περιστέρι επάνω απ' τόν Νεοβάπτιστο και τόν περιέλουσε με φώς και μια φωνή άκούστηκε απ' τούς άνοικτούς ούρανούς.

—Αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός πού σ' Αυτόν έδωσα όλη μου την άγάπη.

'Ετσι φανερώθηκε η 'Αγία Τριάδα πού είναι η τέλεια εικόνα της θεότητας. 'Ο Πατέρας φάνερωνε τη θεότητα του Υιού και το άγιο Πνεύμα κατέβαινε επάνω Του σαν όλόφωτο περιστέρι.

'Αθάνατος έμεινε από τότε ο 'Ιορδάνης. 'Ενα ποτάμι κοινό ήταν, κι' έγινε πασίγνωστο σ' όλη τη γη, σύμβολο σωτηρίας κι' έξιλασμού.

'Ο όρίζοντας παίρνει τη λάμψη του ήλιου πού ανατέλλει πίσω απ' αυτόν, δέ δίνει ο ίδιος λαμπρότητα. Το ίδιο έγινε και με του Χριστού μας τη βάπτισμα. Δέν τόν εξαγνίσε ο 'Ιορδάνης. Αυτός αγιάστηκε από το βάπτισμα του Κυρίου κι' έμεινε πιά ιερός κολυμβήθρα του κόσμου. 'Απ' τα πέρατα της οικουμένης ξεκινούν οι πιστοί για να βαπτιστούν στα νερά πού αγιάστηκαν απ' το πιο άχραντο σώμα, το σώμα πού έκλεισε μέσα του το υπέρτατο πνεύμα της θεότητας.

Με πόση ποίηση έχει σμίξει στη μνήμη των ανθρώπων η θεία σκηνή των Θεοφανείων! 'Όλα είναι άγνά, φωτεινά. Διαιγύη τα νερά του 'Ιορδάνη. Κατάλευκο περιστέρι λούζει με φώς το πιο θείο μέτωπο πού είχε άκτινοβολήσει ποτέ στη γη. Και πάνω απ' όλα η έπίσημη μα και τόσο στοργική φωνή του Πατέρα πού διαλαλεί την άγάπη Του στο Παιδί του πού ντύθηκε σάρκα ανθρώπου.

'Από τότε το βάπτισμα γίνεται μια συμβολική πράξη με ιερότητα μυστηρίου πού καθιερώνει τόν χριστιανισμό και τού άνοίγει την πύλη της Σωτηρίας. 'Ενα, το πρώτο, απ' τα έπτά μυστήρια πού συμβολίζει την αναγέννηση του ανθρώπου.

Κ. Χριστιανός

Τώρα που μπήκαμε στο χειμώνα, είναι επίκαιρο να αναφέρουμε τους χειμώνας που μέσα από τους αιώνες έμειναν γνωστοί στην ιστορία για το δυνατό τους κρύο και για τις καταστροφές που προκάλεσαν.

Πριν να έπονται το βαρόμετρο, ήταν σχεδόν αδύνατο να καθοριστεί η ένταση του ψύχους κατά το διάστημα του χειμώνα.

Όσο υπάρχουν πολλές αποδείξεις που μας πείθουν ότι οι χειμώνας κατά τους περασμένους αιώνες ήταν δριμύτεροι από τους σημερινούς. Πολλοί Έλληνες και Ρωμαίοι ιστορικοί και χρονικογράφοι της αρχαιότητας το έχουν διαπιστώσει.

Νά π.χ. τι αναφέρουν τα χρονικά που έχουν διασωθεί για τους καιρούς εκείνους:

Στο 896 π.Χ. στη Ρώμη γινόταν σαράντα όλοκληρα μερόνυχτα δίχως σταμάτημα.

Στο 299 π.Χ. ο Εύξεινος Πόντος πάγωσε όλοκληρος.

Στο 562 π.Χ. ο ποταμός Βάρ της Γαλλίας πάγωσε επίσης ο όλη του την έκταση, καθώς κι' ο ποταμός Δούναβης, από τον οποίο περνούσαν τα ποίμνια.

Στο 763 ξέσπασε ένας τρομερός και πολύμηνος χειμώνας στην Ανατολή. Τότε πάγωσε ο Εύξεινος Πόντος σε βάθος ένια μέτρα. Τα τείχη της Κωνσταντινούπολης γερμίστηκαν σε πολλά σημεία τους από τις πλημμύρες που προκάλεσε το λιώσιμο των πάγων.

Στο 822 όλοκληρο τον Ία-νουάριο ήταν παγωμένος ο ποταμός Σηκουάνας στη Γαλλία σε βαθμό που κάρφ φορτωμένα περνούσαν αποπάνω του.

Στο 829 ένας σπάνιος χειμώνας που ξέσπασε στην Αίγυπτο έκανε ώστε να παγώσουν ακόμα και του Νείλου τα νερά!

Τρομερές ήταν ο χειμώνας του 974. Τότε πάγωσε όλοκληρη ή θάλασσα του Βοσπόρου και ή συγκοινωνία ανάμεσα στις δυό άκτες γινόταν πεζή! Φοβερές επιδημίες αναπτύχθηκαν μετά το άνωπο κρύο και αποδεκατίστη-κε ο πληθυσμός στην Εύρώπη. Υπολογίζεται ότι σχεδόν το ένα τρίτο από τον πληθυσμό της Γαλλίας εξολοθρεύθηκε!

Στο 1124 πέθαναν χιλιάδες γουναίκες και παιδιά στη Γαλλία από πρωτοφανή ψύξη. Τα

χέλια στη λίμνη Μπραμπάν έφυγαν και βγήκαν στη στεριά για να σωθούν!

Το χειμώνα του 1133 έπεσε βαρύς χειμώνας στην Ίταλία ιδίως. Ο ποταμός Πάδος πάγωσε όλοκληρος και στα κελάρια των σπιτιών το παγωμένο κρσά έσπαζε τα βαρέλια!

Δριμύτατο κρύο επικράτησε το 1204 στη Γαλλία, όπου πάγωσαν όλοι οι ποταμοί και σημειώθηκαν πολλοί θάνατοι από ψύξη.

Το 1305 στη Φλάνδρα και στην Όλλανδία πάγωσε ακόμα κι' ή θάλασσα, σε τρεις λεύγες απόσταση από την παραλία!

Το χειμώνα του 1316 από τους πάγους καταστράφηκαν όλες οι γέφυρες του Σηκουάνα στο Παρίσι.

Στο 1405 όλος ο στρατός

του βάρβαρου κατακτητή Ταμερλάνου, άνδρες, καμήλες και άλογα, εξολοθρεύθηκαν από ψύξη.

Χειμώνας φοβερός ήταν και το 1408. Όλες οι γέφυρες των μεγάλων ποταμών στη δυτική Εύρώπη υπόκεινταν από το βάρος των πάγων που είχαν σωριαστεί απάνω τους. Χαρακτηριστική είναι μια αναφορά—που σώζεται στα αρχεία του Παρισιού—κάποιου δικαστικού γραμματέα, που πληροφορεί τους προϊσταμένους του ότι του είναι αδύνατο να έργαστή, γιατί το μελάνι του έχει κρυσταλλώσει στο άκρο του φτερού της πέννας του, μ' όλο που μέσα στο δωμάτιό του είχε ανάψει γερή φωτιά!

Αδιάκοποι θάνατοι από ψύξη σημειώθηκαν το 1420 στο Παρίσι. Σαρκοβόρα ζώα άφηναν τα καταφύγια τους και μπαίνοντας

Σαρκοβόρα ζώα άφηναν τα καταφύγια τους και μπαίνοντας στην πόλη καταβρόχιζαν τους νεκρούς που άφηνονταν άταφοι.

στην πόλη καταβρόχιζαν τους νεκρούς που άφηνονταν άταφοι στους δρόμους...

Το 1468 στην περιοχή της Βουργουνδίας, στη Γαλλία, πάγωσε το κρσά, έτσι, που το έσπαζαν με... μπαλτάδες και το έβραζαν σε δοχεία απάνω στη φωτιά για να λυώση!

Ο άγριος χειμώνας του 1608 κατάστρεψε όλοτετα τους άμπελώνες στη Γαλλία. Το κρσά πάγωνε άμεσως μόλις το έβραζαν στο ποτήρι και τα ψωμιά, μόλις έβγαιναν από το φούρνο πάγωναν τόσο, που τα κομμάτιαζαν με σφυρί, γιατί τα μαχαίρια έσπαζαν απάνω τους!

Ένας από τους φοβερότερους χειμώνας που δοκίμασε την Εύρώπη ήταν στο 1709. Το θερμόμετρο κατέβηκε τότε στους 25 βαθμούς κάτω από το μηδέν. Οι θάλασσες στη Μάγχη και στη Μεσόγειο πάγωσαν σε άρκετο βάθος προς τ' άνοιχτά. Στα κωδωνοστάσια οι καμπάνες έσπαζαν από το κρύο!

Στο 1735 το θερμόμετρο—που είχε έφευρεθ στο μεταξύ—κατέβηκε στην κινεζική Ταταρία κάτω από το μηδέν 67 βαθμούς!

Το 1809 στην περιοχή της Σιβηρίας ο υδράργυρος του θερμόμετρου έπηξε γιατί το κρύο είχε κατέβη στους 45 βαθμούς κάτω από το μηδέν.

Φοβερός ήταν ο χειμώνας του 1912 στη Ρωσία, όταν ο μεγάλος Ναπολέοντας ξεσήκωσε προς τα εκεί την περίφημη γαλλική στρατιά του για να πολεμήση τον τσάρο. Άλλα το κρύο του Βορρά ήταν τόσο πολύ που εξόντωσε τους περισσότερους Γάλλους, άσυνήθιστους σε τέτοιο σκληρό κλίμα, και τους υπόλοιπους τους άράνισαν οι Ρώσοι.

Είναι εύνητο ότι οι χειμώνας που αναφέραμε παρατηρήθηκαν στις εύκρατες ζώνες της γης και γι' αυτό άλλωστε έμειναν ιστορικοί.

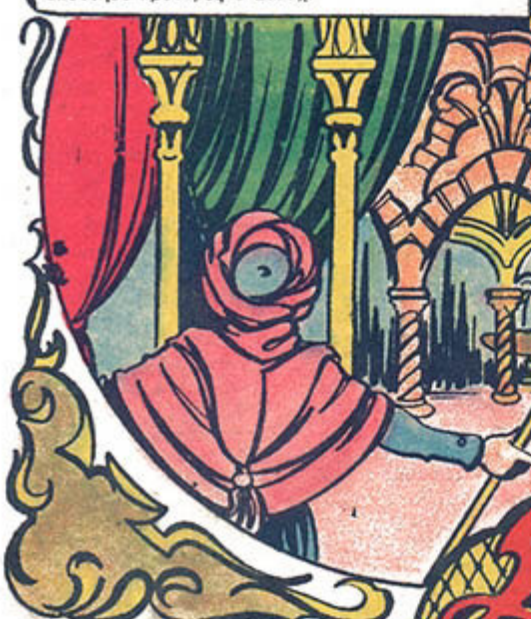
Για τους χειμώνας των βορεινών ζωνών δε γίνεται φυσικά λόγος γιατί εκεί είναι φοβερό το κρύο έτσι που το πιο μαλακό διάστημα του να θεωρηται για μās άνυπόφορο και σπάνιο.

Δεν είναι μάλιστα άγνωστο ότι οι κάτοικοι ή οι εξερευνητές των περιοχών εκείνων έπαιρναν εξαιρετικές προφυλάξεις για την ύγεια τους, γιατί λόγω του μεγάλου κρύου ή κυκλοφορία του αίματος στην ανθρώπινον οργανισμό εμποδίζεται συχνά, επέρχεται ψύξη στα διάφορα μέλη και δεν είναι σπάνιο ν' άπονεκρώνονται και να πέφτουν άβυσχ κάποιον δάχτυλο ή ή μύτη ή ένα άρτί, όταν δεν προφυλαχτούν καλά!...

9. Οι καλεσμένοι κοιτάζαν με μεγάλη περιέργεια τον άρχοντικό γέροντα. Άκουστά είχαν τις περιπέτειές του, μὰ ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἴδιου δὲν τίς εἶχαν ἀκούσει. "Αν ἤθελε τώρα νὰ τοὺς ἐξιστορήσῃ τὰ θαυμαστά του ταξίδια! Τώρα ποῦ τὸ στομάχι εἶχε χορτάσει ἀπὸ φαγὶ καὶ ποτὸ, ἡ ψυχὴ ζητοῦσε κι' αὐτὴ τὴ χαρὰ τῆς.

—Διηγῆσαι μας, Ἰακωβαῖος Σεδάχ, τὰ ταξίδια σου, παρακάλεσαν τὸν οἰκοδεσπότη. "Ἐτσι δὲ πιστέψουμε αὐτὸ ποὺ λὲς πὺς τὰ πλοῦτή σου δὲν τὰ κέρδισες εὐκολὰ καὶ χωρὶς κινδύνους.

—Σὲ λίγο ποὺ δὲ πάρουμε τὸν καφέ μας στὸν κῆπο! ἀπάντησε πρόθυμος ὁ Σεδάχ.

10. "Ὅταν τέλειωσε τὸ συμπόσιο, οἱ δοῦλοι ἔφεραν ἀσημένιες λεκάνες κι' οἱ καλεσμένοι ἔπλυναν τὰ χεῖρά τους μέσα σὲ ἀρωματισμένο ζεστὸ νερὸ καὶ τὸ σκούπισαν μὲ μεταξωτὴ χρυσοῦφρανε πετσέτες. "Υστερὰ πέρασαν στὸν κῆπο. "Αἰθινὸς παρθέσιος ἦταν ἐκεῖνο τὸ περιβάλλον. Τὰ δέντρα ἔγερναν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν χρυσῶν καρπῶν, τὰ πολύχρωμα ζωτικὰ λουλούδια γένιζαν εὐωδίες τὸν ἀέρα. Τὰ πολυτίμητα ἔξυμναζον τοὺς τραγουδιστὰς καὶ τοὺς διαλιτῆρας στὴ γλύκα, κρουσταλλένια νερὰ κυλοῦσαν μέσα στὰ πρᾶσινα σάβεντρα. Σ' ἓνα ξέφωτο γύρω ἀπὸ ἓνα μαρμάρينو συντριβάνι οἱ ὑπηρέτες εἶχαν στρώσει δελοῦδινα μαξιλάρια.

11. Οἱ καλεσμένοι κάθισαν ἀπάνω σ' αὐτὰ διπλοπόδι κι' οἱ δοῦλοι τοὺς ἔφεραν ναργιλέδες καὶ ζεστὸ μυρωδάτο καφέ. "Ὁ Σεδάχ ἄρχισε νὰ μιλᾷ παρακολουθώντας τὰ δακτυλίδια τοῦ θαύρου καπνοῦ ποὺ ἀνέβαιναν ἀπ' τὸ ναργιλέ του. "Ἐκεῖ ἔδλεπε ὁλοζώντανες —λέι— καὶ γίνονταν τώρα μπροστὰ του— τὶς θαυμαστὲς περιπέτειες ποὺ διηγόταν:

"Ἦταν δὲν ἦταν δεκάξι χρονῶν παλιχαρόπουλο, δὲν πέθανε ὁ πατέρας του καὶ τὸν ἔφεραν κληρονόμο μεγάλης περιουσίας. Μικρὸς κι' ἄνθρωπος ὅμοιος, ριχτήκε στὰ γλέντια. "Ἐτσι, σὲ λίγα χρόνια τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς πατρικῆς κληρονομίας εἶχε γίνει καπνός. "Ὁ Σεδάχ κινδύνευε ν' ἀπομείνῃ στὸ δρόμο.

12. Μία μέρα, λοιπὸν, ἦρθε στὸν ἑαυτὸ του ὁ νέος γλεντζῆς κι' ἀποφάσισε ν' ἀλλάξῃ ζωὴ. "Ἐθ' ἔγινε ἐμπόρος, σκέφθηκε. Μὲ τὰ χρήματα ποὺ μοῦ ἔμειναν θ' ἀγοράσω πραμάτειες καὶ θὰ γυρίσω τὸν κόσμο, νὰ γίνω πλούσιος καὶ σοφός. "Ἡ περιπέτεια καὶ τὸ ἀγνωστὸ τὸν τραβοῦσε πάντα. Πούλησε λοιπὸν ὅ,τι τοῦ ἔμεινε, ναύλωσε μὲ δύο ἄλλους ἐμπόρους ἓνα καράβι καὶ φόρτωσε τὶς πραμάτειες του. Μὲ πόση χαρὰ καὶ περηφάνεια ἔδλεπε τοὺς ναύτες νὰ κουδοιοῦν τὶς μεγάλες κᾶσες καὶ τὰ πελώρια δῆματα στὸ καράβι. "Ὁ πνευτὸς τῆς χαρούμενης προσδοκίας γέμισε δουρὶ τὸ λιμάνι καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Σεδάχ. "Ὅρτοσά τὰ πανιά, καπετάνιε! "Ἡ τύχη μὲς περιμένει..."

13. Τό καράβι θοριά φορτωμένο ξεκίνησε γιά τίς 'Ινδίες. Μέρη πολλὰ ἀρμένιζαν μέ καιρό θαυμάσιο. Ἀράξαν στό νησιά πού θρήκαν στό δρόμο τους, πούλησαν κι' ἀγόρασαν ἐμπορεύματα, κι' ἔκαναν πανιά γιά τήν ἑκατομένη Βασόρα. Τό ταξίδι εἶχε ἀρχίσαι μέ τοὺς καλύτερους αἰῶνους. Ἐνα πρωί ὅμως, εἶδαν τή θάλασσα λάδι. Οὔτε ἓνα κύμα δὲ ζόρωνε τή μεταξωτὴ ὄψη τῆς. Ἀπνοία φοδερὴ ὅπ' αὐτὲς πού νεκρώνουν γιά μέρες σὺν 'Ινδικὸ τὸ καράβι. Ὁ ἀέρας ἔπασε δλοτέλο καὶ μιά ζέση φρικτὴ ἐπνίγε σὺν λαίμῳ τὴν ἀνάσα. Τὰ πανιά τοῦ καραβιοῦ εἶχαν πᾶσαι σὺν τοσκιωμένα φτερά ἀέτοῦ. Τὸ πλοῖο κορφώθηκε. Οἱ ναῦτες ἀρχισαν νὰ κωπηλατοῦν.

14. Εἶχαν πιά ἀποκάμει, δταν ἀντίκρουσαν ἓνα μικρὸ χαμηλὸ νησί, σκεπασμένο μέ χλόη. Κανένα ὄψωμα, κανέναν λοφίσκος. Ἦταν δλοῖοιο σὰ λιβάδι, σὰ μιά μεγάλη πιστέλα πού μέσα τῆς εἶχε δρέξει διάφορους σπόρους πού θλαστομάνησαν, καὶ τὴ σκέπασαν. Ἡ χαρὰ τῶν ταξιδιωτῶν ἦταν, ὡστόσο, μεγάλη. Εἰκοσι μέρες εἶχαν νὰ δοῦν στεριὰ. Βγήκαν λοιπὸν νὰ ξεκουραστοῦν καὶ νὰ φάνε σὺν ἀνθρώποι, μαγεύοντας σὺν ἀκρογιάλι. Ὁ Σεδᾶχ ἀποφάσισε νὰ ἐξερευνηθῇ τὸ παράξενο νησί, προχωρῶντας σὺν εὐτερικὸ τοῦ. Φύκια τρυφερά, πράσινα, κι' ἄλλα θαλασσινὰ χόρτα ἦταν ἡ θλάστη τῶν παράξενου αὐτοῦ νηιοῦ.

15. Ἡ ἐξερεύνηση ἀποκάλυψε σὺν Σεδᾶχ κι' ἓνα πλῆθος ἄλλα παράξενα: Μέσα σὴν θλάστη τῶν νηιοῦ ἦταν κολλημένα πλῆθος κοχύλια, στεριὰ καὶ μύδια καὶ κάθε λογῆς ἀχιβάδες. Ἐπὺς ζοῦσαν αὐτὰ τὸ θαλασσινὰ πᾶν σὴν στεριὰ; σὺν λογιόταν ὁ ταξιδιωτῆς. Ἐτοί, ἀπὸ παράξενο σὲ παράξενο, ὁ Σεδᾶχ ἐξοκλουδοῦσε τὴν πορεία καὶ μακρυνε ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ. Οἱ ναῦτες κι' οἱ ἄλλοι δὺδ ζυμποροὶ δὲν ἀπομακρύνθηκαν ἀπ' τὴν παραλία. Κουδάλησαν μερικά σανίδια ἀπ' τὸ καράβι κι' ἀναψάν φωτιά γιά νὰ μαγευροῦν. Ὑστερα, σὺν ἐτοίμασαν τὸ φατ κι' ἐστησαν σὴν φωτιά τὸ τοσκάλι, ἐπλῶσαν πᾶν σὴν φύκια περιμένοντας νὰ περᾶσῃ ἡ ἀπνοία.

16. Ἀξάφω ὅμως ἐνίσωσαν κάτω ἀπ' τὴν πλάτη τους τὸ νησί νὰ σαλεύει. Σηκώθηκαν ἑξαλλοί κι' εἶδαν μέ κατόπληξη τὸ μικρὸ νησί τους νὰ χαμηλῶν καὶ νὰ σκεπάζεται ὀλόγυρα ἀπὸ τὴ θάλασσα. —Τὸ νησάκι δουλιόζει! φώναξε ὁ καπετάνιος. Γρήγορα σὺν πλοῖο!... Τσαλαβουτῶντας σὺν νερά πού ἀνέβαιναν ὀλοένα, ἐτρεξαν ἐκεῖ πού εἶχαν τίς δάρες. Ὁ ἄνθρωπος ἐπρωχνε τὸν ἄλλο καὶ κόντευαν νὰ πνιγθοῦν. Ὁ πλοίαρχος ὅμως μέ τὴν ψυχραιμία τοῦ ζωοσε δλωσε. Μόλις ξεμάκρυναν, τὸ νησί θούλιαζε. Κανένας δὲ σκέφθηκε τὸν Σεδᾶχ ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή τοῦ πανικοῦ.

Σε προηγούμενο φύλλο μας είδαμε τη βιογραφία του πολυμορφου καλλιτέχνη της Αναγεννήσεως Λεονάρντο ντ ντ Βίντσι, που ήταν εξίσου μεγάλος ζωγράφος και μηχανικός, εφευρέτης και γλύπτης.

Σήμερα θα σας μιλήσουμε για έναν άλλον εξίσου καταπληκτικό καλλιτέχνη, για τον Γκαίτε.

Ο Ιωάννης Βόλφγκανγκ Γκαίτε γεννήθηκε στις 28 Αυγούστου του 1749 στη Φραγκφούρτη της Γερμανίας.

Ο πατέρας του ήταν νομομαθής πολιτικός σύμβουλος του αυτοκράτορα της Γερμανίας και ευγενής την καταγωγή. Έτσι με την αριστοκρατική γενεά και την οικονομικά τους πλούτο η οικογένειά του τον ανάθεσε λαμπρά και φρόντισε να του εξασφαλίσει τέλεια μόρφωση.

Στα μαθήματά του όλα, στην εκμάθηση των ξένων γλωσσών, ο νεαρός Βόλφγκανγκ ήταν, όπως λέμε συνήθως, «φωστήρας» και πάντα προκαλούσε το θαυμασμό και την κατάπληξη των δασκάλων του για την αντίληψή του.

Παράλληλα με τις σπουδές του στη Λειψία (1765-1768) στα νεανικά του χρόνια, ο Γκαίτε ασχολήθηκε στην ποίηση και στη ζωγραφική και από τότε

τα πρωτόλειά του, σίχνη και ταμπλό, μαρτυρούσαν το ταλέντο του.

Ωστόσο ο ίδιος μιλώντας σχετικά με την επίδοσή του στη ζωγραφική, εμπιστευόταν στον ιδιαίτερο γραμματέα και φίλο του Ένκερμαν, ότι είχε αποτύχει σ' αυτήν την τέχνη, μ' όλα που οι κριτικοί, ακόμη και σήμερα, υποστηρίζουν και το ζωγραφικό ταλέντο του Γκαίτε.

Οι σπουδές που ακολούθησε κανονικά ο Γκαίτε ήταν τα νομικά και στα 1770 πήρε το διδακτορικό του δίπλωμα από το πανεπιστήμιο του Στρασβούργου.

Μα σ' όλο το διάστημα των σπουδών του, ο μεγαλοφυής αυτός άνθρωπος επιδιόταν και σε όλες τις άλλες επιστήμες και τέχνες που αναφέρονται. Η θεωρία του Γκαίτε για τα χρώματα είναι, ακόμη και σήμερα που τόσο είχε προδεύσει η φυσική, αξιοθαύμαστη και βασική. Κι' ωστόσο ο ίδιος ο δημιουργός τους μάς πληροφορεί ότι στη φυσική ασχολήθηκε μόνο από την επιθυμία να κατορθώσει να γνωρίσει καλύτερα την ανθρωπότητα. Νά τι γράφει ο ίδιος:

«Πουθενά άλλο δεν μπορεί κανείς να διαπιστώσει τις πλάνες των αισθήσεων και του νοού, τις αδυναμίες ή τη ζωτικότητα του χαρακτήρα—έντός απ' τις φυσικές—γιατί

παντού άλλοι όλα αυτά εμφανίζονται με άβυσση μορφή. Ένώ στην επιστήμη της φυσικής δεν υπάρχουν πλάνες».

Στο Στρασβούργο ο Γκαίτε παρασύρθηκε από τον ονομαστό Γερμανό φιλόσοφο και κριτικό Γιόχαν φον Χέρντερ (1744-1803) να μελετήσει το θέατρο του Σαίξπηρ, τα βιβλία της Αγίας Γραφής και τους αρχαίους Έλληνες κλασικούς, και από τη μελέτη αυτή διανοήθηκαν οι βάσεις του πνεύματός του.

Στο 1772 ο Γκαίτε διορίστηκε ως νομομαθής στο ανώτερο δικαστήριο του Βέττλαρ—όπου και εμπνεύστηκε τα πρώτα θεατρικά του δράματα και έγραψε το περίφημο μυθιστόρημά του «Βέρθερος» που όπως ο ίδιος αναγράφει: «το έγραφα όχι με μέλη, αλλά με το αίμα της καρδιάς μου!». Ο «Βέρθερος» έσημειωσε τεράστια επιτυχία, μεταφράστηκε σε όλες τις ευρωπαϊκές γλώσσες και είχε τόση επίδραση όχι μόνο στα γράμματα και στην τέχνη της εποχής αλλά και στην τότε κοινωνία, ώστε ακόμα και αυτοκτονίες να προκαλέσει το διάβασμά του σε ρομαντικούς χαρακτήρες!

Στα 1774-1775 ο Γκαίτε ταξίδεψε στην Ελβετία και σ' άλλα κέντρα της Ευρώπης και στο 1775 προσκαλεσμένος από τον νεαρό τότε Κάρολο Αύγουστο δούκα της Σάξ Βαϊμάρης, δέχτηκε και πήγε στη Βαϊμάρη, όπου έζησε ως το θάνατό του.

Στη Βαϊμάρη ο Γκαίτε έγινε άμεσα ο φίλος και οδηγός του νεαρού μονάρχη και σε λίγο διορίστηκε ανακτορινός μυστικοσύμβουλος και τέλος πρωθυπουργός.

Την εποχή αυτή του Γκαίτε, με την εμπνευσή και τη δραστηριότητά του, η Βαϊμάρη αναδείχτηκε το πνευματικό κέντρο ολόκληρης της Γερμανίας, όπου άνθησαν τα γράμματα και οι καλές τέχνες και όπου οι πνευματικοί άνθρωποι ζούσαν μέσα στην κοινή εκτίμηση και με οικονομική άνεση, γιατί ενισχύονταν στο έργο τους από τους άρχοντες και το κράτος.

Στο πολιτικό αξίωμά του ο Γκαίτε φάνηκε αξίως των ευθυνών του. Με τη φροντίδα και τη διοίκησή του, η τάξη, η ασφάλεια και η δικαιοσύνη επικρατούσαν στο δουκάτο της Βαϊμάρης, και η ζωή εξασφαλιζόταν ελεύθερη και αξιοπρεπής.

Έτσι και ο ίδιος ο Γκαίτε είχε την ευκαιρία να επιδοθεί ευρύτερα στις επιστημονικές του μελέτες και στο συγγραφικό του

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΑΝΘΗΡΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο λοχαγός Σάντερς ανοίγει στους άνδρες του Τιμ Χάρβεϊ και Μπόμπυ Σπούρς μία επικίνδυνη αποστολή. Διασχίζοντας την άπειρη έρημο έκτασης της 'Οράζας θα συναντούσαν τον κυνηγό Μάτ Φρόστ για να του

παραδώσουν ένα σφαγιασμένο πακίτο, αφού τους δώσει ένα μικρό ξύλινο μαύρο πάνθηρα συμφωνημένο σύμφωνο αναγνώρισης.

2ο

Το αδύνατο σημείο της επιθέσεως ενός ρινόκερου, είναι ότι χυμίζει πάντα μπροστά, και δεν έχει την ελυστικότητα που χρειάζεται για να κάνει ελιγμούς. Ένώ ένας καλός καβαλάρης με το αλόγιό του, είναι γοργός κι' ελιγμώδης σαν φίδι. Οι δύο φίλοι,

έργο και κάθε τόσο να συνθέτουμε και να εκδίδουμε ή να δίνουμε και να παίζονται στο θέατρο τα άθνατα αριστουργήματά της—μουσικά—ποιητικά και δραματικά.

Από το 1786 ως το 1788 έκανε ένα μεγάλο ταξίδι στην Ιταλία, όπου περιηγήθηκε όλα τα πνευματικά και καλλιτεχνικά κέντρα μελέτησε την επίδραση του πνεύματος της Αναγεννήσεως.

Η πνευματική ωφέλεια του ταξιδιού του αυτού εξωτερικεύθηκε σε λίγο με τα θεατρικά του έργα «Ιριγένεια», «Έγκλοντο» και «Τορκουάτο Τάσσο».

Όταν γύρισε στην Βαϊμάρη άγαπήθηκε και παντρεύτηκε τη Χριστιάν Βούλφους, και απέκτησε ένα αγόρι, τον Αύγουστο.

Στο μεταξύ είχε γίνει φυσικά διάσημος και όλη η Ευρώπη μιλούσε με θαυμασμό γι' αυτόν και διάβαζε, μεταφρασμένα σε όλες τις γλώσσες, τα αριστουργήματά του. Τότε, ανάμεσα σε άλλα εξέδωσε και τα έργα του: «Ιριγένεια στους Ταύρους», «Ταξίδια στην Ιταλία», «Ρωμαϊκές ελεγείες», «Επιγράμματα της Βενετίας», «Ράινκε Φούξ», «Βίγχελμ Μάιστερ» και τα έπιστημονικά του «Μεταμορφώσεις των φυτών», «Οπτική», «Χρωματολογία» κ.ά.

Στα 1794 ο Γκαίτε γνώρισε προσωπικά και συνδέθηκε με στενότερη φιλία με το Φρειδερίκο Σίλλερ, και αυτόν ποιητή.

Η πνευματική αυτή επικοινωνία ανάμεσα στα δυο αυτά κορυφαία πνεύματα υπήρξε και για τους δυο ευεργετική στην ποιητική τους δημιουργία και παραγωγή. Συνεργάστηκαν μάλιστα και οι δυο τους συνθέτοντας τα λυρικά «Σένια» ποιήματα.

Στο μεταξύ ο Γκαίτε εξέδωσε το ρομαντικό του έπος «Έρμαν και Δωροθέα» και αργότερα το μυθιστόρημα «Εκλεκτικές συγγένειες», την ποιητική συλλογή «Δυτικοανατολικό ντιβάνι» και το αυτοβιογραφικό του έργο «Από τη ζωή μου—ποίησις και αλήθεια».

Σταθμός στη ζωή του Γκαίτε είναι το έτος 1808, όποτε εξέδωσε το αριστούργημά των έργων του, την περίφημη τραγωδία «Φάουστ—α' μέρος—το μεγάλο έργο της ζωής του που το βελτίωνε ολοένα και το συμπλήρωνε στα βαθιά του γεράματα.

Φυσιολογικά καθολική, που η διάνοιά της αντιφρόνιζε και επιβαλλόταν σε όλο το πνευματικό στερέωμα της Ευρώπης, μορ-

Το λεύκωμα

«Η Μιμή μου έφερε σήμερα το λεύκωμα της να της γράψω κι' εγώ. Μου θύμισε, φυσικά, τα παιδικά μου χρόνια. —Ευχαρίστως, της είπα, μόνο που δεν ξέρω αν βρώ το κέφι που θέλουν αυτά τα πνευματικά πυροτεχνήματα. Γιατί ένα λεύκωμα μένει, και μένει μαζί του κι' η έξυπνάδα ή η άνοησία εκείνου που γράφει.

Πήρα το λεύκωμα με μεγάλη περιέργεια. Έλπίζω πως η εξέλιξη θαχρηδώσει μια άλλη μορφή και στο λεύκωμα της κοπέλλας. Οι ερωτήσεις θάναι έξυπνότερες, πιο ενδιαφέρουσες, κάτι που σου βάσει σε κίνηση μυαλό και σκέψη.

Όσο για τις απαντήσεις, αυτές φυσικά θα ποικίλουν, ανάλογα μ' εκείνους που γράφουν, μα πάντως θα δίνουν το μέτρο και τον καθρέφτη της νεανικής νοοτροπίας μιάς εποχής.

Μόλις έφτασα σπίτι μου, άνοιξα το λεύκωμα κι' όμολογώ πως γκρεμιστήκα απ' τα ούρανια στη γη. Μήπως γύρισα άδεια στη γενιά μου;

Ερώτηση: «Τι ίδιαν έχετε δια την κτήτορα;». Απάντηση: Ρομαντικοί στίχοι απ' τις μοντινάδες του κλήδονα, το ίδιο καλούπι για όλες.

«Άλλες ερωτήσεις: «Ποιό άνθος προτιμάτε;». «Ποιά είναι η καλύτερη φίλη σας;».

«Ίδια κι' απaráλλακτα. Θαρρείς και τα αντίγραφαν από το λεύκωμα της γιαγιάς τους. Μά τόσο λίγη, λοιπόν, φαντασία έχουν οι νέες κοπέλλες; Δεν έχουν άλλα προβλήματα από τα κοινά και τετριμμένα που φιγουράρουν σε αυτά τα καλογραμμένα τετράδια;

«Ας δούμε τώρα τις απαντήσεις, ως φυλλομετρήσω τις σελίδες τις στολισμένες με ζωγραφιές. «Η άπεγοήτευση μεγαλώνει. Άσπεια κοινότοπα, άνόητα πειράγματα, χιλοειπωμένες κουβέντες.

Τι νόημα έχουν λοιπόν τα λευκώματα που διαιωνίζουν από γενιά σε γενιά την ήλιθιότητα και την εύκολη δοκισσοφία!

«Αρκέστηκα να γράψω σε μια απ' τις τελευταίες σελίδες ένα τετράστιχο γνωστού ποιητή με λίγες εύχες μου.

Συλλογίζομαι λοιπόν να προτείνω αυτή τη μορφή στα λευκώματα των κοριτσιών μας. Μια σελίδα στην κάθε μας φίλη, να γράφει χωρίς ερωτήσεις κάτι δικό της ή ξένο.

Κάτι που θ' αντιπροσωπεύει το γούστο της και το χαρακτήρα της. Κάτι που θα θυμίζει στην «κτήτορα» μια ευχάριστη κοινή τους ανάμνηση.

Έτσι το λεύκωμα θάναι, ενδιαφέρον. Θα μοιάζει με μια άνθολογία αυθόρμητη, συγκινητική, που καθώς θα πρερίζεται από πολλά γούστα, θαχρηποικίλια και θερμή.

Θάναι σαν περιβόλι που κάθε λουλούδι του θαχρηάρωμα δικό του κι' όποιο στιγμή κι' αν τ' άνοιξης, να κάνης το γύρο σου στις σελίδες του και να χαρής τη δροσιά και την εύωδιά του.

Ελένη Παρή

όταν ο ρινόκερος χύμηξε, τράβηξαν απότομα τ' άλογά τους, κι' ο ρινόκερος συνάντησε το κενό. Κάπνισαν τότε μακριά όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, ροβόλησαν σ' έναν φοβερό καθήφορο, κι' όταν πιά νόμιζαν πως ό κίνδυνος πέρασε, βρέθηκαν αντιμέτωποι μ' έναν τεράστιο μαύρο πάνθηρα. Για καλή τους τύχη, το πόδι του πάνθηρα ήταν πιασμένο ανάμεσα από δυο βράχους. Από στιγμή σε στιγμή μπορούσε, βέβαια, ό πάνθηρας να έλευθε-

ρωθ. Οι δυο φίλοι ξεπείξεσαν κι' έβγαλαν τα πιστόλια τους. —Πρέπει να του τακτίσωμε το πόδι! φώναξε ό Μπόμπυ. Διχφορετικά είμαστε χαμένοι!

Ό Τιμ σημάδεψε προσεκτικά, και πυροβόλησε. Δεν πρόλαβαν να καταλάβουν αν τον πλήγωσαν. Ό μαύρος πάνθηρας, έλευθερος, έδειχνε πως έτοιμαζόταν να επιτεθ. (Συνέχεια στο επόμενο τεύχος)

Δαβίδ Κόπερφιλντ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο ήρωας της ιστορίας, ο Δαβίδ Κόπερφιλντ, διηγείται ο ίδιος τη ζωή του. Γεννήθηκε σε ένα έσοχο σπίτι στην Άγγλια και ο πατέρας του ήταν ένας μικρός έμπορος. Ο Δαβίδ, ο οποίος γεννήθηκε με το όνομα Τρότγουιντ, μεγάλωσε με την μητέρα του και την αδελφή του, την Πέγκυ, σε ένα μικρό σπίτι στην οδό Τρότγουιντ. Ο πατέρας του, ο οποίος ήταν ένας μικρός έμπορος, πέθανε όταν ο Δαβίδ ήταν μικρός. Η μητέρα του, η οποία ήταν πολύ ευτυχισμένη, τον μεγάλωσε με την αδελφή του, την Πέγκυ, και τον πατέρα του, τον Τζακ, ο οποίος ήταν ένας μικρός έμπορος. Ο Δαβίδ μεγάλωσε πολύ ευτυχισμένος, ως την εποχή που η μητέρα του ξαναπαντρεύτηκε κάποιον Μαρτίν. Αυτός με την αδελφή του, κάνουν μαρτυρική τη ζωή του παιδιού, και στο τέλος τον κλείνουν σε ένα σχολείο, όπου κάνει τη γνωριμία του Τζακ Στίβερς, ενός φίλου κι' έμπιστου αλλά και κακοαγαπημένου παιδιού, και του αγαθού Τρότγουιντ.

Μετά τον πρόωπο θάνατο της μητέρας του, ο πατέρας του στέλνει τον Δαβίδ στο Λονδίνο να γίνει εργάτης. Εκεί κάνει τη γνωριμία της οικογένειας Μικάουμπερ. Ο κ. Μικάουμπερ είναι ένας πολύ χαρακτηριστικός τύπος, αιώνας, απέναντος, και αιώνας. Επίσης γνωρίζει την οικογένεια του αδελφού της Πέγκυ, τον Τζακ Στίβερς, ο οποίος είναι ένας πολύ ευτυχισμένος άνθρωπος. Ο Δαβίδ, ο οποίος είναι ένας πολύ ευτυχισμένος άνθρωπος, κάνει τη γνωριμία του Τζακ Στίβερς, ενός φίλου κι' έμπιστου αλλά και κακοαγαπημένου παιδιού, και του αγαθού Τρότγουιντ. Ο Δαβίδ, ο οποίος είναι ένας πολύ ευτυχισμένος άνθρωπος, κάνει τη γνωριμία του Τζακ Στίβερς, ενός φίλου κι' έμπιστου αλλά και κακοαγαπημένου παιδιού, και του αγαθού Τρότγουιντ.

Ο Δαβίδ έχει γίνει συγγραφέας. Έχει παντρευτεί την κόρη του προπομπιστή του στο συμβολαιογραφείο, την Ντόρα, δώδεκα από το θάνατό του.

Στο μεταξύ ο Στίβερς παντρεύεται κρυφά την Έμιλυ, αλλά της κάνει κακή ζωή και την εγκαταλείπει. Αυτή φθάνει στο Λονδίνο και εργάζεται ως μοδίστρα. Εκεί τη βρίσκει ο θεός της Πέγκυ και την παίρνει μαζί του στο Γιάιρ.

Ο Ούρι Χάμ, κατορθώνει να γίνει συνταξιούχος του κ. Γουίλκιντ, και σκοπεύει να ζητήσει σε γάμο την Άννη. Ο κ. Μικάουμπερ εργάζεται ως υπάλληλος στο γραφείο του. Ύστερα από λίγον καιρό, όμως, χάνει τα νιάτα του. Γίνεται ο υποχρέωσης του οστανικού Ούρι Χάμ. Τέλος βρίσκει παντρεύει τον Δαβίδ, όπου θα προβή σε φοβερές αποκαλύψεις.

Ο Δαβίδ, η θεία του και η Τρότγουιντ κι' ο φίλος του Τρότγουιντ έτοιμάζονται να πάνε στο ραντεβού του Μικάουμπερ, μα δε θέλουν ν' αφήσουν μονάχη την άρρωστη Ντόρα.

470

—Μά, Λουλουδάκι μου! Έκανε η θεία μου.

—Ω θεία μου, γλυκειά μου, αγαπημένη μου θεία, δεν πιστεύω να νομίζεις ότι τα λέω αλήθεια. Γιατί αυτά που σου είπα πως δεν κάνεις, αυτά κάνεις όλη μέρα για το τρελλό, το άμυαλο, το άχάριστο Λουλουδάκι σου που σ'αγαπάει όλους με την αβυσσότητα του!

—Ντόρα μου! Άρχισα κι' εγώ.

—Ούτε λέξη, Ντόντυ! Θα πάτε εσείς στο σπίτι της Άννης. Όλοι και η θεία! Κι' όταν θα γυρίσετε, θα έχετε τόσα να μου διηγηθήτε, που θα κάνω μια ολοκληρωμένη έκδομάδα για να τα καταλάβω, γιατί, καθώς ξέρετε, το δικό μου το μυαλό δεν κόβει και πολύ. Αν δεν έρθω μαζί ή θεία, θα πιστέψω πως είμαι σε' αλήθεια πάρα πολύ άρρωστη, και γι' αυτό δε θέλετε να με αφήσετε μόνη.

—Όχι, Λουλουδάκι μου, δεν είσαι διόλου άρρωστη, είπε η θεία μου, κρύβοντας με δυσκολία τα δάκρυά της. Είσαι μονάχα λίγο αδύνατη, και κάνεις την άρρωστη για να δής πόσο σ'αγαπάμε!

—Αυτό είναι! Το βρήκες! φώναξε η Ντόρα. Τζέπ, μ'αγαπάς! Κατάλαξαν πως είμαστε απατεώνες.

Έτσι αποφασίσαμε να φύγουμε εσείς μαζί, για να είμαστε στο κυρίως Γουίλκιντ τη μέρα που μ'αγαπάει. Ένα κινούμενο γράμμα του κ. Μικάουμπερ.

Φτάσαμε στο Κάντερμπουρ νύχτα και πιάσαμε δωμάτια στο πανδοχείο, όπου δρήκαμε ένα σημείωμα του κ. Μικάουμπερ. Σ' αυτό μ'αγαπάει πως την άλλη μέρα στις έννιάμισι, θα έρχόταν να μ'αγαπάει.

Την άλλη μέρα είμαστε έτοιμοι από τις έννιά, και περιμέναμε. Μόλις το ρολόι χτύπησε έννιάμισι, η πόρτα άνοιξε κι' ο κ. Μικάουμπερ έκανε την εμφάνισή του.

—Κυρία και κύριοι, είπε με επίσημο ύφος ο κ. Μικάουμπερ, σ'αγαπάει καλημέρα.

—Προγευματίσατε, κύριε Μικάουμπερ; ρώτησε η θεία μου.

—Όχι, κυρία μου, απάντησε σοβαρά ο φίλος μας. Είναι, φε, καιρός που μ'αγαπάει κοπή ή βρεξη έντελως!

—Κύριε Μικάουμπερ, είπε η θεία

μου, είναι περιττό να σ'αγαπάει πως είμαστε έτοιμοι να σ'αγαπάει ακολουθήσουμε όπου θέλετε. Ακόμα και στην κορυφή του Βεζούβιου.

—Κυρία μου, είπε ο κ. Μικάουμπερ, δεν έχω σκοπό να σ'αγαπάει τόσο μακριά. Όμως κι' εκεί που θα σ'αγαπάει, θα παρασταθήτε σε μια έκρηξη! Κύριε Τρότγουιντ, είπε γυρίζοντας στο φίλο μου, θαρ'ότι είναι καιρός ν'αποκαλύψω και στους άλλους ότι έχουμε συνεργαστεί αυτόν τον τελευταίο καιρό, και ότι εσείς ξέρετε πολύ καλά τι σκοπεύω να κάνω σήμερα.

—Δε σε ήξερα για τόσο κρυφό! είπα το Τρότγουιντ, γελώντας.

—Είχα δώσει το λόγο μου στον κ. Μικάουμπερ να μην πω τίποτα σε κανέναν, ούτε και σε σένα. Ο κ. Μικάουμπερ είχε προπαντός ανάγκη από τις νομικές μου γνώσεις!

—Λοιπόν, κυρία μου και κύριοι, συνέχισε ο κ. Μικάουμπερ, να τί θα κάνετε; Θ'αφήσετε να περάσουν δέκα λεπτά, και θα πάτε στο σπίτι του κ. Γουίλκιντ όπου θα ζητήσετε να δει τη δεσποινίδα Άννη Γουίλκιντ. Εγώ θα είμαι εκεί!

Κι' αφού μ'αγαπάει για δεύτερη φορά, ο κ. Μικάουμπερ έφυγε.

Εμείς φυσικά, κάναμε αυτό που μ'αγαπάει ζητήσει: Αφήσαμε να περάσουν τα δέκα λεπτά, κι' ύστερα πήραμε το δρόμο για το γραφείο του κ. Γουίλκιντ.

Εκεί δρήκαμε τον κ. Μικάουμπερ να κάθεται σε ένα μ'αγαπάει συμβή τίποτα.

—Καλημέρα σας, κύριε Μικάουμπερ, είπα, τί γίνεται;

—Πολύ καλά, σ'αγαπάει ευχαριστώ. Και σεις; Έκανε ο κ. Μικάουμπερ σε να είχε μήνες να με δει.

—Είναι η μίς Γουίλκιντ εδώ; ρώτησε η θεία μου.

—Ο κ. Γουίλκιντ είναι στο κρεβάτι με ρευματισμούς, είπε ο κ. Μικάουμπερ. Μα η μίς Γουίλκιντ είναι καλά και θα σ'αγαπάει, δεν αμφιβάλλω, με μεγάλη ευχαρίστηση, μίς Τρότγουιντ. Περάστε μέσα, παρακαλώ.

Ο κ. Μικάουμπερ που ήταν τώρα πιο πολύ του σπιτιού, μ'αγαπάει οδήγησε στο σαλόνι—εκεί που πρωτοπήκα όταν μ'αγαπάει η θεία μου για πρώτη φορά στο σπίτι του κ. Γουίλκιντ—και φώναξε με δυνατή φωνή:

—Μις Γουόκφιλντ, ή μις Μπέτου Τρότγουντ, ό κ. Δαβίδ Κόπερφιλντ, κι' ό κ. Θωμάς Τράντλς ήρθαν νά σάς δοϋν!

Η Άγνή σηκώθηκε νά μās υποδεχτή, και τότε παρατήρησα πώς στο σαλόνι ήταν κι' ό φίλος μας ό Ούρια Χήπ. Έδειξε μεγάλη έκπληξη πού μās είδε.

Αυτοϋ τοϋ είδους οί άνθρωποι, έχουν διαίσθηση φοδερή, κι' ό φίλος μας ό Ούρια ήταν αδύνατο νά μὴν είχε μυριστη πώς κάποιον λάκκο πρέπει νά είχε ή φάβα.

—Μεγάλη μας τιμή, μις Τρότγουντ και κύριοι, πού ήρθατε νά μās δήτε! είπε.

—Ήρθαμε νά δοϋμε την Άγνή, και νά μιλήσω με μās! είπε ή θεία μου.

—Α! έτσι: "Όπως και νάναι, χαίρομαι πού κάνατε τόν κόπο νά επιχειρήσετε ολόκληρο ταξίδι για νά μού μιλήσετε. Είναι λιγάκι μακριά ό καιρός πού κατέβαινα στην αϋλή, μις Τρότγουντ, για νά ξεζέψω τó αλογό σας! είπε ό Ούρια Χήπ.

—Ευτυχισμένα χρόνια! έκανε ή θεία μου. Και πώς πάνε οί δουλειές, Ούρια;

Στην αναπάντεχη αυτή έρώτηση, ό Ούρια Χήπ τάχασε.

—Πολύ καλά, δόξα τῷ Θεῷ, μις Τρότγουντ! είπε. Πολύ καλά. Ρωτήστε τόν κ. Μικάουμπερ πόση δουλειά έχουμε! Δέ σηκώνομε κεφάλι.

—Τά τοκαλάκια, οί καρχαρίες και ένα όρισμένο είδος δικηγόρων δέ χορταίνουν ποτέ! έκανε κατηγορηματικά ή θεία μου.

—Μις Τρότγουντ, είπε ό Ούρια Χήπ, επιτρέψτε μου νά σάς θυμίσω ότι εργάζομαι και για λογαριασμό τοϋ φίλου σας τοϋ κ. Γουόκφιλντ, πού είναι: πιά άνίκανος νά κάνει οποιαδήποτε δουλειά.

Η Άγνή κοκκίνισε και κατέβασε τά μάτια, ενώ ή θεία μου αναστέναξε με νόημα.

—Τόν καημένο τόν άνθρωπο! είπε.

—Και σεις, κύριε Τράντλς, τί κάνετε; ρώτησε ό Ούρια. Έσείς είστε επιστήμων δικηγόρος, κι' όχι δικολάβος σάν κι' έμένα. Λυποϋμαι πού ό κ. Γουόκφιλντ δέν επιζήτησε ποτέ τή συνεργασία σας στο Λονδίνο.

—Κι' εγώ λυποϋμαι, είπε ό Τράντλς. Γιατί αν συνεργαζόταν μαζί μου ό κ. Γουόκφιλντ, θά με βλέπατε έδῶ, κύριε Χήπ, πολύ πιά πριν από σήμερα.

Τά χωρίς τσίνορα ματάκια τοϋ Ούρια Χήπ έπαιξαν λίγο καθώς προσπαθοϋσε νά μαντέψη τί έκρυβαν τά αινιγματικά λόγια τοϋ φίλου μας τοϋ

Τράντλς. Με τó ένστικτο τῶν... ποντικών, καταλάβαινε πώς κάποιος κίνδυνος τόν απειλοϋσε, κι' ας μὴν ήξερε ποιός.

—Πηγαίνω νά είδοποιήσω τή μητέρα, είπε σέ λίγο. Θά λυπηθῇ πολύ αν δέ σάς δῇ.

—Καλύτερα νά μὴν ανησυχήσετε τή μητέρα σας! είπε ό Τράντλς.

—Μού φαίνεται πώς ξέρω καλύτερα! έκανε με άναίδεια ό Ούρια.

Ό Τράντλς σήκωσε τούς ὤμους.

—Κάντε ὅπως νομίζετε! είπε.

Ό Ούρια Χήπ βγήκε νά είδοποιήσῃ τή μητέρα του.

—Βλέπω, Τράντλς, πώς είναι καλά πληροφορημένος! είπε γελώντας.

—Πολύ καλά μάλιστα. Έχεις ν' ακούσης σήμερα πράγματα, Ντάβυ, πού τίγυρα δέν τά περιμένεις!

—Ευχαρίστα; ρώτησα.

—Έξαιρετικά ευχαρίστα! Γιατί αφορϋν ανθρώπους πού σοϋ είναι: πολύ αγαπητοί.

Ό Ούρια γύρισε στο μεταξύ με τή μητέρα του, και ὕστερα από τούς χειρετισμούς είπε:

—Θέλω νά σάς ξαναπῶ ότι: με μεγάλη χαρά σας βλέπω σήμερα σπίτι μας.

—Είμαστε στο σπίτι τοϋ κ. Γουόκφιλντ! έκανε ή θεία μου.

—Μὴ πρὸς κακοφανισμό σας, μις Τρότγουντ, είπε ό Ούρια μ' εκείνο τó άπαίσιο χαμόγελό του, αλλά είμαστε συνιδιοκτήτες με τόν κ. Γουόκφιλντ. Και μάλιστα με μιὰ σοβαρή δική μου υποθήκη στο μερίδιο του. "Όταν θελήσω, τόν πετάω έξω!

—Γιὰ κόπιασε! ψιθύρισε ό Τράντλς, έτσι πού μόνον εγώ τόν άκουσα.

Ό κ. Μικάουμπερ στεκόταν ὀρθιος σέ μιὰ γωνιά κρατώντας ένα χαρτί στο χέρι. Στο πέτο του, άνάμεσα στο γελέκο και τó πουκάμισό του, είχε έναν μεγάλο χάρακα, πού εξέιχε σά λόγχη. Τό ὕφος του ήταν άσυνήθιστα επίσημο και σοβαρό.

Ό Ούρια Χήπ, γύρισε και τόν κοίταξε με δυσαρέσκεια.

—Μικάουμπερ, μπερείς νά πηγαίνης! τοϋ είπε άπότομα, σά νά μιλοϋσε σέ κανένα παιδί τοϋ στάβλου.

—"Οχι! είπε ό κ. Μικάουμπερ.

Ό Ούρια χλώμιασε. Δέ γινόταν κίτρινος ὅπως ὅλοι οί άνθρωποι όταν χλωμιάζουν, αλλά γκρίζος.

—Μικάουμπερ, είπα νά πās άμέσως στο γραφείο σου. Δέν έχεις δουλειά έδῶ! είπε.

—Κι' εγώ είπα πώς δέν πάω! έκανε ό κ. Μικάουμπερ.

—Τι σ' έπικσε σήμερα, άναιδέστατε; είπε ό Ούρια σφυριχτά σάν ὀχιά.

—Δέ μ' έπικσε τίποτα. Έτσι θέλω! ξαναείπε ό Μικάουμπερ.

Ό Ούρια μās κοίταξε ὅλους προσεκτικά. Τότε άσφαλῶς παρατήρησε πώς είμαστε καθισμένοι σέ κύκλο γύρω του, εκτός από τόν Τράντλς πού είχε εξαφανιστῇ.

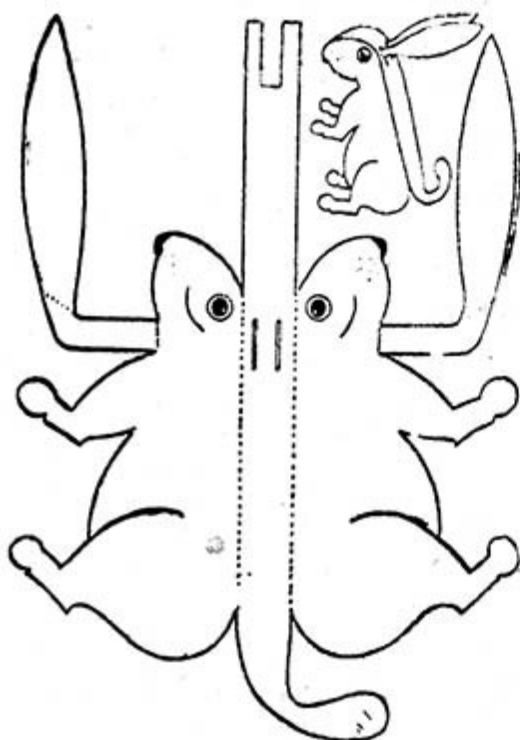
—Μικάουμπερ, είπε άργά ό Ούρια, είσαι ένα γελοίο υποκείμενο κι' αυτό τó ξέρουν ὅλοι. Αν δέ σέ συμμάξουν εγώ, θά ήσουν σήμερα στη φυλακή για χρέη μάζι με ὅλη τήν τρελλοσοικογένειά σου!

(Συνέχεια στο έπόμενο τεϋχος)

—Κύρια και κύριοι, σάς εύχομαι καλημέρα! είπε άπότομα ό Μικάουμπερ.

ΦΤΙΑΣΤΕ ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΑΚΙ ΣΑΣ

Δέν είναι εύκολο για όλους να μεγαλώνουν κουνέλια. Χρειάζεται κηπος, ή διαμονή στην έξοξη. Τό εναντίον όμως: είναι τό εύκολώτερο πράγμα του κόσμου να φτιάσετε όχι ένα, αλλά ένα πλήθος κουνελάκια από μαλακό χαρτόνι, που θα διασκεδάσουν πολύ τ' αδερφάκια σας.

Αντιγράψτε τό σχέδιο σέ μαλακό χαρτόνι με καρμπόν, κόψτε το προσεκτικά, και κατόπιν τσακίστε το εκεί που δείχνουν οι κουκίδες. Και νά το τό κουνελάκι με την ουρίτσα του!

Ένω οργανώνονται για τό 1952 στο Έλσίνκι

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Οι Όλυμπιακοί αγώνες διακόπηκαν τό 1940 εξαιτίας του πολέμου. Έπρόκειτο τότε να γίνουν στο Έλσίνκι, την πρωτεύουσα της Φινλανδίας, και θα ήταν οι δωδέκατοι κατά σειρά. Τώρα πάλι ή Φινλανδία, με τους φημισμένους αθλητές της, πήρε την πρωτοβουλία. Αρχισαν εκεί να ετοιμάζονται πυρετωδώς για τους Όλυμπιακούς αγώνες που θα γίνουν στην πρωτεύουσά τους τό 1952. Στο μεταξύ πολλές άλλες χώρες διεκδικούν την τιμή να οργανώσουν τους αγώνες κατά τό 1956.

Αλλά ας δούμε την ιστορία των Όλυμπιακών αγώνων. Οι Όλυμπιακοί είναι πανάρχαιοι ελληνικοί αγώνες. Ήταν ή σημαντικότερη πανελλήνια γιορτή των αρχαίων, στην οποία έπαιρναν μέρος Έλληνες από κάθε χώρα, και Ρωμαίοι πολλές φορές. Επιπλέον οι τετραετίες των αγώνων—οι Όλυμπιάδες, όπως της ονόμαζαν—χρησίμευαν και για χρονολογία. Για να καθορίσουν π.χ. τη χρονολογία της ναυμαχίας της Σαλαμίνας, έλεγαν ότι έγινε τό πρώτο έτος της 75ης Όλυμπιάδας (ή πρώτη Όλυμπιάδα βρέθηκε ότι αντιστοιχεί στο έτος 776 π.Χ.). Πότε όμως και από ποιά άφορμή καθιερώθηκαν στην αρχαιότητα οι Όλυμπιακοί αγώνες, είναι ένα έρώτημα στο οποίο θα ήταν δύσκολο να δοθεί μία συγκεκριμένη απάντηση.

Η αρχή των Όλυμπιακών αγώνων χάνεται κυριολεκτικά στο σκοτάδι των

αιώνων. Σύμφωνα με τις παραδόσεις των αρχαίων, οι αγώνες καθιερώθηκαν από τον Ήρακλή που νίκησε στο δρόμο τους τέσσερις αδελφούς του. Μετά τη νίκη του στεφανώθηκε με κλαδί άγρελιάς και άμέσως κατόπιν καθιέρωσε τους αγώνες που έτελούντο κάθε πέντε χρόνια, γιατί πέντε ήταν οι αδελφοί. Υστερα από χρόνια οι αγώνες έπαυσαν να τελούνται και άνασυστήθηκαν από τον βασιλιά της Ήλιδος Ίφιτο. Από τους αρχαίους συγγραφείς άλλοι τοποθετούν την άνασυσταση των αγώνων στο 884 π.Χ. και

Υμνος των ολυμπιακών αγώνων

Αρχαίο Πνεύμα' αθάνατο, άγνέ πατέρα του όράϊου, του μεγάλου και τ' άληθινού, κατέβα, φανερώσου κι' άστραψ' εδώ πέρα στη δόξα της δικής σου γής και τ' ουρανού.

Στό δρόμο και στο πάλαμα και στο λιθάρι, στων ευγενών αγώνων λάμψε την όρμη, και με τ' άμάραντο στεφάνωσε κλωνάρι και σιδερένιο πλάσε κι' αξιο τό κορμί.

Κάμπου, βουνά και πέταγα φέγγουν μαζί σου σαν ένας λευκοπόρφυρος μέγας ναός, και τρέχει στο ναό εδώ προσκυνητής σου, αρχαίο Πνεύμα' αθάνατο, κάθε λαός.

Κ. Παλαμάς

άλλοι στο 828 π.Χ. Με την άνασυσταση των αγώνων καθιερώθηκε και ή λεγόμενη έκεχειρία. Σε όλη, δηλαδή, τη διάρκεια των αγώνων σταματούσε κάθε πολεμική ενέργεια, κι' εκείνος που θα τολμούσε να μπη στο έδαφος της Ήλιδας κατά την περίοδο των αγώνων—που λεγόταν «ιερομηνία»—έθεωρείτο ένοχος ιεροσυλίας.

Στην αρχή οι αγώνες διεξάγονταν. φαίνεται, μόνον ανάμεσα στους Πελοποννησίους και όταν ή φήμη τους διαδόθηκε, άρχισαν να παίρνουν μέρος και άλλοι Έλληνες, ώστόσο καθιερώθηκε να μέτουν Έλληνες από κάθε ελληνική χώρα. Στους ξένους, αν και έπιτρεπόταν ή παρακολούθηση των αγώνων, άπαγορευόταν ή συμμετοχή τους, και στους δούλους και ή παρακολούθηση ακόμα. Έπίσης δεν μπορούσε να λάβη μέρος στους αγώνες άτομο που είχε προσβάλει τους ιερούς νόμους. Οι Ρωμαίοι άπόκτησαν τό δικαίωμα να συμμετέχουν, μόνον όταν κατέκτησαν την Ελλάδα. Αναφέρονται ως Όλυμπιονίκες ο Τιβέριος και ο Νέρων.

Οι όροι συμμετοχής στους αγώνες ήταν τόσο άυστηροί που άπαγορεύτηκε στον Ίέρωνα των Συρκοσών να μετάσχη στις άριστοδρομίες γιατί δεν είχε πολεμήσει μαζί με τους άλλους Έλληνες εναντίον των Περσών. Και τό 420 άποκλείστηκαν οι Σπαρτιάτες γιατί δεν είχαν εκπληρώσει τις υποχρεώσεις τους: δεν είχαν δηλαδή καταβάλει τό πρόστιμο που τους έπιβλήθηκε, γιστί παραβίασαν την Όλυμπιακή έκεχειρία και έπιτέθηκαν στο Λέπρεο Όλυμπιας.

Οι γυναίκες επίσης δεν είχαν τό δικαίωμα να παρακολουθούν τους αγώνες ούτε και τους έπιτρεπόταν να περάσουν τον Άλφειό κατά την περίοδο των αγώνων. Αν άποτολούσαν τέτοιο πράγμα, τις κατακρήμνιζαν από τό τυπαίο όρος. Έξαιρέση γινόταν μονάχα για την ίερεία της Δήμητρας, που καθόταν σέ βωμό από λευκό μάρμαρο άπέναντι στους Έλλανοδίκες.

Τό πρόγραμμα των Όλυμπιακών αγώνων περιλάβαινε δυό μέρη: τους καθαυτό αγώνες και τις ιερές τελετές, δηλαδή τις θυσίες, τις λιτανείες και τά συμπόσια προς τιμήν των νικητών. Οι Όλυμπιονίκες και οι θεατές και οι αντίπρόσωποι των διαφόρων πόλεων, πρόσφεραν θυσίες στους θεούς. Τά αγωνίσματα είχαν πάντοτε ως σκοπό την επίδειξη της δύναμης και της τέχνης των αθλητών, και ο αριθμός τους αύξαινε από Όλυμπιάδα σέ Όλυμπιάδα. Κατά τον Ιστορικό Πανσανία, πρό της 77ης Όλυμπιάδας (472 π.Χ.) όλα τά αγωνίσματα έτελούντο σέ μιά μέρα, άργότερα όμως έγινε άντιληπτό πως αυτό δεν ήταν σωστό ούτε δυνατό, και ή διάρκεια των αγώνων όρίστηκε σέ πέντε μέρες. Τό αξίωμα του έλλανοδίκη ήταν από τά τιμητικώτερα. Πριν από την τέλεση των αγωνισμάτων οι κήρυκες διαλαλούσαν τό όνομα της πατρίδας του κάθε αθλητή, και πριν δοθεί τό σύνθημα της εκκίνησης, οι έλλανοδίκες συμβούλευαν τους αθλητές να φερθούν τίμια. Τό μόνο έπαθλο του νικητή ήταν στεφάνι από κλώνο της άγρελιάς που ύπήρχε στο ιερό δάσος του Δία, την Άλτιν.

Οι Όλυμπιακοί αγώνες έτελούντο ως τό 393 μ.Χ., όποτε στο 160 έτος της βασιλείας του βυζαντινού αυτοκράτορα Θεοδοσίου καταργήθηκαν.

Κυργ.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Η γιαπωνέζικη γλώσσα είναι η πιο δύσκολη του κόσμου. Οι γλωσσολόγοι λένε πως ένας έξυπνος μαθητής, ύστερα από ένα χρόνο, μόλις μπορεί να κουτσοδιαβάσει τους μεγάλους τίτλους στις εφημερίδες, και πως μόλις ύστερα από δέκα χρόνια μελέτης αρχίζει να μπορεί να διαβάσει εύκολα εφημερίδα.

Γιατί ενώ οι ευρωπαϊκές γλώσσες έχουν 24, 26 ή το πολύ 30 γράμματα, η γιαπωνέζικη έχει ... 25.000 χαρακτήρες, που τους περισσότερους τους έχει πάρει από τα κινέζικα.

Ωστόσο, για την καθημερινή συζήτηση και για τις εφημερίδες, 8.000 χαρακτήρες αρκούν.

Εκτός από τους χαρακτήρες οι Γιαπωνέζοι μεταχειρίζονται κι' ένα πλήθος γραπτά σύμβολα που τα λένε «κάνα». Αυτά, με τους χαρακτήρες, σχηματίζουν τις λέξεις.

Έτσι οι Γιαπωνέζοι παίρνουν τον κινέζικο χαρακτήρα «χι» που σημαίνει «φωτιά», και τον κόβουν που σημαίνει «παιδί», τους συνδέουν με το σύμβολο «νό» που σημαίνει «της» ή «του», και φτιάχνουν τη λέξη «χινόκο» που σημαίνει, «παιδί της φωτιάς»—δηλαδή, σπιθα.

Πολλές λέξεις, συνοδεύονται από άλλες που τις επεξηγούν. Έτσι οι λέξεις μολύβι, τηλεγραφικός στύλος, όμπρέλα, μπαστούνι και γενικά λέξεις που εκφράζουν κάτι κυλινδρικό, συνοδεύονται από τη λέξη «χόν»—«κορμός δέντρου».

Όμως τα γιαπωνέζικα δεν είναι μόνον δύσκολα στη γραφή τους. Είναι το ίδιο δύσκολα να τα μιλά κανείς, γιατί οι Γιαπωνέζοι μεταχειρίζονται τόσο πολλούς τύπους ευγενείας, που όταν κανείς τους παραλείπει, θεωρείται πρόστυχος και κακομαθημένος. Και το να

θεωρηθεί πρόστυχος ο ξένος, είναι το λιγώτερο—ο συνομιλητής του προσβάλλεται κιόλας θανάσιμα, και γίνεται έχθρος του!

Έτσι, π.χ. «Είδα» λέγεται «μιασάιτα»· αλλά «είδες» λέγεται «γκόραν ναζαίμιαίτα», δηλαδή «έρριξες τ' αξιότιμα βλέμματά σου».

Η λέξη «σάν» (έντιμότατε) είναι απαραίτητη όταν μιλάς

συνομιλητή του, την ονομάζει «ο κουζάν» δηλαδή «η αξιότιμη κρυμμένη κυρία».

Εκτός από τα «ο» κι' από τα «σαν» οι Γιαπωνέζοι από ευγένεια κάνουν κι' έναν ιδιαίτερο σφυριχτό ήχο, ένα είδος «χσσστ» που σημαίνει τον μεγάλο σεβασμό που αισθάνεται εκείνος που μιλά για τον συνομιλητή του. Έτσι, μία προφορική πρόσκληση για

στομα

στόμα

άνδρως

άνδρως

κονδρός

(άνδρως με άνω μένα χέρια)

μιλώ

(στόμα ανοιχτό)

καρδιά

(άνδρως κι' άριστερά του δύο κοκαίδια)

λιγνός

(άνδρως με χέρια που κρέμονται)

λόγος

(στόμα που μιλάει)

καρδιά

(αίσθημα)

κλωστή

(στριφτός σπάγγος)

σε κάποιον. Ο φθόγγος «ο» (αξιότιμη) χρησιμοποιείται και για κάθε πράγμα που ανήκει στον άλλον. Έτσι το τσάι που σ'ας προσφέρουν είναι «ο τσάν»—«αξιότιμο τσάι» και η ζάχαρη «ο γιού»—«αξιότιμη ζάχαρη» κ.λ.π.

Όταν μιλά ένας Γιαπωνέζος για τη γυναίκα του, τη λέει «κανάι», δηλαδή «αυτή που μένει στο σπίτι». Όταν όμως μιλά για τη γυναίκα του

τσάι, παίρνει αυτή τη μορφή: «Έντιμότατε κύριε (χσσστ) καταδεχτήτε να τιμήσετε το ταπεινό και άσημαντο άτομό μου φέρνοντας τον έντιμότατό έαυτό σας (χσσστ, χσσστ) στο ταπεινό μου σπίτι για να πιη τσάι μ' έμένα και την εντελώς—άσημαντη—γυναίκα—μου—που—δεν—είναι—άξια—να—σηκώση—τά—βλέμματά της—ούτε—ως τα έντιμότατα (χσσστ) πόδια σας. Το σπίτι

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Δυο Νέγροι στο Καμερούν κουβεντιάσουν μεταξύ τους.
—Τί θα κάνης, Σιμπά, αν συναντήσης ένα λιοντάρι; ρωτάει ο Ναβή.

—Θα σηκώσω το τουφέκι μου και θα το σκοτώσω! αποκρίνεται ο Σιμπά.

—Μά δεν έχεις τουφέκι!

—Θα βγάλω το μαχαίρι μου και θα του το μπήξω στην καρδιά!

—Μά ούτε μαχαίρι έχεις!

—Αλήθεια! Καλά λές!

Λοιπόν, θα πάρω τα πόδια μου στον ώμο, και θα σκαρφαλώσω στο πιο κοντινό δέντρο!

—Μά δεν υπάρχουν δέντρα στην περιοχή!

Και τότε ο Σιμπά εξωφρενών:

—Πάψε, επιτέλους! Πας γυρεύοντας να με φάη το λιοντάρι! Δικός μου φίλος είσαι ή δικός του;

*

—Τί ζωγραφίζεις, Πετράκη;

—Μία ατμομηχανή, μαμά,

—Μία ατμομηχανή; Και που είναι οι ρόδες;

—Είναι (άκόμα μέσα στο μολύβι, μαμά!

μου θα τιμηθώ εξαιρετικά από την αξιότιμη παρουσία σας (χσσστ, χσσστ, χσσστ).

Αυτό το «χσσστ» θυμίζει, όπως παρατήρησε κάποιος Άγγλος, τον θόρυβο που κάνει κάποιος που πίνει ρουφώντας τη σούπα του!

Αν πάλι θέλετε να προσβάλετε κανέναν, δεν έχετε παρά να παραλείψετε τα «ο» και τα «σάν» και να βάλετε τα «χσσστ» εκεί που δεν πρέπει...

Και τώρα, αν αυτά... σ'ας άνοιξαν την όρεξη να μάθετε γιαπωνέζικα, εμπρός, και καλή πρόοδο!

ΟΙ ΕΠΙΝΟΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΘΙΟΥ

—Ναρό που πάει χαμένο...

—Πιέστε, λουλουδάκια μου...

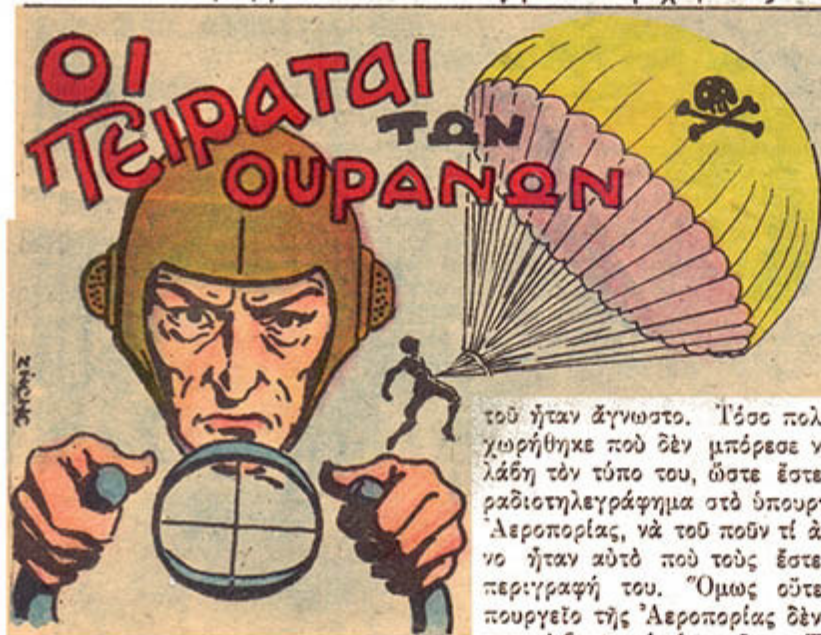
—.....

—Θέλω καμιά δεκαριά γλάστρες...

—Τώρα μάλιστα! Δεν πάει χαμένο...

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος τελείωσε. Ο σημαντικός Μπίγκλς (Μπίγκλς) και οι υποσηναγείς Τζίντσερ Χομπλγουάιτ, Άλτζου Λάσελ και Μπέρτυ Λίσε, άσσοι της αγγλικής πολεμικής αεροπορίας Ρ.Α.Φ., ήταν απειλημένοι που απολύονταν. Πάνω στην ώρα έρχεται ο έπισημηναγός Ρέϋμοντ, άλλος αξιωματικός της αγγλικής αερονομίας «Σκώτλαντ Γουάρντ» και τους προτείνει να αναλάβουν την καταδίωξη των άγνωστων πειρατών των ουρανών, που παρουσιάστηκαν άμεσως μετά τη λήξη του πολέμου. Σημειώθηκαν ως τώρα τρία κρούσματα: Η κλοπή μαργαριταριών από το πλοίο «Μαχαράγας», η ληστεία διαματιών σε νοτιοαφρικανικό αεροπλάνο και η άρπαξη 40.000 λιρών από αεροπλάνο που ταξίδευε στη Βόρεια Ρωσία. Οι τέσσερις αεροπόροι δέχονται την πρόταση και ο Μπίγκλς ζητά πληροφορίες για το αεροπλάνο που χρησιμοποιούν οι ληστές.

20

—Η μόνη πληροφορία που έχουμε, είπε ο Ρέϋμοντ, είναι αυτή που μας έδωσε ο καπετάνιος ενός φορτηγού. Το φορτηγό αυτό, πήγαινε κάρβουνο από το Κάρντιφ στο Μοντεβιδέο.

Ο καπετάνιος του στον πόλεμο υπηρέτησε στο πολεμικό ναυτικό, και το είχαν αναθέσει να παρατηρή τον ουρανό για να ανακαλύπτει τα εχθρικά αεροπλάνα. Είχε αποκτήσει μεγάλη ειδικότητα. Μπορούσε να πη άμέσως τι είδους αεροπλάνο πετούσε στον ουρανό: «Μέσορμιτς» ή «Στούκας» ή, ετιδήποτε άλλο. Λοιπόν, την άλλη μέρα που έφριξαν το αεροπλάνο με τα διαμάντια, αυτός ο καπετάνιος ήταν στη γέφυρα του πλοίου του. Όταν άκουσε το θόρυβο ενός αεροπλάνου, από έπαγγελματική συνήθεια φαντάζομαι, πήρε τα κιάλια του και κοίταξε τον ουρανό. Ήξερε καλά όλες τις μάσκες των αεροπλάνων. Όμως αυτό που πετούσε πάνω απ' το πλοίο,

του ήταν άγνωστο. Τόσο πολύ στενωχωρήθηκε που δεν μπόρεσε να καταλάβει τον τύπο του, ώστε έστειλε ένα ραδιοηλεκγράφημα στο υπουργείο της Αεροπορίας, να του πουν τι αεροπλάνο ήταν αυτό που τους έστελνε την περιγραφή του. Όμως ούτε στο υπουργείο της Αεροπορίας δεν μπόρεσαν να βρουν τι τύπου ήταν. Το άγνωστο αυτό αεροπλάνο, ήταν μεγάλο, δικινητήριο, πολύ μακρύ. Η καμπίνα του πιλότου, είχε σχήμα ωοειδές, κι' είχε μπροστά ένα έμβολο. Τέτοιο αεροπλάνο, ούτε οι Γερμανοί ούτε οι Ρώσοι ούτε οι Γιαπωνέζοι δεν είχαν στον πόλεμο.

—Δεν υπάρχει αμφιβολία πως ήταν το αεροπλάνο των πειρατών, είπε ο Μπίγκλς. Κι' εμείς, τι είδους αεροπλάνο θάχουμε;

—Μπορείτε να διαλέξετε, τι αεροπλάνο θέλετε από τη Ρ.Α.Φ. Τα έχω κανονίσει με το υπουργείο της Αεροπορίας. Τώρα που τελείωσε ο πόλεμος, έχουμε αρκετά αεροσκάφη άχρησιμοποίητα. Θα σας δώσωμε τ' απαραίτητα πιστοποιητικά, για να μπορείτε να αναφοδιάξετε άμέσως σ' ε-ποιο αεροδρόμιο θέλετε. Για την ώρα, θα έχετε για βάση το αεροδρόμιο του Κρόντον, έξω απ' το Λονδίνο. Θα φροντίσω να σας ετοιμάσω κι' ένα γραφείο στη «Σκώτλαντ Γουάρντ», απ' όπου θα παίρνετε διαταγές.

—Είμαστε πιά, καθώς βλέπω, τέλειοι αστυνομικοί! γέλασε ο Μπίγκλς.

Ο έπισημηναγός Ρέϋμοντ σηκώθηκε να φύγει.

—Άγαπητέ μου Μπίγκλς, είπε, δεν έχουμε πιά τίποτα άλλο να πούμε. Θάβλεπα να αρχίσετε άμέσως την καταδίωξη. Ο κόσμος είναι ανίστατος. Αν το κακό εξακολουθήσει, όλοι θα φοβούνται πιά να ταξιδέψουν με αεροπλάνο, κι' όσο για τη «Σκώτλαντ Γουάρντ», θα γελοιοποιηθεί. Έλατε να με δρήςτε σήμερα, αν είναι δυνατόν. Η Βασιλική Αεροπορία θα θέσει στη διάθεσή σας, τι χρειάζεστε. Πιάστε

μονάχα τους κακούργους, και πιάστε τους το γρηγορώτερο! Αυτό μονάχα σας ζητούμε!

Οι τέσσερις άσσοι

Ο Μπίγκλς και η μικρή συντροφιά του ήταν, όπως είπαμε, πασίγνωστοι στην Αγγλία για τα αεροπορικά τους κατορθώματα στον τελευταίο πόλεμο, όπου ήταν το καμάρι της Ρ.Α.Φ., της «Ρέαγιαλ Άιαρ Φόρς» — που σημαίνει «Βασιλική Δύναμις του Αέρος», δηλαδή «Βασιλική Αεροπορία».

Ο σημαντικός Μπίγκλς ήταν ένας νέος είκοσιέξη χρονών, με αθλητικό παράστημα, και φυσιογνωμία που έδειχνε εξαιρετική θέληση κι' έξυπνάδα. Ο υποσηναγός Άλτζου Λάσελ, ήταν ένας ξανθός γίγας, λιγομίλητος και χαμογελαστός. Ένεργοι με περίσκεψη, οι κινήσεις του ήταν άργες, αλλά ήξερε να κάνει πάντα εκείνο που απαιτούσε η στιγμή. Ήταν το δεξί χέρι του Μπίγκλς, που το είχε απόλυτη εμπιστοσύνη. Ο άλλος υποσηναγός, ο λόρδος Μπέρτυ Λίσε, ήταν ο θανδής της συντροφιάς. Ήταν ντυμένος πάντα «του κουτιού», και το μονόκλ δεν έλειπε απ' το μάτι του, ακόμα και στις πιο κρίσιμες περιστάσεις. Είχε σε μεγάλο βαθμό αυτό που ονομάζουν «δρετανικό ψέγμα». Ήταν ψυχραιμος κι' είχε πάντα στο στόμα ένα άστειο, που τόλεγε χωρίς να γελάει ποτέ ο ίδιος. Ψαίος, κομψός, χαριτωμένος, ήταν πριν από τον πόλεμο ένα χαϊδεμένο πλουσιόπαιδο που έκανε του κεφαλιού του. Ο πόλεμος τον έμαθε να υπακούει και να διατάζει. Τόν έκαναν σωστόν άνδρα, τόσο, που να μη βροίχη στη ζωή κανένα θέλγητρο έξω από την αεροπορία. Ο ανθυποσηναγός Τζίντσερ Χομπλγουάιτ, ήταν ο πιο μικρός στα χρόνια απ' όλους. Όταν τελείωσε ο παγκόσμιος πόλεμος, δεν είχε ακόμα ενηλικιωθεί. Ήταν ένας μικρόσωμος κοκκινομάλλης νέος, τρελλά ριφονιδυμένος και τυφλά άφοσιωμένος στον Μπίγκλς.

Ο Ρέϋμοντ είχε δικίο όταν έλεγε πως ο σημαντικός Μπίγκλς, με τη συντροφιά του, ήταν ο μόνος που θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα με τους πειρατές των ουρανών.

Όταν οι τέσσερις νέοι έμειναν μόνοι στο γραφείο, ο Μπίγκλς στάθηκε λίγες στιγμές σιωπηλός, κοιτάζοντας τον κανόνι του τοιγάρου του, κι' ύστερα είπε:

—Είναι ένα σημείο, σ' αυτήν την υπόθεση, που ο Ρέϋμοντ δεν το ανάφερε. Θα προσέξατε, φαντάζομαι, ότι

οι πειρατές χτύπησαν μόνο βρετανικά αεροπλάνα. 'Ακόμα και το πλοίο «Μαχαραγιάς» που πήγαινε τα μαργαριτάρια στη Βομβάη, ήταν βρετανικό πλοίο. Και τα μεταλλεία του χαλκού στη Ροδεσία, ήταν αγγλικά. Γιατί οι πειρατές τάζουν δάλαι με τους Άγγλους;

—Τα μαργαριτάρια όμως, ανήκαν σε 'Ινδούς, είπε ο Τζίντζερ.

—Ναί, αλλά αυτά, όπως και τα διαμάντια, ήταν ασφαλισμένα σε αγγλικές ασφαλιστικές εταιρίες, που θα χρεωκοπήσουν. 'Όστε ουσιαστικά 'Αγγλοι ζημιώνονται κι' εδώ.

—Λες αυτό να είναι τυχαίο; ρώτησε ο 'Αλτζυ.

—Δεν αποκλείεται, αν και νομίζω πως οι πειρατές τάζουν κυρίως με τους Άγγλους.

—Δεν έχεις άδικο, είπε ο Μπέρτυ. Θά έλεγε κανείς πως όχι μονάχα εκαναν λαμπρές δουλειές με τις ληστείες, αλλά ότι εκδικούνται κιόλας!

—Αυτά θα τα ξανα συζητήσωμε αργότερα, είπε ο Μπίγκλς. 'Ας εξετάσωμε πρώτα την υπόθεση τεχνικά. Σ' αυτό το κεφάλαιο εμείς ξέρουμε πολύ περισσότερα απ' την αστυνομία. 'Εκείνο που μπορεί να πη κανείς αμέσως, είναι ότι ο πειρατής πρέπει να είναι εξαιρετικός πιλότος, και πρώτης τάξεως μηχανικός.

—Δεν είναι δύσκολο στις ημέρες μας, είπε ο Τζίντζερ. 'Ο πόλεμος έβγαλε περίφημους πιλότους... καλή ώρα σαν εμάς!

—Σωστά. Γι' αυτό πιστεύω πως ο πιλότος του πειρατικού ανήκε στην πολεμική αεροπορία, συνέχισε ο Μπίγκλς. 'Αν εξέταση όμως κανείς τα γεγονότα προσεκτικά, του κάνει εντύπωση αμέσως ή—πως να την πω!—ή απληστία τους. Με τα μαργαριτάρια και μόνο του Περσικού κόλπου, θα μπορούσαν να γίνουν πάμπλουτοι. Μέν τους έφταναν όμως αυτά, ήθελαν κι' άλλα! Αυτό σημαίνει ότι δεν είναι ένας ή δυο άνθρωποι, αλλά ολόκληρη οργανωμένη συμμορία, που έχει δικά της αεροδρόμια, καθώς και μεγάλες ποσότητες από βενζίνη και λάδι.

—Αυτά που λές, Μπίγκλς, φαίνονται πολύ λογικά, είπε ο 'Αλτζυ. 'Εχω όμως κι' εγώ να κάνω μετ' παρατήρηση. Ξέρουμε καλά όλους τους γνωστούς τύπους των αεροπλάνων. Δεν είναι έτσι; 'Όσο, δὲ φαντάζομαι να ξέρουμε πολλά δικινητήρια που να είναι σε θέση να κάνουν τόσο μακρινά ταξίδια και να πετούν από τον Περσικό κόλπο στη Βόρεια 'Αμερική κι' από τη Νότια 'Αφρική στη Νότια 'Αμερική.

—'Η παρατήρησή σου είναι πάρα πολύ σωστή, φίλε μου, είπε ο Μπίγκλς. 'Όσο για μένα, μόνο δυο τύπους αεροπλάνων ξέρω που θα μπορούσαν να κάνουν τέτοια κατορθώματα.

—'Ο πρώτος θα είναι σίγουρα το δικό μας καταδιωκτικό μακράς πτήσεως: το «Σπάρ», που το είχαν έτοιμο στο τέλος του πολέμου και που δεν προφτάσαμε να το χρησιμοποιήσωμε.

—Αυτός είναι πραγματικά ό ένας από τους δυο τύπους των αεροπλάνων, είπε ο Μπίγκλς. 'Ημουν στις δοκιμές ενός «Σπάρ». Είναι υπέροχο!

—'Όστόσο, καθώς άκουσα να λένε, είπε ο Μπέρτυ, τα «Σπάρ» δεν πέταξαν ακόμα παρά σε δοκιμαστικές πτήσεις. Βρίσκονται πάντα στα υπόσταγά τους, και δεν άκουσα να λένε πως τα έκλεψαν.

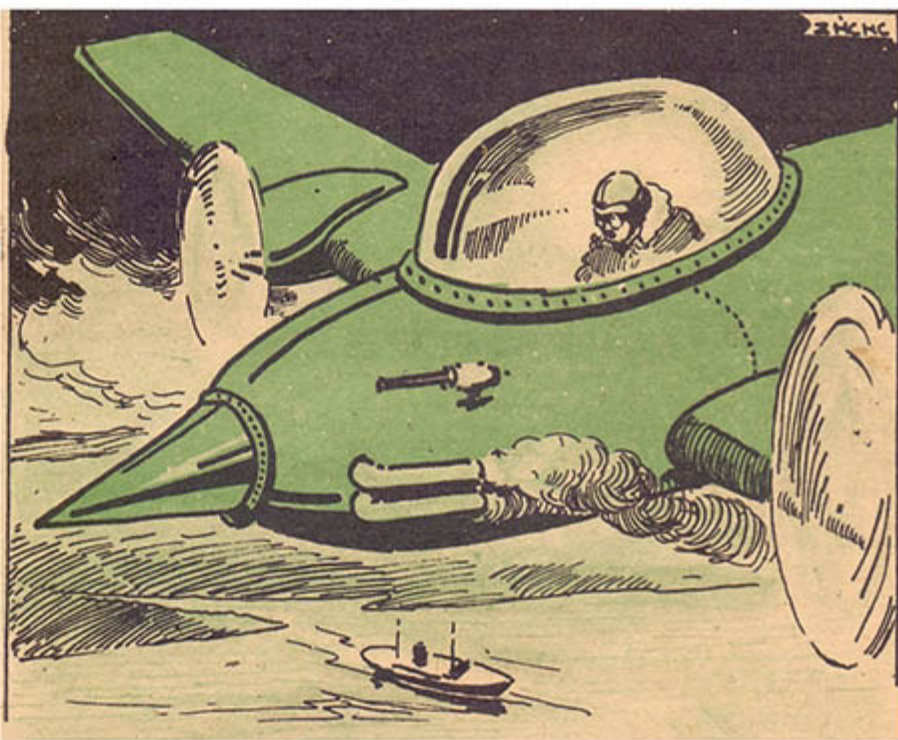
—Δεν κλέβονται: εύκολα τα αερο-

νη ό καθένας. 'Εκτός που οι δυο ληστείες—των μαργαριταριών δηλαδή και των διαμαντιών—δείχνει άνθρωπο που γνωρίζει: καλά το εμπόριο των πολυτίμων λίθων. Δεν ξέρει ο καθένας πότε μεταφέρονται τα μαργαριτάρια του Περσικού κόλπου, ούτε πότε τ' αεροπλάνα μεταφέρουν χρυσάφι.

—Και το διαμαντοκιβώτιο του «Μαχαραγιάς»; είπε ο Τζίντζερ. Κι' αυτό χρειάζόταν επιδέξιο διαρρήκτη.

—Πολύ σωστά! 'Εκτός λοιπόν από τον πιλότο και τον μηχανικό υπάρχει κι' ένας διαρρήκτης που ξέρει από κοσμήματα.

—Και ποιός σ'ας λέει πως δεν έχουν δυο αεροπλάνα; είπε ο Μπέρτυ. 'Ενα για τις μεταφορές, κι' ένα καταδιωκτικό, όπλισμένο με πολυβόλα. Τό μεταφορικό κάνει τα μακρινά ταξίδια, και το καταδιωκτικό, αφού δοθηθή.

'Η καμπίνα του πιλότου του άγνωστου αεροπλάνου είχε σχήμα ωσειδός και είχε μπροστά ένα ήμβολο.

πλάνα της Ρ.Α.Φ., είπε ο μικρός Τζίντζερ. Κι' ο δεύτερος τύπος, Μπίγκλς, ποιός είναι;

—Θά σ'ας πω αμέσως. 'Αλλά πρίν, πρέπει να σ'ας εξηγήσω ότι πιστεύω πως μέσα στο πειρατικό αεροπλάνο δεν ήταν ένας μονάχα αεροπόρος. 'Εκτός απ' τον πιλότο, πρέπει να ήταν και ο μηχανικός του κι' ακόμα κάποιος που να ήξερε από κοσμήματα, έφόσον είχαν σκοπό να τα πουλήσουν αμέσως στην 'Αμερική. Αυτή δεν είναι δουλειά που να μπορεί να την κά-

γυρίζει γρήγορα στην κρυφή βάση του.

—Δεν είναι διόλου άπίθανο, φίλε μου, είπε ζωηρά ο Μπίγκλς. Και τώρα θά σ'ας μιλήσω για τον δεύτερο τύπο αεροπλάνου που είχα στο νού μου. Λίγο πρίν τελειώση ο πόλεμος, έμαθα απ' την «'Ιντέλλιτζενς Σέρβις» (*) πως ένας Γερμανός μηχανικός που τον έλεγαν Ρένκελ—Λούντβια Ρένκελ—

(*) «'Ιντέλλιτζενς Σέρβις» ονομάζεται η περίφημη υπηρεσία αντικατασκοπείας στην 'Αγγλία, που η όργάνωσή της είναι εξαιρετική.

είχε έτοιμα δυο αεροπλάνα νέου τύπου. Αυτό μάλιστα έδωσε άφορμή στη δική μας διομηχανία να βιαστεί να τελειοποιήσει το «Σπάρ». Φαίνεται πως τ' αεροπλάνα αυτά του Ρένκελ ήταν κάτι το εξαιρετικό. Τό ένα ήταν βομβαρδιστικό με μεγάλη άκτίνα δράσης. Δικινητήριο, δυο θέσεων—ένα είδος έλαφρού βομβαρδιστικού σαν το δικό μας «Μοσχίτο» (κουνούπι) αλλά λίγο πιο μεγάλο, και πολύ πιο γρήγορο. Τό άλλο ήταν καταδιωκτικό του ίδιου τύπου—δικινητήριο δυο θέσεων κι' αυτό. Είχα λάβει έντολή να βομβαρδίσω τ' εργοστάσια Ρένκελ στο "Αουγκσμπουργκ αλλά ο πόλεμος τελείωσε πριν προφτάσω να τους ρίξω μερικά «κουφέτα».

—Μά το "Αουγκσμπουργκ, είναι στην άγγλική ζώνη κατοχής! φώναξε ο Μπέρτυ. Τά μοντέλα αυτά των αεροπλάνων πρέπει να βρίσκονται στα χέρια μας.

—Δέν ξέρω, έκανε ο Μπίγκλς. Δέ μ' ενδιαφέρει πιά το ζήτημα και δέ φρόντισα να μάθω. Θα τηλεφωνήσω άμέσως στο φίλο μου τόν Φρέντυ Λάβερς, τής ύπηρεσίας πληροφοριών του ύπουργείου Αεροπορίας, κι' αυτός θά μ'ς πη.

—Καλή ιδέα!

Ο Μπίγκλς πήρε το τηλέφωνο, και κουβέντιασε αρκετή ώρα με το φίλο του, τόν Φρέντυ. Όταν άφησε το ακουστικό, είπε:

—Άγαπητοί μου φίλοι, τά σχέδια και τά μοντέλα των δυο αυτών αεροπλάνων, έχουν εξαφανιστή. Όταν οί δικοί μας κατέλαβαν τό αεροδρόμιο, δέ βρήκαν ίχνος. Όταν ρώτησαν τούς εργάτες, όλοι έδειξαν μεγάλη άπορία. Δέν είχαν άκούσει να γίνεται λόγος για νέο τύπο αεροπλάνων.

—Αυτά φαίνονται αρκετά ύποπτα, είπε ο Μπέρτυ. Ούτε τά σχέδια είπες δέ βρήκαν;

—Τίποτα, σοφ λέω!

—Χμ... Μοφ φαίνεται, Μπίγκλς, πως βρίσκόμαστε στο σωστό δρόμο.

Ο Μπίγκλς χαμογέλασε με τό αινιγματικό του χαμόγελο.

—Δέν ακούσατε όμως και τό σπουδαιότερο. Ο Ρένκελ με τόν δοκιμαστή του πιλότο, κάποιον Μπάουερ, έχουν εξαφανιστή κι' αυτοί! Μή διαστήτε όμως να θυάλετε συμπεράσματα. Ύστερα από τήν άνακωχή, πολλοί Γερμανοί βρήκαν πιο φρόνιμο να εξαφανιστούν προσωρινά, γιατί δέν ήξεραν τίς διαθέσεις των Συμμάχων. Δέν μπορούσαν ποτέ να φανταστούν τή μεγαλοφυχία και τόν ανθρωπισμό που θά δείχναμε στόν γερμανικό λαό.

(Συνέχεια στο επόμενο τεύχος)

Κουβέντες με τ' αλφούδια

Ασπρα, ρόδινα, μενεξελιά, κίτρινα, χρυσά με τό χρώμα τής άλικής πορφύρας ή τ' ουρανού, έπλεκαν γιρλάντες όλόγυρα στην

αυλή, άλλα σε παρτέρια, άλλα σε γλάστρες κι' άλλα κρεμαστά σε βραγιές και περικοκλάδες. Ατλαξίνιες, βελούδινες φορεσιές, κρινολίνα άρχοντικά, φουστίτσες χωριστικές, τραχηλιές δαντελλένιες, όδοντωτά γιακαδάκια, σκουφάκια και μπτελινές, ένας πολύχρωμος και πολύμορφος κόσμος γεμάτος ζωή, όμορφία και μύρο. Πεταλούδες φτερούγιζαν γύρω τους, μέλισσες βομβούσαν μες' στις καρδιές τους. Η άνάσα τους ένα μεθύσι, ή όψη τους χάσμα.

Καθώς τριγύριζε ανάμεσά τους ή Φλώρα, σκαλίζοντας μία ριζίτσα, ποτίζοντας τίς γλάστρες, θυμόταν τά λόγια που διάβασε στη Γραφή:

—Ούτε ο βασιλιάς Σολομώντας σ' όλη τή δόξα του δέν ντύθηκε ποτέ τόσο όμορφα όπως ένα λουλούδι.

Πήγε κοντά σ' ένα κρίνο και παίρνοντας μιάν άνάσα βαθείά, χάρηκε τή μεθυστική εύωδιά του.

—Είσαι ένα άχραντο τ' ουρανού λουλούδι, μουρούρισε. Ένας άγγελος σ' έφερε στη γη για να σε προσφέρει στην πιο άγνή κόρη. Με τό δίκιο τους σ' έκαναν οί άνθρωποι σύμβολο τής αγνότητας. Δέ σε τραγουδούν μόνο ποιητές, όπως τ' άλλα λουλούδια. Τ' όνομά σου συχνά πλέκεται στους ύμνους τής εκκλησίας.

—Κι' όμως, έγω προτιμώ σά λουλούδι τό τριαντάφυλλο, είπε ή Δεσπούλα που είχε καθήσει κατάχαμα στην αυλή κι' άκουσε τά λόγια τής αδερφής της. Τό τριαντάφυλλο είναι σαν κι' εμάς ένα γήινο πλάσμα, πολύ κοντά μας. Ξέρεις τό θρύλο που λέει πως έγιναν κόκκινα τά πέταλά του; Κατάλευκο, λέει, ήταν κι' αυτό σαν τόν κρίνο. Μά ένας πεντάμορφος κυνηγός που πληγώθηκε, έπεσε πάνω σε μία βραγιά από τριαντάφυλλα που βάφτηκαν κόκκινα από τό αίμα του. Όσο γιά ύμνους, δέν του έχουν δά ψάλλει λιγώτερους. Βασιλιά των λουλουδιών τόχουν όνομάσει και Ρόδον τό άμάραντον είπαν οί ύμνογράφοι τήν κόρη που δέχτηκε από τόν άγγελο τόν κρίνο.

—Όμολογώ πως διάλεξε πολύ ίκανό δικηγόρο τό τριαντάφυλλο, είπε ή Φλώρα γελώντας. Όλα τά λουλούδια είναι ώραφα. Καθένα έχει τή χάρη του. Πήγαινε λοιπόν να γεμίσης τό ποτιστήρι. Βγάλε νερό από τό πηγάδι και δείξε και λίγο έμπρακτα τήν αγάπη σου στα λουλούδια.

Η Δεσπούλα πήρε τό ποτιστήρι κι' ή Φλώρα έμεινε πάλι, μονάχη. Καθάρριζε απ' τά ξερόφυλλα τά παρτέρια και στύλωνε τούς πεσμένους, βλαστούς. Έσκυψε να μυρίση τόν άγαπημένο της άσπρο κρίνο κι' ή κίτρινη σκόνη πασάλειψε τή μυτίτσα της. Ένας βασιλικός σγουρόμαλλος φουντωτός, σαν κεφάλι μικρού παιδιού, δέχτηκε τώρα τά χάδια της.

—Έγινες σπουδαίος, είπε συνεχίζοντας τήν κουβέντα της με τ' αλφούδια. Μεθαύριο του Σταυρού θά σε κόψω και θά σε στείλω στην εκκληία. Μοσκοβολάς σά θυ-

μίαμα, γιατί φύτρωνες επάνω απ' τό σταυρό του Χριστού κι' έδειξες στην άγία Έλένη που έπρεπε να σκάμη για

να τόν βρή. Από τότε έγινες ιερό φυτό και μοσκοβολούν οί εικόνες απ' τό όρωμά σου.

Ένα ξερόκλαδο σε μία φουντωτή δαφνούλα τράβηξε τή Φλώρα. Τό έκοψε και ξαλάφρωσε τό φυτό.

—Εσύ είσαι είδωλοάτριάς, καλή μου δάφνη, είπε συνεχίζοντας μεγαλόφωνα τή σκέψη της. Δέθηκες με τή δόξα τής Όλυμπίας και τόν Απόλλωνα.

—Στό τέλος βαπτίστηκε κι' αυτή! είπε, γυρίζοντας με τό ποτιστήρι και τίς αντιλογίες της, ή μικρή Δεσπούλα.

—Τί θέλεις να πής; ρώτησε ή μεγάλη.

—Λέω πως έγινε χριστιανή κι' ή δάφνη, γιατί με τά κλαδιά της σμιγμένα με βάρια ύποδέχθηκαν οί άνθρωποι στα 'Ιεροσόλυμα τόν Χριστό. Έξ άλλου, με δάφνες και με μυρτιές δέ στολίζουμε τά σχολεία και τίς εκκλησίες στις μεγάλες γιορτές;

—Ας είναι, ή δάφνη είναι τό σύμβολο τής δόξας. Δέν τής χρειάζεται άλλη τιμή. Μά, μία που μου θυμίζει τόν Απόλλωνα, ξέρεις κι' άλλα λουλούδια που δέθηκαν με τό μύθο του, Δέσπω;

—Πώς! Τόν ύάκινθο, όχι τό διασέντο που λέμε σήμερα, παρά τό ζουμπούλι τό σγουρομάλλικο που, στ' αρχαία χρόνια, τό έλεγαν ύάκινθο. Αυτό ήταν, λέει, κάποτε ένα παλληκάρι που έπαιζε δίσκο με τόν Απόλλωνα στα λιβάδια τής Σπάρτης. Ένας ζηλιάρης θεός, ο Βορράς—που δέν τόν δέχονταν στην παρέά τους γιατί ήταν πολύ σκανδαλιάρης—φύσηξε δυνατά και ξεστράτισε του θεού τό δίσκο, που σκότωσε τόν Ύάκινθο. Ο Απόλλωνας όμως

—Αν και αρχάριοι, Παλοπίδα μου, σίγουρα θά φτάσωμε πρώτοι...

ανάστησε τον πολυκλαυστο φίλο του και τον μεταμόρφωσε σε λουλούδι.

—'Αλήθεια, τί ιστορίες δεν έχουν πλάσει οι άνθρωποι για τα θαύματα αυτά της φύσεως, τα λουλούδια. Ξέρεις το μύθο του ναρκίσσου; Νέος, λείψ, πεντάμορφος ήταν κι' αυτός που μαγεύτηκε από την ίδια του τη μορφή καθώς την αντικρύζε, σκύβοντας πάνω απ' το ρυάκι. 'Απ' τον πολύ θαυμασμό, κάποια μέρα, σκύβοντας όλο και πιο πολύ, πνίγηκε στο ρέμα κι' έγινε τ' όμορφο αυτό μανουσάκι που αγαπά να φυτρώνει στις όχθες των ρυακίων.

Κανένα λουλούδι δεν έμεινε δίχως θρύλο. Οι άνεμους φύτρωναν απ' τις στάλες το αίμα που έπεσαν επάνω στη γη, όταν ένας κάπρος πλήγωσε τον 'Αδωνη. Όλα είναι θεοί ή αγαπημένοι θεών, που μεταμορφώθηκαν στα πιο όμορφα πλάσματα της γης, τα λουλούδια.

'Η Δεσπούλα είχε σηκωθεί και ψάχνοντας μέσα στις πρασιές με τους μενεξέδες, έκοβε τα μικρά μοσκοβολημένα μώβ λουλουδάκια και τάκανε μπουκετάκι.

—Νά κι' ένα πραγματικά διακριτικό λουλουδάκι, είπε στην 'Αδερχή της. Δείχνει την ομορφιά του, δεν 'καμαρώνει, θαμπώνοντας με τ' ωραίο του σχήμα τα μάτια. Ενώδιάζει κρυμμένο μέσα στα φύλλα του. Τρελλαίνονται για τους μενεξέδες.

—'Εγώ πάλι για τα γαρούφαλα, είπε η Φλώρα. Κοίτα τα χρώματά της. Δες εκείνο το πιτσιλωτό, τί ωραίο που είναι; —Γιατί δεν το κόβεις να στολίσω τα μαλιά σου μ' αυτό; ρώτησε η Δεσπούλα.

—Γιατί τ' αγαπώ και θέλω να το δώ κι' αύριο δροσερό κι' ολοζώντανο να στολίσω τη γλάστρα μου. Δε μ' άρεσει να κόβω λουλούδια και να τα κλείνω σε βάζα μέσα σε κάμαρες. Προτιμώ να τα βλέπω στο φυσικό πλαίσιο τους, μέσα στα φύλλα τους, επάνω στους βλαστούς, ζωηρά, σαν χαρούμενα πλάσματα του Θεού.

—'Εγώ έχω άλλες ιδέες, είπε η Δεσπούλα. Τα λουλούδια έχουν αξία γιατί τα χαίρεται ο άνθρωπος. Στις γιορτές μας, στις λύπες και στις χαρές μας ένα λουλούδι προσθέτει πάντα: μάς φέρνει χαρά ή παρηγοριά, μεγαλώνει την ευτυχία μας. Είναι, αλήθεια, ο φίλος τού ανθρώπου.

—'Εγώ προτιμώ να τα βλέπω στον κήπο και στην αυλή, να δροσιζονται από το αέρι, να κουβεντιάζω μαζί τους σά νύκαι πλάσματα ζωντανά. Κοίτα, κοίτα, Δεσπούλα, τί χάρμα. Ένας ποιητής λέει υμνώντας τα λουλούδια:

Τ' αέρι πήρεν άρωμα
κι' ο τόπος πήρε χρώμα
κι' η μέλισσα ζουζούνησε
στ' άφ'τι τού κρίνου κι' είπε...

»Μά δε θυμάμαι τί είπε η μέλισσα, Δέσπω. Γι' αυτό θα προσθέσω εγώ τον φτωχό μου ύμνο. 'Η μάλλον θα θυμηθώ μία παράδοση που τα λέει όλα.

Όταν έδωσε, λέει, απ' τον παράδεισο ο Θεός τον 'Αδάμ και την Εύα, ήταν πολύ πικραμένος κι' ο ίδιος. Αγαπούσε τα πλάσματα του και πονούσε για το μόχθο, τα βάσανα και τις πίκρες που τους περιμέναν έξω απ' την 'Εδέμ. Για να κάνει λοιπόν ευκολώτερο τον αγώνα τους, πρόσταξε τα λουλούδια απ' τον παράδεισο ν' ακολουθήσουν τον 'Αδάμ και την Εύα. 'Αμέσως φούντωσε η γη κι' έγινε όλανθιστο περιβάλλον. Έτσι ο παράδεισος άκολούθησε τους εξόριστους, γιατί η ουσία του παράδεισου ήταν τα λουλούδια! Ένας τέτοιος παράδεισος είναι τώρα κι' η αυλή μας, Δέσπω. 'Ας μην καταστρέψουμε την ομορφιά του.

Ειρήνη Φωτεινού

ΠΩΣ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΠΙΓΚ-ΠΟΓΚ

Ένα από τα πιο διασκεδαστικά παιχνίδια, είναι το πίκγκ-πόγκ, το «τένις του τραπέζιου» όπως το λένε. Τα πλεονεκτήματά του είναι πάμπολλα: Παίζεται σε κλειστό χώρο, σε ένα δωμάτιο με μεγάλο τραπέζι, κι' αυτά που χρειάζονται για να παιχτεί κοστίζουν πολύ λίγο. Δε χρειάζονται παρά δυο ξύλινες ρακέτες, ένα μικρό φιλέ που χωρίζει στη μέση το τραπέζι και μία μπάλα από σελυλόιντ, που τη βρίσκει κανείς σ' όλα τα καταστήματα αθλητικών ειδών.

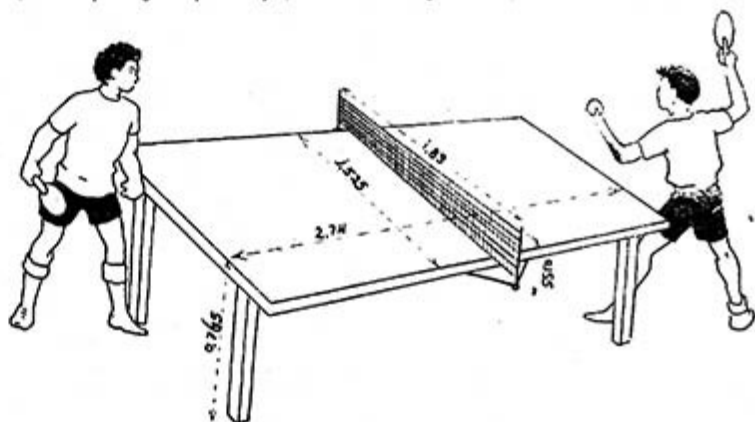
Πολλά παιδιά φτιάχνουν μάλιστα μόνα τους τις ρακέτες και τον φιλέ, κι' έτσι δεν έχουν ν' αγοράσουν παρά μόνο την μπάλα.

Όσο όμως είναι εύκολο να στήσει κανείς ένα τραπέζι πίκγκ-πόγκ, άλλο

χτυπήση το τραπέζι προς το μέρος του. 'Αν η μπάλα περνώντας άγγισε τον φιλέ, έχει κανείς δικαίωμα να ξανασερβίρη. Αυτό όμως ισχύει μόνο για το σερβίρισμα. 'Αν η μπάλα στο παιχνίδι άγγιξη τον φιλέ, εκείνος που την έριξε χάνει ένα βαθμό.

Κερδίζει κανείς ένα βαθμό, όταν ο αντίπαλός του:

- 1) Χάνη στο σερβίρισμα.
- 2) Δεν προφταίνει να στείλη πίσω την μπάλα.
- 3) Άγγιξη το τραπέζι με το χέρι του.
- 4) Κουνήση, παίζοντας, το τραπέζι.
- 5) Χτυπήση ή μπάλα διό φορές επάνω στο μέρος του τραπέζιου που είναι δικό του.
- 6) Ρίξη την μπάλα έξω από το τραπέζι.

Αυτό είναι ένα τραπέζι φτιαγμένο επίτηδες για πίκγκ-πόγκ. Είναι καμωμένο από σκληρό ξύλο, χρωματισμένο με σκούρα μπογιά—κατά προτίμηση βαθυπράσινη. Έχει μήκος 2,74 μέτρα.

Πλάτος 1,525.

Ύψος 0,765.

Το φιλέ είναι μακρύ 1,83, εξέρει απ' τις δυο μεριές του τραπέζιου κι' έχει ύψος 0,155.

Το ξύλο του τραπέζιου έχει πάχος 2-5 πόντους.

Το βάρος της μπάλας πρέπει να είναι κάπου 2 1/2 γραμμάρια.

Πέφτοντας από ύψος 30 εκατοστών, πρέπει να κάνει «γκέλ» ύψους 20-23 εκατ.

τόσο δύσκολο είναι να γίνη... άσος σ' αυτό το παιχνίδι. Γιατί χρειάζονται χρόνια για να γίνη κανείς ένας καλός, ένας υπολογίσιμος παίχτης.

Νά τώρα και οι κανόνες του παιχνιδιού:

Οι παίχτες είναι δυο. Τραβάνε στην τύχη (με οποιοδήποτε τρόπο) για να βρουν ποιός θα σερβίρη πρώτος. 'Ο άλλος όμως, έχει δικαίωμα να διαλέξη το μέρος του τραπέζιου που του άρεσει.

Όταν οι παίχτες συμπληρώσουν ένα παιχνίδι, αλλάζουν θέση στο τραπέζι.

Σερβίρει κανείς με το δεξί χέρι, κρατώντας τη ρακέτα πίσω από την άκρη του τραπέζιου. 'Η μπάλα που ρίχνεται με το άριστερό, πρέπει να χτυπήση πρώτα στο μέρος του τραπέζιου που βρίσκεται εκείνος που σερβίρει, κι' ύστερα στο άλλο, αφού περάση τον φιλέ. Απαγορεύεται να «κόψη» κανείς την μπάλα όταν σερβίρη, ο άλλος όμως μπορεί να τη γυρίση πίσω πριν να

'Αν η μπάλα κάνει «γκέλ» στην άκρη του τραπέζιου ή στη γωνιά, το χτύπημα είναι καλό και λογαριάζεται.

Κερδίζει όποιος φτάση πρώτος στους 21 βαθμούς. Αυτός, λένε, πώς κερδίζει ένα «παιχνίδι».

Οι παίχτες είναι ισόπαλοι, αν έχη ο καθένας 20-20. Πρέπει να συνεχίσουν το παιχνίδι, ώπου να χωριστούν από 2 βαθμούς (25-23 π.χ. ή 28-26).

Ύστερα από κάθε παιχνίδι, οι παίχτες αλλάζουν θέση.

Ό χαμένος σερβίρει πρώτος.

Την «παρτίδα» την κερδίζει όποιος κερδίση δυο παιχνίδια. 'Αν βγούν ισόπαλοι, παίζουν και τρίτο παιχνίδι.

Το πίκγκ-πόγκ είναι ένα παιχνίδι, που πρέπει να παίζεται πολύ γρήγορα. 'Η μπάλα πρέπει να περιόη σχεδόν ξυστά από τον φιλέ, χωρίς να την άγγιξη. Με την άσκηση πετυχαίνει κανείς περίφημες «πάσες», που κάνουν τον αντίπαλο να τα χάνη.

ΑΝΟΙΧΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

1.—'Από γνωριμία με 'Ηλιογέννητη ένθουσιασμένος.—Κ. Ροσφόρ, ευχαρίστως αλλά δεν υπάρχει.—Π. παρών, αυτά είναι λόγια αέρως (!)

Δικέφαλος αετός («Ε.Ν.»)

2.—Χίλια ευχαριστώ στους φίλους: Μίμη 'Αμάραντο, Ντίνο Φλώρη, 'Ελληνική ελπίδα, Ζώρζ Γκεταρύ, για τους χαιρετισμούς και τις ευχές σου.—Φιλικά χαιρετίσματα στους: Μάικελ, Τζίλη, Κώστα Διαβάτη.

Μελαχροινόουλα

3.—Μπαίνοντας στο δεύτερο έτος της δράσης μου, χαιρετώ όλους τους φίλους. 'Ιδιαίτερως 'Ηλιογέννητη, 'Ιπ. φωτός, Γαλάζια ραφωδία.

Γαλάζιος ιππότης

4.—Τρέλλα, θαρώ, τους έπιασε τώρα ομαδική, και γίναν καουμπόδες απ' την 'Αμερική...

Γαλάζιος ιππότης

5.—Πρωτοπόρος, μια καλή φιλολογική προσπάθεια, του συλλόγου «Πρωτοπόροι». Ζητήστε τον.

Πηγή φωτός

(σύμβουλος «Πρωτοπόρων»)

6.—Πάντα είχαμε την επιθυμία, αποτελώντας έναν άρτιο νεανικό σύλλογο, να δώσουμε την πραγματική πνευματική ανάπτυξη στους νέους, αλλά νωρίς καταλάβαμε ότι για να πραγματοποιηθεί το τεράστιο έργο, δεν αρκούσαν οι δικές μας δυνάμεις. Γι' αυτό καλέσαμε διαφόρους συλλόγους να ενωθούν μαζί μας, ώστε ενωμένοι να προχωρήσουμε στην πραγματοποίηση του μεγάλου μας σκοπού. Δυστυχώς η προσπάθεια μας διβόηκε άπληξηση, αλλά μερικοί μας καθηγήσαν, ότι επιζητούμε την ένωση γιατί δήθεν πρόκειται να διαλυθούμε, και άλλα. Αυτούς τους αφήνω στην κρίση των ανοιχτομάχων.—'Η πρώην διοικητική επιτροπή του Σ.Δ.Φ.Ε.

(Φάρος άρετης, Πίκος, Λόξυγας, Σκώτ, Φραγκεστάιν, Κουφιοκεφαλάκης, 'Αγνωστος ήρωας)

7.—'Αντιχαιρετώ, Μάικελ.—'Εντελβαίς, Μεξικανή, Ποριωτοπούλα, Κάρμεν, δεχθήτε ένα φιλικότατο γειά χαρά.—'Αρης!!!

Μπολερό (κιτρινομαυροκίτρινος)

8.—Προσοχή! Πάλι λάθος (τυπογραφικό) ή (69—24): ούτε ζωρότερους ούτε ζωρότερους, αλλά μικρότερους.—Παιδί Μετεώρων (68—24), μην είσαι τόσο σκληρός: φοβάμαι, ξέρεις, τα αίματα... Μπολερό

9.—Ζητώ άλληλογραφία από Μελαχροινό Σαμιωτόπουλο, Τζίλη, Χρυσή άκτ.

Σταυραετός Κοτυλαίων

10.—Πήγασε, γράμμα σου έλαβα και έγραφα.—'Αντιχαιρετώ 'Αρσέν Λουπέν, Μπολερό.

Ξυπνητήρι

11.—Εύχομαι σ' όλους τους ανοιχτομυστικομάχους Χρόνια πολλά. 'Ιδιαίτερως Ροδιτόπουλο, Θεσσαλό, Σηματοφόρο, 'Ικαρο, Θαλασσοπόρο, Τρεις Ιππότες, Καλιφρονέζο Θαλασσοπούλι, 'Ατρόμητο καπετάνιο, 'Ελληνικό όνειρο, Ψεύτρα,

Οι ψευδωνυμοί δικαιούνται να δημοσιεύουν σε κάθε τεύχος μία ή περισσότερες άγγελίες, με 30 λέξεις συνολικά, προς 100 δραχμές τη λέξη. Οι επιπλέον λέξεις θα πληρώνονται προς 200 δραχμές. Λέξεις υπολογίζονται κι' οι μονοσύλλαβες, κι' οι αριθμοί κι' η υπογραφή (ψευδώνυμο).

Πιπίνα, Νιόβη, Τρεις μουσες, 'Ολυμπιονίκη.—ΦΕΝ, έγραψα.

Πιπίνος («ΣΠΕ», παραρτ. 'Αθήνας)

12.—Είθε ό καινούργιος χρόνος να φέρη κάθε πρόοδο σ' όλους τους συλλόγους του περιοδικού, γιατί όλα τους είναι άξι-έπαινοι, για τό έργο που ανάλαβαν. 'Ιδιαίτερα τους: «Πρωτοπόρους», ΦΕΝ, Ε.Τ.Ο. «'Ελ. Νικητές», άκόμα και στά «'Ελληνικά Νιάτα», αν και...—Οι δέ φίλοι Γαλανή μάγισσα, Κύπρος, Φάρος άρετης, Σκώτ και Φραγκεστάιν, άς βρουν στο 1951 την εκπλήρωση των πόθων τους κι' αν δάκρυ στάξη απ' τα μάτια τους—καθώς θα διαβαίνουν τον νέο δρόμο που ξανοίγεται μπροστά—ας είναι δάκρυ χαράς. 'Η φίλη σας.

Γαλάζιος άγγελος

13.—Αίσιον και εύτυχές τό νέον έτος εύχομαι σε όλους τους μυστικομάχους.

'Ηλέκτρα

14.—Κοτσομπόλα, πρέπει να κάνης λίγες ενέσεις, για να μαλακώσουν τά νεύρα σου.—Λαρισαία, περιμένω τό άστέιο σου.

'Ηλέκτρα

15.—Μάλιστα, Κύκνειο άσμα, έχει και τέτοιες τρικυμίες ό Εύρώτας. Να μη χαρούμε την Κοτσομπόλα, αν σου λέμε ψέματα.

'Ηρωικές Σπαρτιστοπούλες

16.—Μπούμμμ! Οι λεγεωνάριοι, με άρχηγό τον 'Ιούλιο Καίσαρα, περτρομοί τόβαλαν στά πόδια.—Νέο θύμα γλωσσομανίας: 'Αρσέν Λουπέν. Αυτόκρατορμονίας: Παναχού παρών. (Μην περφήνευσαι πολύ, γιατί δεν κάνει).

'Ηρωικές Σπαρτιστοπούλες

17.—Μας, άγαπητό Κύκνειο άσμα, λίγο βάρος λές έσύ τίς 200 όκάδες; (Μόνον ή Πριγκιποπούλα ζυγίζει 50 όκ. 'Η Μπιάνκα τίς ξεπερνάει, καθώς και ή Σπαρτιστοπούλα, με τίς Μίς Σπάρτη). 'Επομένως...

Δάφνη του Εύρώτα

18.—Ευχαρίστως, 'Αμαζόνα της Σπάρτης. Πρώτογράφε.—Θερμοαντιχαιρετώ Πριγκιποπούλα του Μυστρά.—Γειά χαρά, Ζάν ντ' 'Αρκ, Κόκκινος ρουμίνι.

Φλοίσβος του Εύρώτα

19.—Μάικελ, έγραψα, περιμένω.—'Αγαπητοί Μίμη 'Αμάραντε, Κώστα Διαβάτη, άλληλογραφούμε.—'Αν ναι, άς παρακαλώ πρωτογράψτε.—Σ' όλους τους ανοιχτομυστικομάχους εύχομαι εύτυχισμένο τον καινούργιο χρόνο.

Χρυσή άκτ

20.—Γιά έντελώς προσωπικούς λόγους, γνωστούς στον πρόεδρο, άποχωρώ φιλικώτατα απ' τους «'Ελεύθερους Νίκη-

τές», για τους όποιους τόσο εργάστηκα. Μελαχροινό Σαμιωτόπουλο

21.—'Ανακοινούμε τη διάλυση του παραρτ. «Ε.Ν.» Σάμου.

22.—Θερμοαντιχαιρετώ όσους με χαιρέτησαν.—Ρώυτερ κλπ., δυστυχώς άδυνατώ.

Μελαχροινό Σαμιωτόπουλο

23.—Νιατροπή, σε ποιά σύσταση να στείλω κάτι περιοδικά που έχω για τον έρανό σας;—'Εδώ ό νέος ανοιχτομάχος, ό τρομερός

Θαλασσοδολυκος (ανεξάρτητος)

24.—Τό 'Ελληνικό όνειρο έφυγε από την κίνηση. 'Εί δεν πειράζει! 'Εχει δουλειές ό άνθρωπος.—Πιπίνα, ή κίνηση θα χανόταν αν είχε 10 σάν έσένα! 'Η Πιπίνα τί σου είναι;

'Ατρόμητος καπετάνιος (ΣΠΕ)

25.—Προσοχή! Κασκαρικοποιοί υπόμπερες (κάουμπούι) έμείς δέ δεχόμαστε για άρχηγό τον Σαχλολευκοκαβαλάρη σας. Δείξτε τη δύναμή σας, μίμπηδες! (43—22).—Λευκορίτσια, μπάβοδόό! Θάχεις φίλη μια τσαλαπατημένη σαχλαμπούχλα (Κοτσομπόλα).—Ξιφοίππότη, κρίμα να μην ξέρης «τί έστι» Θαλασσοκράτωρ.—Πέτρινο λουλούδι, για τί γιορούλα σου, σου εύχόμαστε χρόνια πολλά.

Χρυσή άκτ

Ρόδινο μουμπούκι («Ε.Ν.»)

26.—Εύχομαι χρόνια πολλά σε όλες και σ' όλους τους ανοιχτομυστικομάχους, 'Ιδιαίτερως στους Χαλκιδείς και Σπαρτιάτες.

Βαρκούλα Εύβοϊκού

(Ε.Ν.—Α.Ε.Κ.)

27.—Στά μέλη του συλλόγου μας εύχομαι χρόνια πολλά.

Βαρκούλα Εύβοϊκού.

(Ε.Ν.—Α.Ε.Κ.)

28.—Στους διευθύνοντας τό περιοδικό μας και στο προσωπικό εύχομαι χρόνια πολλά.

Βαρκούλα Εύβοϊκού

(Ε.Ν.—Α.Ε.Κ.)

29.—Ρυλαμόρ, άφού είναι έτσι έν τάξει σου εύχομαι χρόνια πολλά.—'Αντιχαιρετώ, Βαρκούλα του Εύρώτα. Προέχω πολύ και έχω προσπαθήσει να μη ναυαγήσω.

Βαρκούλα Εύβοϊκού

(Ε.Ν.—Α.Ε.Κ.)

30.—'Ολοι—ες μαζί μου για ένα καινούργιο 'Ιδανικό.

Λευκός καβαλάρης

(άρχηγός)

31.—'Ολοι με τον Λευκό καβαλάρη. Παναχού παρών

32.—Είσαι ανοιχτομάχος; 'Ακολούθησε τον Λευκό καβαλάρη.

Δύο ρουκέτες

33.—Τί θα πή Λευκός καβαλάρης; 'Ελα να δής.

Ναυτόπουλο

34.—Κι' έγώ στον Λευκό καβαλάρη. Μανιατοπούλα

35.—Κι' έσύ στον Λευκό καβαλάρη; Μάλιστα!

Συλφίδα

36.—Κι' αυτός στον Λευκό καβαλάρη; Ναι; Ξανθοκολυμβήτρια

37.—Συμμαχείς; Μόνον με Λευκό καβαλάρη.
 38.—Παραδέχεσαι; Μόνον τόν Λευκό καβαλάρη.
 39.—Ποιόν θέλεις; Μόνον τόν Λευκό καβαλάρη.
 40.—'Αμφιβάλλεις; Με Λευκό καβαλάρη όχι!
 41.—Ποῦ πᾶς; Στόν Λευκό καβαλάρη.
 42.—Τί θά πῇ φυσιогνωμία; Λευκός καβαλάρης.
 43.—Ποιόν ζητᾷς; Τόν Λευκό καβαλάρη.
 44.—Θάρρης; Ποῦ; Στόν Λευκό καβαλάρη.
 45.—'Αμφοτέρωθεν τῆς Σπάρτης.
 46.—'Αμφοτέρωθεν τῆς Σπάρτης.
 47.—'Αμφοτέρωθεν τῆς Σπάρτης.
 48.—'Αμφοτέρωθεν τῆς Σπάρτης.
 49.—Πῶ, πῶ, πῶ! 'Ενας Λευκός καβαλάρης!
 50.—Τά σέβη μου, ἀρχηγέ Λευκὲ καβαλάρη.
 51.—Θά τὰ βάλης με τόν Λευκό καβαλάρη; 'Οχι!
 52.—Μήπως δὲ σ' ἀρέσει ὁ Λευκός καβαλάρης; 'Οχι.
 53.—Σηκώνει κανεὶς κεφάλι στόν Λευκό καβαλάρη; 'Οχι.
 54.—Θά φύγετε ἀπὸ τόν Λευκό καβαλάρη; 'Οχι.
 55.—Ποιόν παραδέχεσαι ὡς ἀρχηγό; Τόν Λευκό καβαλάρη.
 56.—'Ερχον ταῖς ἀλλοῖς στόν Λευκό καβαλάρη; Πολλοί.
 57.—Δέχομαι ἀρχηγό τόν Λευκό καβαλάρη.
 58.—'Ελάτε ὅλοι στόν Λευκό καβαλάρη.
 59.—Γεῖά σου, ἀρχηγέ, Λευκὲ καβαλάρη.
 60.—Χαίρε, ἀρχηγέ, Λευκὲ καβαλάρη.
 61.—Χαίρε, Παντοκράτορα τῆς στήλης, Λευκὲ καβαλάρη.
 62.—Χαίρε, μέγα Λευκὲ καβαλάρη.
 63.—Χαίρε, μέγα καὶ τρανὲ Λευκὲ καβαλάρη.
 64.—Χαίρε, λαὸ τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 65.—Χαίρε, βάθος ἀμέτρητο.
 66.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 67.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 68.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 69.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 70.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 71.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 72.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 73.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 74.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 75.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 76.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 77.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 78.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 79.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 80.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 81.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 82.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 83.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 84.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 85.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 86.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 87.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 88.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 89.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 90.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 91.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 92.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 93.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 94.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 95.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 96.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 97.—Χαίρε, πλῆθος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.

67.—Ζήτησέ το Λευκὸ καβαλάρη.
 68.—Ζήτησέ το ἔργο τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 69.—Ζήτησέ το κράτος τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 70.—Ζήτησέ το λαὸς τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 71.—Κοιτοῦσε τὸν Λευκὸ καβαλάρη.
 72.—'Ανοίχτε τὴν καμάρωσέ το Λευκὸ καβαλάρη.
 73.—Μόνον προσχωρῶντας στὴ λεγεῶνα τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη δοξάζεσαι!
 74.—'Ακολουθεῖτε τὸν δρόμο τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 75.—'Ακολουθεῖτε μας.
 76.—Λευκὲ, τράβα ἔμπροσθέν σου.
 77.—Δὲ μᾶς νοιάζει κι' ἂν πέφτει βροχή.
 78.—'Ολους τοὺς θέλει ὁ Λευκὸς καβαλάρης.
 79.—'Ολοι κάτω στὴ σημαία τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 80.—Γεῖά σας, φίλοι—ες τοῦ Λευκοῦ καβαλάρη.
 81.—'Οποῖος τὰ βάλη με τὸ Λευκὸ καβαλάρη, θά δοκιμάσῃ τὴ δύναμή μας.
 82.—'Ελάτε καὶ μὴ διστάζετε.
 83.—'Ελάτε, λοιπόν; Τί περιμένετε! Λευκὸς καβαλάρης (ὁ θυρικὸς ἀρχηγός)
 84.—Κοιτοῦσε τὸν Λευκὸ καβαλάρη (72—23) με μεγάλη μου χαρὰ δέχομαι νὰ γίνω ἡ μοναδική

ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ 1951

1) (ή) 'Αχιλῆας νίκης (Α. ν.) 2) (ή) Γαλανομάτα (Γ. ν.) 3) (ή) Γουσταῦος 'Αϊφελ (Χ. ν.) 4) (ή) Δικέφαλος ἀετὸς (Δ. ν.) 5) (ή) Γενναῖος ἄγγελος 'Ελλην (Ν. ν.) 6) (ή) 'Ελλάδας ἀγκαλιά (Ε. ν.) 7) (ή) 'Ελληνική φυλακή (Ε. ν.) 8) (ή) Κατὶ— (Κ. ν.) 9) (ή) Μορφεὺς (Μ. ν.) 10) (ή) Φανταστικός (Φ. ν.) 11) (ή) Λευκὴ ἀνεμῶνα (Δ. ν.) 12) (ή) Μακεδονοπούλα (Μ. ν.) 13) (ή) Νίκος 'Αττικὸς (Ν. ν.) 14) (ή) Πελοπίδας (Π. ν.) 15) (ή) Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος (Ρ. ν.) 16) (ή) Σόλων ὁ 'Αθηναῖος (Σ. ν.) 17) (ή) Υποπλοίαρχος Νόρτον (Ν. ν.) 18) (ή) Φίλαθλος (Φ. ν.) 19) (ή) Χόλμγουορντ (Χ. ν.) 20) (ή) Χείμαρρος (Χ. ν.) 21) (ή) Χρυσὲς ἀκτίνες (Χ. ν.) 22) (ή) Χελιδόνι Νείλου (Χ. ν.) 23) (ή) Ψηλὸς (Π. ν.)

σου φίλη. Σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προτίμησιν.—Μάικελ, διαφήμιση σου γουσταῖρησε (13—23) καὶ προσχώρησες στοὺς «Ε.Ν.».—Σταυραετὸς—τὸ νιάναρο.—Πηγή φωτός, θερμοχαρετῶ.
 85.—'Αποστέλλω ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν εἰς τὰ νέα μας μέλη καὶ περιμένω ἐμπρακτὴ συνεισφορά στὸν ἀγῶνα τῶν «Ελευθέρων Νικητῶν»: 'Αντρωμένο Μακεδονόπουλο, Χαλκιδέα, Ζανό, Χρυσὸ πέταλο, Δεινὸ ξιφομάχο, Δία, Μάνο Μάτη—'Ηπειρωτικὸ Ἰδεῶδες, Νεραϊδοβασίλισσα, Πνεῦμα ἀντιλογίας, Γλωσσικοκόπανα, Μάικελ.
 86.—Δὲ σὲ συμβουλεύω νὰ ξετρομάξεις, Διαβολοκόριτσο (21).—Τὸ λιγώτερο, Μάικελ!—Προσοχή! Μέτρα ἐπιεικείας: Οἱ 'Αετὶδες μποροῦν νὰ μὴ με τρέμουν. ('Υπερῶνα ὄλων, καὶ ἐμοῦ ἀκόμα, ἡ... Α.Ε.Κ.)
 87.—Οἱ θεοκεντρικὲς ἀγγελίαι σου, ἀγαπητὴ Φ.Ε.Ν., εἶναι ἕνα σωσίβιο, μιά ἀχτίδα γλυκεία, μέσα στὸ βουρκο τῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν παθῶν μας. Σὲ συγχάριζω ὁλόψυχα.
 88.—'Οχι, Τάκη Σερραῖ, 'Αγνοῶ τίς... φάσεις τῶν Ντυσέλ καὶ Μοϊκανοῦ.—Γλυκοαντιχαιρετῶ, Κισμέτ. Τί λὲς γιὰ τὸ γράμμα;—Μπολερό, Ποριωτοπούλα, γεια.
 89.—Εὐχομαι ὁλόκαρδα στὸν 'Ανοιχτομυστικομαχικὸ κόσμον, εὐτυχισμένη τὴν καινούργια μας χρονιά.
 90.—Θερμοαντιχαιρετῶ Εὐθ. Τυρολέζο. Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ πρωτογράφε γιὰτὶ εἶμαι ἀρχάριος.—'Αγαπητὴ Δικέφαλε, ἐπίσης.
 91.—'Εναν ὁλόθερμον ἀκόμα ἀντιχαιρετισμὸν στέλνω στοὺς φίλους ποὺ με χαιρέτησαν, Μίμη 'Αμάραντο καὶ Μάικελ.—Λευκοκαβαλάρη, ἀλήθεια; 'Ας ἐλπίσωμε.
 92.—Α.Ε.Κ.!... Α.Ε.Κ.—ὁμάδα θρύλος. Α.Ε.Κ.—ὁμάδα ποῦ ἔλαμψε, λάμπει καὶ θά λάμπει στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων (ἀμήν).
 93.—'Αργοστολιώτικο λουλούδι, ἂν καὶ λίγο ἀργά, εὐχαριστῶ γιὰ τίς εὐχές σου. Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ ν' ἀλληλογραφήσω, γιὰτὶ δὲν ἔχω καιρὸ. Σοῦ εὐχομαι καλὰ Χριστούγεννα καὶ εὐτυχισμένον καὶ χαρούμενον τὸ 1951.
 94.—Δικέφαλε ἀετὶ, ξέρεις ὅτι δὲ συμμαχῶ, δὲν παύω ὅμως νὰ εἶμαι φίλος σου καὶ 'Αετὶς! Πολλὲς εὐχές γιὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ Νέον 'Ετος.
 95.—'Επος τοῦ Γράμμου
 96.—'Αξιόλογη Πανταχού παρόντα, ἡ (41—24) εἶναι τεκμήριο τῆς κατάστασης τοῦ ἐσωτερικοῦ σου κόσμου καὶ τῆς μούχλας ποὺ θέλεις νὰ μεταδώσῃς στὸ γύρω σου περιβάλλον.—'Αγαπητὴ μου, ντρέπομαι γιὰ λογαριασμό σου, καὶ φιλικὰ θά σοῦ ἐπρότεινα νὰ ἀποχωρήσῃς ἀπὸ τὴν κίνησιν.
 97.—'Ακολουθώντας τὸ παράδειγμα

της Μελαχροινής γόσας, προσχωρώ και
εγώ στον αξιοθαύμαστο σύλλογο «ΦΕΝ»
και συγχαίρω για τη μεγάλη δράση τους
τον Ύμνο της Έλευθερίας και τη Ρο-
δαυγούλα. Ύμνε, περιμένω γράμμα σου.

Πρόμαχος της Έλευθερίας
(Φ.Ε.Ν.)

98.—Ακόμα δεν έχωμε απόκριες, να γί-
νης 'Αρκελίνος, Μάικελ. Τί κιτρινοκοκκι-
νοπρασινίζεσαι; παρδαλίζεσαι και κουρα-
φεζαλίζεσαι; (Για το λεξικό). Διάλεξε
ένα χρώμα να ήσυχάσωμε. Εύθυμε Τυ-
ρολέζε, σώπα μη γίνης... κλαμένος!

Πανταχοῦ παρών
(και τα πάντα πληρών)

99.—Μπαίνω στην κίνηση με σκοπό να
προσπαθήσω, με μερικούς φίλους μου,
να δώσωμε κάποια νέα πνοή στην κί-
νηση.

Νίκος 'Αττικός

100.—Θερμοαντιχαιρετώ Κάρμεν.—'Ινγ-
κριδ, φιγούρα κάνουν τα παιδιά...

Δικέφαλος άετός (Ε.Ε.Ν.)

101.—'Αντιχαιρετώ, Ρόδινο μπουμπού-
κι, Κύκνειο άσμα.—Δέν έλαβες, Λαίδη 'Α-
ραμπέλλα; Έχω γράψει.—Ναυτόπουλο,
γεια χαρά! Καθενθοσιασμένη από γνω-
ριμία.—Τριφύλλι, να μάς ζήση ό «Πανα-
θηναϊκός»! Έτσι!—Τζίλη, Μανιατοπούλα
'Αττική, γεια χαρά.

'Ηλιογέννητη

102.—'Αντιχαιρετώ όσους με χαιρέ-
τησαν.—'Αγαπητέ Φάρε της άρετής, εύ-
χαρίστως θα προσχωρώσα στο σύλλογό
σας, αλλά έδωσα το λόγο μου στη Ρο-
δαυγούλα.—Νιατροπή, πώς είναι δυ-
ντό να έρθω στο σύλλογο σου ενώ δεν
έχετε καμιά δράση;—Προσχωρώ στον
καλύτερο σύλλογο «Φ.Ε.Ν.» γιατί έχει
άνεκτίμητο Δ.Σ. και μέλη.—Χαιρετώ Ρο-
δαυγούλα, Τ. χέρι κοί Πρόμαχο της έλευ-
θερίας.

Μελαχροινή γόσσα (Φ.Ε.Ν.)

103.—Για τον καινούργιο χρόνο εύχομαι
σε έχθρους (άν υπάρχουν) και φίλους,
Χρόνια πολλά κι' εύτυχισμένα.—'Αταρνέα,
Λουλουδοβασίλεια, για τη γιορτή σας θερ-
μές εύχες.

Κ. Διαβάτης

(Πυραυλοκίνητος—Κομήτης)

104.—Παιδιά, διαβάστε: Μπολερό Φραγ-
κεστάιν γίνονται... ψηλές!—'Ορα... φρέ-
σκα κουλούρια (κύπελο Χριστουγέννων)
Λ. καρβάρη! Τί νίλα ήταν αυτή, 'Ολυμ-
πιακοπαναθηναϊκό! Πόσοι είναι ΑΕΚ-
τζήδες; 'Ας το πούν.

Κ. Διαβάτης (Α.Ε.Κ.)

105.—Σέρλοκ Χόλμς, μυστάκι είναι αυτό
ή σκόρπια διαδήλωση.—Μπράβο, 'Ηρω-
ικές Σπαρτιατοπούλες, έσεις σκοτώσατε
το ψόφιο θηρίο;—Χάρηκα σφόδρα για τη
συμβουλή. Δροσόλουστη αύγουλα. Για
μαζίμου. Παραδρόσεις...—ΑΕΚ 'Ανώθυ-
μος έταιρία κηδεών... Σκοτώστρες!

Πανταχοῦ παρών

(Μεταξυμάχος του 1945—και... Φοι-
τητής Πολυτεχνείου)

106.—Εύχομαι στους άγαπητούς: Μά-
ικελ, Βαρκούλα του Εύρώτα και Φλοίσβο
του Εύρώτα να περάσουν εύτυχισμένο το
νέον έτος.

Κόκκινο ρουμπίνι

107.—Ροδιτόπουλο, Ψεύτρα, έγραψε: ά-
πάντηση δεν έλαβα, γιατί;—Εύχαριστώ
θερμά, Παιδί Θεσσαλίας.

Πιπίνος («ΣΠΕ»)

108.—'Ολυμπιονίκη, είμαι από εκεί που
είσαι και εσύ. 'Αν θέλεις, ανταλλάξωμε ένα
γραμματάκι: πρωτογράψε.

Πιπίνος («ΣΠΕ» 'Αθήνας)

109.—'Ομοιάξεις καταπληκτικά, Κοτσομ-

πόλα, με αυτά που αναφέρει στην (72-
23). Όσο για μένα, είμαι ή Δ. Μπιάν κα
χωρίς κοσμητικούς προσδιορισμούς.

Δόνα Μπιάνκα

110.—'Η (71-24) λανθασμένη. 'Απευθύ-
νομαι στα δύο ερωτηματικά.—Καλέ τί μου
λές, Παγκανίβι!—Θάναι πολύ σκληροί,
Κόκκινη βράχε, αυτοί που θα μου την κό-
ψουν.—Μάικελ, δέ σου κρατώ κάκια.
'Αλλωστε είμαστε πάτσι. Ένα σ' έχω, ένα
μ' έχεις (και κάτι παραπάνω). 'Αλλά άμα
θέλεις, σου στέλνω άκόμα... τρία τέσσερα.
'Αφού καλά και σώνει τα θες γραφτά.

Ρόδινο μπουμπούκι (Ε.Ε.Ν.)

111.—'Αντιχαιρετώ Νάρκισσο — Μάικελ.
(Τί λές για λίγες γραμμούλες; Περιμένω).
Νεραϊδοβασίλισσα (Ε.Ε.Ν.)

112.—Δικέφαλε, τό ξέρεις πώς δά σε στεί-
λω στην ΚΟΡΕΑ... Είμαι «ΠΑΝΑΘΗΝΑ-
'ΙΚΟΣ»!—Δροσόλουστη αύγουλα, έγραψε.
—'Αγαπητέ Δία, πόσα μου θυμίζεις!!!...
Φιλελεύθερο 'Ελληνόπουλο

(«'Αναγέννηση»)

113.—'Εν τάξει, Κ. Διαβάτη (66-25).—
Μ. 'Αντουανέτα, τα έτοιμάσαμε αλλά τα
χρησιμοποίησατε έσεις (67-25).—'Ακόμα
δεν δημοσιεύτηκε και την κοροϊδέσατε
(23-25). Πολύ νωρίς τό θυμηθήκατε και
πολύ λεπτό... τό πείραγμα σας. 'Αναλό-
γως αυτόν που πειράζει και τό πείραγμα.—
Βελμόντε, ή (27-25) στάζει κάθε γράμμα
κι' έξυπνάδα.

Δροσόλουστη αύγουλα

114.—'Αποχωρώνα; από τους «'Ελεύ-
θερους Νικητές» προσχωρώ στον λαμπρό
σύλλογο «'Αναγέννηση». 'Οποιος—α, έχει

ΚΟΙΤΑΣΤΕ ΜΕ ΠΡΟΣΟΧΗ

(Λύση από τη σελίδα 48)

Τό 1 δέ χωράει στο Α, μά χωράει
στο Β και στο Γ.
Τό 3 δέ χωράει στο Α ούτε στο Β.
Τό Α δέ χωράει στο Β ούτε τό Γ.
'Αλλά τό 2 χωράει και στο Α και
στο Β.

άνώτερα ιδανικά, άς ακολουθήση τό παρά-
δειγμα μου.

Γαλάζιος Ιππότης ('Αναγέννηση)

115.—Παγγαιορίτη, τί έννοεις;—'Ατλα,
Τρικανίβι Ιππότη, προσχωρήσα στους
«Πρωτοπόρους».—Βοσκοπούλα Ταυγέτου,
έγραψε, περιμένω.—'Ολο οι άνεξάρτητοι
στοις «Πρωτοπόρους»...

Φάρος άρετής (Πρωτοπόροι)

116.—Κι' εγώ χάρηκα για τη γνωριμία
μας, άγαπητό Ναυτόπουλο. — 'Ας μέ-
νουν τότε, φίλη Καρυστινοπούλα.—'Οχι,
φίλε Περγία, έγραψε.—Θάθελα νάλεγες ότι
προσχωρείς στην «'Αναγέννηση», καλή
μου Ξανθούλα.—Γαλανή σταυροφόρα, τώρα
πιά θάσαι όλο χαρά! (ή όχι).—Κόκκινο
βέλος, Γαλάζιε άγγελε, ένα γράμμα;

Γαλάζιο Φλάμπουρο

(γεν. γραμ. «'Αναγέννησης»)

117.—Χαιρετώ Γιάννη 'Αγιάννη, Κατίγκω
'Ιζόδη, Βελμόντε.—Βοσκοπούλα Ταυγέ-
του, άλληλογραφείς; Γράψε.

Χόλλυγουντ

118.—'Αρσέν Λουπέν, έπιθυμώ να γνω-
ριστούμε γράψε.—Τσουκνίδα, γεια.

Χόλλυγουντ

119.—'Ιζόδη, Τζολέτα, τί λέτε για ένα
γραμματάκι; Γράψτε πρώτες.

Χόλλυγουντ

120.—Λόρδε Βύρωνα, γεια.

Χόλλυγουντ

121.—Δέχομαι, Δία, άλληλογραφία. Πρω-
τογράψε.—'Αντιχαιρετώ 'Αμφίωνα, Μεξι-
κανό.—Θερμοχαιρετώ Χόλλυγουντ.—'Αρσέν
Λουπέν, με τό λόγια σου δείχνεις κατω-
τερότητα πνεύματος.

'Αρης

122.—Μπαίνοντας στην κίνηση με νέο
ψευδώνυμο, χαιρετώ όλους—ες. —'Αγριο-
λούλουδο, γεια. 'Αλληλογραφούμε; Γράψε.
Χόλλυγουντ

123.—Χαιρετώ «Πρωτοπόρους» και «'Α-
ναγέννηση».

Χόλλυγουντ

124.—'Αρσέν Λουπέν, είσαι άκατανόητος
(η). Πάντως, γεια.—Χαιρετώ Ξανθομα-
λούσα, Μεξικανό, Κάδο.

Χόλλυγουντ

125.—Εύχαριστώ πολύ, άγαπητή Χρυσή
άκτι, για τό ευγενικό και ώραιο σου
γράμμα αλλά...—'Αντιχαιρετώ τον γόη
Νάρκισσο.—'Εντελβίς, έγραψε.—Καλέ άν-
τες, Κοτσομπόλα. Πρόσεχε όμως μη με
πατήσης, γιατί καλάάηκες!

Μάικελ (Ε.Ε.Ν.)

126.—Θερμοαντιχαιρετώ 'Ερμουπολίτη.—
'Ηλιογέννητη, έλαβα, άπάντησα.—'Αερο-
δυναμική τριάς, μετριάσατε την έγωπάθειά
σας.—Πανταχοῦ παρών, είσαι για τό πα-
νηγύρια.—Θερμοχαιρετώ Νιατροπή, Μπο-
λερό.

Στέφανος Δόξας

127.—Προσχωρώ στην «'Αναγέννηση»
και χαιρετώ τα μέλη της Τιτάνιο χέρι, Κ.
Διαβάτη, 'Αταρνέα και Αίματοβαμ. Κρήτη.
—Φάρε, γεια.—'Ελ. Νικητές, ή δράση σας
είναι σοβαρή και άξίεπαινη. Σας συγχαί-
ρω.—'Αναγέννηση, περιμένω οδηγίες—
καταστατικό.

Μορφεύς ('Αναγ.)

128.—Χαιρετώ όλους—ες. 'Υπόσχομαι δρά-
ση. 'Επιθυμώ άλληλογραφία με τους
Φραγκεστάιν, Ναύαρχο Νέλσονα, Δροσό-
λουστη αύγουλα, Μπαλαρίνα.—Μπαλα-
ρίνα, από τώρα σό... χορό;

Γουσταύος 'Αϊφελ

129.—Ροδαυγούλα, Κύκνειο άσμα, έλάτε
κανένα Σάββατο στο περιοδικό.—Γεια χα-
ρά, Γιουχαρίτα, έλα στη «Φ.Ε.Ν.».—Γεια
σας, Δυό ρουκέτες.—Ζήτω ό Πανιώνιος.
Φοίνιξ (Φ.Ε.Ν.)

130.—Βίνερ—'Ολυμπιακός 4-2 (Α.Ε.Κ.—
Βίνερ 2-1), Νικόλσον—'Ολυμπιακός 2-1
(Α.Ε.Κ.—Νικόλσον 2-0), Παναθηναϊκός—
'Ολυμπιακός 1-0, Παναθηναϊκός—'Ολυμπι-
ακός 2-0, Α.Ε.Κ.—'Ολυμπιακός 2-0, Α.Ε.Κ.—
'Ολυμπιακός 3-1, 'Ατρόμητος—'Ολυμπια-
κός 1-0!!! Τόμπολα, Λευκή καρβάρη! Και
εις άνώτερα.

'Αμφισσέας (Πρωτοπόρ. Α.Ε.Κ.)

131.—Τί να σου πώ, Μ. 'Αντουανέτα
(91-1); Σέ απαλλάσσω.

'Αμφισσέας (Α.Ε.Κ.)

132.—Χαιρετώ έχθρους και φίλους.—Ζήτω
ή Α.Ε.Κ., ή όμάδα των άσσεων.—Ζήτω άλ-
ληλογραφία με παιδιά των μυρωμένων
νήσων της 'Ελλάδας, τώ Δωδεκάνησα.

Εύθυμος Τυρολέζος

133.—Μάικελ, Ρ. μπουμπούκι, Σταυρ.
Κοτυλαίων, Τριφύλλι, άπάντησα πρό πολ-
λού.

Δίας (Ε.Ε.Ν.)

134.—Θερμά αντιχαιρετώ Γ. άγγελο,
Λευκό καρβάρη.—Εύχομαι στους άνοι-
χομυστικομάχους εύτυχισμένο τό 1951.
Ξανθειά Ροδιτία

('Ολυμπιακός)

135.—Ζήτω ό «'Ολυμπιακός» ή όμάδα με
τά καλύτερα ιδανικά.

Ξανθειά Ροδιτία

136.—'Αμφισσέα, βεβαίως σε ντροπιάζει,

δ' «Ολυμπιακός», γιατί θα πάρη τὸ πρωτάθλημα· ἐνῶ ἡ Α.Ε.Κ...

Ζανθεῖα Ροδίτισα
(Ὁλυμπιακός)

137.—Εὐχομαι χρόνια πολλά σὲ όλους—
ἐς πού εἶναι ἀπὸ τῆς Ρόδου.

Ζανθεῖα Ροδίτισα
(Ὁλυμπιακός)

138.—Ὅχι δά, Βαρκούλα τοῦ Εὐρώτα.
(23—22). Δὲ συνηθίζω νὰ ταξιδεύω μὲ βάρκες, ἀλλὰ μόνον μὲ γιῶτ καὶ κόττερ. Κάνεις λοιπὸν λάθος. Κάποιος ἄλλος ἦταν. Ἰσώ; ἢ... Δόνα Μπιάνκα.

Πριγκιποπούλα τοῦ Μυστρά
139.—Θερμοαντιχαιρετῶ, ἀγαπητὸ Θεάλασσόλυκο, Ἡρωικὴ Σπαρτιατοπούλες καὶ Δάφνη τοῦ Εὐρώτα. Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ θαυμασιό γεῦμα. Ἦταν ὥραια ἡ ἰδέα σας νὰ γευθῶμε ψηστὸ τὸ Δελφίνι.

Πριγκιποπούλα τοῦ Μυστρά
140.—Στοὺς Δόνα Μπιάνκα, Τιτάνιο χέρι, Φλοῖσβο, Εὐρώτα, Γαλανὴ μάγισσα, Βαρκούλα Εὐρώτα, Ἀτρόμητο Μοϊκανὸ γιὰ τίς εὐχὲς τοὺς μύρια καρδιόβγαλτα εὐχαριστῶ.

Ἡλιογέννητη

141.—Βοηθήστε μας νὰ ἐκπληρώσωμε τοὺς σκοποὺς μας. Λάβετε μέρος στὴν: «Ἐξόρμησή» μας.

Γενναῖο ψυχὸς Ἑλλήνων (Π.Σ.Α.Ε.)

142.—Λάβετε μέρος στὴν «Ἐξόρμησή» μας.
Ἑλλάδας ἀγκαλιὰ (Π.Σ.Α.Ε.)

143.—Δεῖξτε πὼς ἐκτιμᾶτε τίς προσπάθειάς μας. Λάβετε μέρος στὴν «Ἐξόρμησή» μας.

Ἑλληνικὴ ψυχούλα (Π.Σ.Α.Ε.)

144.—Ὅλοι πρέπει νὰ μᾶς ἐνισχύσετε στὴν «Ἐξόρμησή» μας.

Δαφνοστεφῆς 21 (Π.Σ.Α.Ε.)

145.—Τὰ θέματα; πολλὰ καὶ εὐκόλα. Τότε δὲ θὰ μᾶς ἐνισχύσετε;

Τετραπέρατος (Π.Σ.Α.Ε.)

146.—Ἡ «Ἐξόρμησή» μας, διαιρεῖται σὲ 4 περίοδους. Θὰ τελειώσῃ τὴν ἀνοίξη. Στείλτε γρήγορα συνεργασία γιὰ τὴν ἀ' περίοδο.

Δ.Σ. Π.Σ.Α.Ε.

147.—Ἀντιγράφομε ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Νεότητος» μηνὸς Δεκεμβρίου, σελίδα 15: «Ὁ σύλλογος «Ἐλευθεροὶ Νικηταί» ἐστειλε εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον Πετρίλο Ρώσση ἐν δέμα μὲ σχολικὰ εἶδη». Ἐσὺ, φρόντισες νὰ κάνῃς τὸ καθήκον σου;

Σταυραετὸς τῆς Πίνδου
(πρόεδρος «Ε.Ν.»)

148.—Εὐχομαι σ' όλους—ἐς εὐτυχισμένους τὸν καινούργιο χρόνο.

Τιτάνιο χέρι

Ἡ ΓΩΝΙΑ τῶν Συλλόγων

ΕΞΑΧΡΟΝΑ ΤΗΣ «Ε.Ν.»

Μπαίνοντας στὸν 60' χρόνον τῆς δράσης τῆς ἡ «Ε.Ν.», περιορίζεται νὰ δημοσιεύσῃ τίς παρακάτω σκέψεις τοῦ ἀνοιχτομάχου Τάκη Παραδείση: «Ὁ νοὺς μου γυρνᾷ πίσω πρὶν ἀπὸ 6 χρόνια, τότε πού μαγνητικὰ ἡ «ΦΕΝ» ἔκανε τὴν πρώτη τῆς ἐμφάνισιν. Οἱ σκέψεις τρέχουν νοερὰ στὰ στάδια τῆς ἀκμῆς τῆς καὶ σταματοῦν ἀπότομα στὶς τελευταῖες τῆς προσπάθειες πού δείχνουν τὴ γλαφυρό-

Γιὰ δημοσιεύσεις στὸ «ΕΛΛΗΝΟ-
ΠΟΥΛΟ» ἀπευθύνεσθε στὰ γρα-
φεῖα διαφημίσεων

Ι. ΧΑΛΙΚΙΑΣ & Σία
Γλάδστωνος 2 — Τηλ. 24-156

τητα τοῦ πνεύματος τῶν μελῶν τῆς. Προχώρα πάντα θαρρετὰ, πάντα μὲ πίστη στὸν μεγάλο ἀγῶνα πού ἀρχισες, τὸν ἀγῶνα τοῦ ὠραίου. Εὐχομαι ἐπιτυχίες. Πάντα ἐπιτυχίες.

«Φωτολατρ. Ἐν ὠσῇ Νέων»

ΚΡΙΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ «ΦΕΝ»

Τὸ «Ἀλμπουμ τοπίων» προκάλεσε εὐμενὴ σχόλια, ὅπως φαίνεται ἀπ' τίς παρακάτω κρίσεις: «Σὰς ἀξίζει ἕνα μεγάλο μπράβο», Κόμης Καϊνιζμαρκ. «Εἶναι πολὺ ὠραῖο», Πίκος. «Ἡ προσπάθεια εἶναι ἀξίεπαινη». Φάρος ἀρετῆς. «Ἐξαιρετικὸς», Μάριος. «Ἀξίζει ἕνα μπράβο», Πανταχοῦ παρών. «Ἡ ΦΕΝ ὅπως φαίνεται, εἶναι ὁ μόνος σύλλογος πού δρᾷ σήμερον», Ἑλληνικὴ ἑλπίδα. «Περιποιημένη καὶ πρωτότυπη ἐμφάνισιν», Ροδόκλεια. «Σκόρπισε στὴν καρδιά μας ἀέρα μοσχομυρισμένο μὲ θυμάρη καὶ θαλασσινὴ ἀμύρα», Μίμης Ἀμάραντος. —Εὐχαριστοῦμε όλους τοὺς φίλους καὶ ὑποσχόμεσθε νὰ συνεχίσωμε.

«Φωτολατρ. Ἐν ὠσῇ Νέων»

Ο «ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΜΒΟΛΩΝ»

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ «Διαγωνισμοῦ συμβολῶν» ἔχουν ὡς ἑξῆς. Βραβεύονται. Πρώτος: Λέξυγος. Δεύτερος: Ἑρμοπολίτης. Ἐπαινοῦνται: Θεσσαλός. Ὀμορφὴ μικρούλα, Ἡρωικὸ ὄχι, Τὰμ Τὰμ. Εὐφημὴ μνεῖα: Τρικαλινὸς ἱππότης, Λῶρενς Ὀλιβιέ, Φωνὴ Ζούγκλας, Αἱματοβαμμένος Γράμμος. Στὸν πρῶτον καὶ δεῦτερον νικητὴν στέλλονται βιβλία. Ὅλους τοὺς ἄλλους πού συμμετέχουν, εὐχαριστοῦμε.

«Ἐλευθεροὶ Νικηταί»

ΤΟ Δ.Σ. Π.Σ.Α.Ε.

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ Π.Σ.Α.Ε. γιὰ τὸ 1951, εἶναι: πρόεδρος, Γενναῖοψυχὸς Ἑλλήνων. Ἀντιπρόεδρος, Ἑλλάδας ἀγκαλιὰ, Γραμματεῖς, Ἑλληνικὴ ψυχούλα. Ταμίας, Δαφνοστεφῆς 21. Σύμβουλοι, Τετραπέρατος.

ΕΞΟΡΜΗΣΗ Π.Σ.Α.Ε. (α' περίοδος) 1. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ: α') Ποιὸς ξέρε νὰ γράφῃ ἕνα ὠραῖο γράμμα; β') Ποιὸς γράφει ἐξυπνότερες «ἐξυπνάδες»; 2. ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΑ: α') Πρὸς ἀνάδειξιν δραστηριώτερον ψευδωνυμοῦ. β') Καλύτερον συγγραφῆς Ἑλλήνων καὶ ξένων. ΣΗΜ. Κάτω ἀπ' τὴν συνεργασία σας νὰ δίνετε τὸν λόγο σας πὼς εἶναι πρωτότυπες, δικές σας καὶ κάτω ἀπ' τὸ δημοψήφισμα, πὼς ψηφίζετε γιὰ πρώτη φορά. 3. ΕΚΔΟΣΗ: Ἐξεδόθη τὸ α' τεύχος τοῦ περιοδικοῦ μας. Ποικίλη ὕλη, σελίδες 8, δρχ. 500.

Π.Σ.Α.Ε.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ἀπὸ τῆς «Γωνίας τῶν Συλλόγων» τοῦ τεύχους 22 παραλείφθηκε ὅτι παράλληλα μὲ τὰ σχολικὰ εἶδη πού δόθηκαν μέσῳ τοῦ «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος», ἐστάλη καὶ φιλικὴ ἐπιστολὴ ἐκ μέρους τοῦ συλλόγου μας στὰ ἀνταρτόπληκτα τοῦ Πετρίλο Ρώσση.

«Ἐλευθεροὶ Νικηταί»

Τὸ φιλολογικόν σου, Δάφνη τοῦ Εὐρώτα, «Χριστούγεννα» τὸ λάβαμε στὶς 23 Δεκεμβρίου. Γιατὶ τὸ ἔστειλες τόσο ἀργά; Ἐπρεπε νὰ τὸ ἔστειλεις 15 ἡμέρες ἐνωρίτερα τουλάχιστον.—Ὁ, τι ἔστειλες, Λ. κα β α λ ἄ ρ η, καὶ οἱ 8.500 δραχμὲς ἐλήφθησαν καὶ γινε ἡ ἐνέργεια πού ἔπρεπε. —Οἱ δύο ἀριθμοὶ πού βλέπεις στὶς ἀγγελίες, Ἐστρελίτα, φανερώνουν τὴ σχετικὴ ἀγγελία στὴν ὁποία ἀπαντᾷ ὁ ψευδωνυμοῦχος. Ὁ ἕνας ἀριθμὸς φανερώνει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸ τῆς σχετικῆς ἀγγελίας καὶ ὁ ἄλλος τὸν ἀριθμὸ τοῦ τεύχους τοῦ περιοδικοῦ πού εἶχε δημοσιευθῇ ἡ ἀγγελία ἐκείνη.—Τεύχη παλιὰ «Ἑλληνόπουλου» καὶ «Θησαυροῦ», Ζάχαρη (Καρλόβασι) δὲν ὑπάρχουν. Τόμοι ὅμως δεμένοι ὑπάρχουν ὅλων τῶν ἐτῶν. Τὶς τιμὲς τίς βλέπεις δημοσιευμένες στὸ 25 τεύχος τοῦ περιοδικοῦ τῆς 23 Δεκεμβρίου 1950 (σελ. 877). Θὰ ὑπολογίσετε 5.000 ἐπὶ πλέον (ταχ.) καὶ γιὰ κάθε τόμο. Σοῦ ἀπαντοῦμε ἀπὸ τὴ στήλη αὐτή, γιατί δὲν εἶχες γράψῃ διευθύνσῃ σου μέσα στὸ γράμμα σου.—Τὸ ψευδώνυμό σου, Ἀτρόμητε καπετάνιε, πρέπει, βέβαια, ν' ἀνανεωθῇ γιὰ τὸ 1951. Γιὰ τὴν ἀνανέωσιν, ὅπως ξέρεις, χρειάζονται 5.000 δραχμὲς. Ἐχεις ὅμως δικαίωμα ἀντὶ ν' ἀνανεώσῃς τὸ ἴδιο ψευδώνυμό, νὰ τ' ἀλλάξῃς καὶ νὰ πάρῃς νέο. Πρέπει νὰ ζητήσῃς τότε τρία ψευδώνυμα, γιατί ἀν ζητήσῃς ἕνα, ἴσως ἔχει προφθάσῃ καὶ τὸ ἔχει πάρει ἄλλος πρὶν ἀπὸ σέ. Θὰ ζητήσῃς τρία κατὰ σειρά προτιμήσεως καὶ μεῖς θὰ σοῦ δώσωμε τὸ πρῶτον, ἀν δὲν τὸ ἔχῃ ἄλλος. Διαφορετικὰ θὰ σοῦ δώσωμε τὸ δεύτερον καὶ στὴν ἀνάγκη τὸ τρίτον.—Κάποιος χωρὶς ὄνομα καὶ διεύθυνσιν μᾶς ρωτᾷ στέλλοντας καὶ 1000 δραχμὲς (γιὰ ν' ἀπαντήσωμε. φαίνεται, μὲ ἐπιστολὴ ταχ.) καὶ, ἀν δεχόμεσθε τεύχη ἀνταλλάσσοντάς τα ἀμέσως μὲ τόμο τοῦ περιοδικοῦ. Ὅχι, ἀπαντοῦμε, γιατί τὰ τεύχη θὰ ἔχουν σημάδια, κάποιο σχίσμα ἴσως καὶ ὅπωςδήποτε ἔχουν χρησιμοποιηθῇ ἀπὸ τὸν ἀναγνώστη. Τὰ κατορθώματα τοῦ Μπιμπικίου ὑπάρχουν καὶ ἔχουν 8.000 δραχμὲς.—Σοῦ ταχυδρομήσαμε, Α. Παπαναοῦμ (Καστοριά), τὸ βιβλίον πού ζητήσες. Ἐλπίζομε νὰ τὸ ἔλαβες ἐγκαίρως.—Τακτοποιήθηκε, Λευκορίτισα, ἡ πίστωση σου τῶν 3000 δραχμῶν σύμφωνα μὲ τὸ γράμμα σου.—Γιὰ τίς θερμὲς εὐχὲς πού μᾶς στείλατε, Χριστὲ. δρόμε καὶ Πιπίνω, εὐχαριστοῦμε πολὺ καὶ εὐχόμεσθε τὰ ἴδια.—Καὶ πάλιν εὐχόμεσθε, σ' όλους ὅσους μᾶς εὐχήθηκαν καὶ γενικὰ σ' όλους τοὺς ἀναγνώστες μας, ὁ νέος χρόνος νὰ εἶναι κομιστὴς σ' αὐτοὺς καὶ τίς οἰκογένειες των ὑγείας, εἰρήνης, χαρᾶς καὶ προόδου.

Κουπόνι συμμετοχῆς στὴν κλήρωσιν τῶν 2 ποδηλάτων BISMARK πού προσφέρονται ἀπὸ τὴν ἀντιπροσωπεία.

Ζύπνησε μονομιᾶς ἀπὸ τὴ χαρά. Ὁ πατέρας θὰ γύριζε, δὲ θὰ πάθαινε τίποτα στὸ ταξίδι. Ὁ Μάνος τὸ εἶδε τὸ ἅγιο Πνεῦμα κι' οἱ οὐρανοὶ ἀνοιξαν γιὰ χάρη του. Τόσο ἦταν εὐτυχισμένος πού δὲ συλλογίστηκε ἂν ἐκεῖνο πού εἶδε, τὸ εἶδε στὸν ὕπνο του ἢ στὸ ξύπνιο του.

Κατὰ τὰ ξημερώματα ἡ θεὰ Βαγινιά ἀλαφιάστηκε ἀπὸ χτυπήματα στὴν ὀσώπορτα. Ἦταν ὁ ξενητεμένος τῆς ἀδερφός, ὁ πατέρας τοῦ Μάνου.

Γύριζε καθυστερημένος ἀπ' τὶς φουρτούνες τῆς Μαύρης θάλασσας.

Πῆγε ὁ ἴδιος στὴν κάμαρα ὅπου κοιμόταν ὁ Μάνος καὶ τὸν ζύπνησε μ' ἓνα φιλί. Τὸ παιδί ἀνοιξε τὰ μάτια του, μὰ τὸ πῆρε γιὰ ὄνειρο καὶ τὰ κλείσει πάλι, νὰ μὴν τὸ χάσει.

Στὸ δεύτερο φιλί τὰ ξανάνοιξε καὶ στὸ τρίτο ἀγκάλιασε τὸν πατέρα του.

—Πατερράκι μου, σ' ἔφερε λοιπὸν τὸ περιστέράκι;

Νόμιζαν πὼς παραμιλοῦσε, γιατί ἐκαίγαν τὰ χεράκια του. Ξαναμμένο ἦταν τὸ πρόσωπό του, ὁ λάρυγγας του στεγνός.

—Τὸ παιδί ἔχει πυρετό, εἶπε τρομαγμένος ὁ ταξιδιώτης.

—Ὅχι, ὄχι, δὲν ἔχω τίποτα, πατέ-

ρούλη, εἶναι ἀπὸ τὴ χαρά μου πού σὲ βλέπω.

Πῆδησε ἀπ' τὸ κρεβάτι, ντύθηκε γρήγορα καὶ πῆγαν στὴν ἐκκλησιά.

Εἶχε βάλει τὴν καινούργια φορεσιά πού τοῦ ἔφερε ὁ καπετάνιος. Σὰν ἦρθε ὁ μὲν ἡ ὥρα νὰ ρίξουν στὴ θάλασσα τὸ σταυρό, ὁ Μάνος δὲ συλλογίστηκε καθόλου τὰ καινούργια του ρούχα.

Γδύθηκε μέσα στὴ βάρκα, τὰ πέταξε στὰ βρεμένα σανίδια τῆς καὶ βούτηξε ἐκεῖ πού εἶδε τὸ σταυρό νὰ πέφτει.

Τέσσερα πέντε παιδιὰ ἀγωνίζονται ποῖο νὰ πρωτοφτάσει. Μὰ ὅταν βγῆκαν σὲ λίγο στὴν ἐπιφάνεια, τὸ πανάχραντο ξύλο, τὸ στολισμένο μὲ πέτρες πολύτιμες καὶ χρυσάφι, ἀστραποβολοῦσε στὰ χέρια τοῦ Μάνου!

Ὁ πατέρας χαμογελοῦσε εὐχαριστημένος. Ἀκόμα κι' ἡ θεὰ Βαγινιά ἦταν ξάστερη σήμερα καὶ δὲ ζήτησε ἀπὸ τὸ Μάνο νὰ συγυρίσει μαζί της τὴ σάλα.

Γιατί ὁ Μάνος θάφευγε αὔριο μὲ τὸ καΐκι τοῦ πατέρα. Θὰ σπουδαζε πιά μαζί του νὰ γίνη κι' αὐτὸς ναυτικός, ὅπως ὅλοι στὸ σόι του.

Τὸ ἀσπρὸ περιστέρι εἶχε ἀλλάξει ὁλότελα τὴ ζωὴ τοῦ μικροῦ ὄρφανου.

Ἑλένη Παρή

Κλεφτοπόλεμος

Μπάμ! Μπούμ... Δυὸ πυροβολισμοὺς πρόφθασαν ν' ἀκούσω στὴ σαστιμάρα τῆς ξύπνησής μου. Πού βρίσκομαι; Τί γυρεύω ἐδῶ; Σκοτάδι πυκνὸ σκοτάδι. Πῶς βρέθηκα ἐδῶ; Κρύος ἰδρώτας μὲ περιλουεῖ. Τὰ πόδια μου κόβονται, ἔτοιμος νὰ λιποθυμῶ. Κοιτάω τριγύρω. Μυστήριο! Κοιτάζω πάνω, ἀπείρα ἀστέρια στὸν οὐρανὸ. Ζύπνιος εἰμαι ἢ ὄνειρο βλέπω; Τσίμπησα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ τὸ διαπιστώσω. Δὲν μπόρεσα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου. Ἐμείνα στὴ θέση πού εἶχα κοιμηθῇ...

Μπάμ—μπούμ, μπάμ—μπούμ... Συνεχεῖς πυροβολισμοὶ ἀκούγονται καὶ σφαῖρες σφυρίζουν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Δὲν τὴ γλυτώνω ἀπόψε, σκέφθηκα. «Τὸ μοιραῖον θὰ ἐπέλθῃ»!... Ἐνα δάκρυ κυλᾷ ἀπὸ τὰ μάτια μου καὶ μιά προσευχὴ θερμὴ ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά μου...

Μὰ πῶς βρέθηκα ἐδῶ; Σιγὰ σιγὰ ἀρχισαν νὰ ξετυλίγονται σὰν κινηματογραφικὴ ταινία τὰ ὅσα εἶχαν συμβῇ...

Ἦταν Ἰούλιος τοῦ 1941 καὶ μαζί μ' ἄλλα παιδιὰ παίξαμε σὲ κάποιο χωριό, κοντὰ στὴ Λάρισα, τὸν κλεφτοπόλεμο. Τὸ κάθε παιδί ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ, καθὼς φαίνεται, ἀπὸ τὴν κούραση τοῦ παιχνιδίου καὶ τῆς ζήτη μὲ πῆρε ὁ ἀξέχαστος ἐκείνος ὕπνος...

Σταυραετὸς Κότυλαιων

Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς

Ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ εἶναι μιά ἐρημος ἀπέραντη, χωρὶς ἄκρη. Κι' ὁ ὁδοιπόρος πού τὴ διαβαίνει ἀφήνει πάνω της ἰχνη. Ἰχνη βαθιὰ πάνω στὴν ἄμμο.

Πρόσεξε τὰ ἰχνη τοῦτα. Ἐκεῖ συγκέντρωνε ὅλη σου τὴν προσοχή. Εἶναι αὐτὰ ὁ φύλακας τῶν μυστικῶν σου ὧων. Ὁ πρῶτος πού θὰ τὰ προδῶση ἀσυλλόγιστα σ' ὅποιον γυρίσει νὰ τὰ δῇ.

Σκέψου, πῶς ἑκατομῦρια εἶναι οἱ ἀνθρώποι πού θὰ τὰ ψάξουν μὲ τὸ βλέμμα τους. Ὅλοι αὐτοὶ θὰ περάσουν ἀπὸ πάνω τους ὕστερα ἀπὸ σένα.

Πρόσεξε καλὰ τὰ ἰχνη σου, κάθε φορά πού θὰ ἀποφασίσουν νὰ ἀφήσῃς ἓνα. Καὶ κοίταξε νὰ εἶναι ἀπόλυτα ἐντάξει προτοῦ τ' ἀποφασίσῃς.

Κι' ἂν κατὰ λάθος ξεχάσῃς κάποιο ἀσχημὸ, μὴν ἀργοπορῇς νὰ τὸ σβῆς ἀντικατάστησέ το μὲ ἓνα ἄλλο καλύτερο, πρὶν ἀπομακρυνθῇ τόσο, πού δὲ θὰ μπόρῃς πιά.

Τέλος, σκέψου, πῶς ἴσως νᾶσαι κανένας κακὸτυχος, καραβοτσακισμένος ἀδερφός, αὐτὸς πού θὰ τὸ κοιτάξῃ. Καὶ ἴσως νᾶσαι αὐτὸ ἀκριβῶς πού θὰ τοῦ δῶσῃ τὸ θάρος πού ἔχει ἀνάγκη καὶ κάθε ἄλλη βοήθεια. Πιθανὸν ἀκόμα νὰ πασχίσῃ νὰ τ' ἀκολουθήσῃ. τὸ ἴδιο ὅπως εἶμεις πασχίζουμε νὰ βαδίσουμε πάνω ἀπ' τὰ βαθιὰ φωτεινὰ ἰχνη πού ἀφήνουν στὴ ζωὴ τους ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πού τοὺς λέμε Μεγάλους.

(Μετάφραση ἀπὸ τὸ ἀγγλικό)

Ρόδινο μπουμπούκι

ΣΚΟΤΩΣΑ ΜΙΑ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 48)

ἀπὸ αἷμα. Πιὸ πέρα εἶδα κι' ἄλλες, ἀλλὰ σταματοῦσαν ἐκεῖ.

Ἀφοῦ ἐξερεύνησα τὸν τόπο, βρῆκα αὐτὴ τὴ φορά στὸ μονοπάτι μιά μεγάλη αἱματινὴ σταγόνα. Δίπλα τὸ χῶμα ἦταν σκαμμένο καὶ σχηματίζε μιά βαθουλὴ λακκούβα.

Μὲ τὸ δάχτυλό μου σκιδάλα τὸ ὅπλου μου, ἐρρίξα μιά ματιὰ γύρω. Καὶ τότε εἶδα ἓνα ζῶο στὰ δεξιὰ μου, πού τὸ τρίχωμά του ἦταν γεμάτο σκοῦρες βούλες. Δὲ χωροῦσε πιά καμιά ἀμφιβολία: Ἦταν ἡ λεοπαρδαλή!

Πλησίασα λίγο. Ξεχώριζα τώρα τὸ κεφάλι, τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, κρυσταλλωμένα σ' ἓνα βλέμμα ἀγριο, καὶ τὶς κόρες τους ἀκίνητες. Ἦταν νεκρή.

Οἱ λεοπαρδαλεῖς λοιπὸν ἦταν δυό, ὅπως τὸ εἶχα φαντασθῇ.

Γύρισα πίσω, εἰδοποίησα τοὺς ὑπηρετές νὰ τὴν πάρουν καὶ νὰ τὴν γδάρουν, καὶ πῆραμ τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Μερικὲς μέρες ἀργότερα τιμωρήθηκα γιὰ τὴν ἀπερίσκεπιά μου αὐτὴ μέσα στὴ ζούγκλα. Τὰ ρίγη τῆς ἐλουοσίας μὲ συγκλόνιζαν γιὰ δυὸ τρεῖς ἑβδομάδες κι' ὁ πυρετὸς δὲ μ' ἀφήνε νὰ ἡσυχάσω. Παρηγοριόμουν μόνο στὴ σκέψη ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς δὲν εἶχαν νὰ φοβόνται πιά γιὰ τὰ ζῶα τους.

Ὁλη ἡ ἐνέργεια ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 49)

μέσα σ' αὐτόν, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐνέργεια πού μπορούμε νὰ βγάλουμε, ὅταν τὸν κάψουμε.

Ἐνας τενεκεὺς βενζίνης εἶναι ἓνας εὐκόλος τρόπος ἀγορᾶς ἀποθηκευμένης ἐνέργειας, ὅπως καὶ μιά ὁκὰ βούτυρο. Καὶ πρέπει, φυσικὰ, νὰ ἔχωμε ὑπ' ὄψη μας πῶς θὰ βγάλουμε τὴν ἐνέργεια ἀπὸ τὸ ἀποταμίευμα. Δὲ θὰ χρησιμοποιήσωμε βέβαια μιά ὁκὰ βούτυρο γιὰ νὰ κινήσωμε τὸ αὐτοκίνητό μας, οὔτε ἓναν τενεκεὺ βενζίνης γιὰ νὰ θρέψωμε τὴν οἰκογένειά μας.

Ἐνέργεια μπορούμε ν' ἀποταμιεύωμε μὲ πολλοὺς τρόπους. Ὅταν κουνδίζωμε ἓνα ρολόι, ἀποταμιεύωμε μηχανικὴ ἐνέργεια στὸ ἐλατήριο του. Ὅταν ρίχνωμε ἓνα βέλος μὲ τὸ τόξο, τραβᾶμε πρὸς τὰ πίσω τὸν σπάγγο καὶ ἀποταμιεύωμε ἔτσι μηχανικὴ ἐνέργεια στὸ τόξο. Ὅταν ἀφήσωμε τὸ σπάγγο, αὐτὸς μεταβιβάζει τὴν ἐνέργεια αὐτὴ στὸ βέλος πού ἐκσφενδονίζεται πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Ἐνα μικρὸ ξηρὸ ἠλεκτρικὸ στοιχεῖο, σὰν αὐτὸ πού χρησιμοποιοῦμε στὶς λάμπες τῆς ταίπης, ἔχει μέσα του ἀποταμιευμένη ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια, ἔτοιμη νὰ βγῇ ἔξω, ἂν ἓνα σύρμα συνδέσῃ τοὺς δυὸ πόλους του καὶ σχηματισθῇ ἔτσι ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΓΩΝΙΑ

Συντρίμια της ζωής

Τόν ξέραμε όλοι στο χωριό τὸ γέρο Στάμο τὸν ψωρά. Φτωχός, πάμφτωχος εἶχε ἔρθει, ἔδω καὶ πολλὰ χρόνια, φέρνοντας μαζί του καὶ μιὰ μισοσπασμένη κιθάρα. Κάθε βράδυ πῆγανει ἐκεῖ πού μαζεύονταν κόσμος καὶ ἔπαιξε...

Γεμάτη παράπονο βαθύ ἔβγαίνει κάθε νότα ἀπὸ τὶς παλιωμένες χορδὲς πού λές καὶ ἔρχονταν ἀπὸ τὰ τρίαβθα, ἴσια, τῆς ψυχῆς τοῦ γέρου, μοιρολογώντας τὴν ἔρημη ζωὴ του. Καὶ τὸ ροζιασμένο χέρι του, πηγαίνοντο στὶς χορδές, χαίδευε, ὥσπου κουραζόταν.

Καθίνας τοῦ ἔδινε ἀπὸ συμπόνια ὅτι τοῦλεγε ἡ καρδιά του, καὶ ἔτσι σὲ λίγο καιρὸ εἶχε ἕνα ἀρκετὰ καλὸ κομπόδεμα γιὰ νὰ ἀγοράσει μιὰ βάρκα. Ψαρεύοντας καὶ παίζοντας τὴν κιθάρα κατόρθωσε σιγὰ σιγὰ νὰ χτίσει καὶ ἕνα καλυβάκι, ἐκεῖ κοντὰ στὴ θάλασσα, περνοώντας ὅπως μπορούσε, μὲ συντροφιά του τὴν ἑρμιά πού τὸν τριγύριζε.

Ἐμῆς τὰ παιδιά, μὲ τὴν ἐμφυτὴ ἀθωότητά μας, τὸν ἀγαπούσαμε πολὺ, μὰ κι' αὐτὸς δὲν ἔμεινε πίσω, γιὰτὶ κάθε βράδυ πού γυρνοῦσε ἀπὸ τὸ ψάρεμά του μᾶς ἔλεγε ὡραίες ἱστορίες, ὅπ' ἔκεινες πού τραβοῦν τὴν παιδικὴ ψυχὴ μας. πού μᾶς προσελκύουν. Κι' ὅμως ὅσες κι' ἂν μᾶς εἶπε, εἶχαν ὅλες τὸν ἴδιο ἥρωα: ἕναν πλούσιο, ἕναν ἀρχοντα, πού ὄργωνε γιὰ χρόνια στερηγίης καὶ θάλασσας, ἐπιχειρώντας ταξίδια κι' ἐξερευνησεις, μὰ καμιά δὲν τέλειωνε, γιὰτὶ κάθε φορὰ πού σίμωνε στὸ τέλος, πάντα μᾶς ἔλεγε: «Ἐ, παιδιά, ὦρα νὰ πηγαίνετε. Ἀργήσατε». Καὶ φεύγαμε ἐνῶ αὐτὸς γύριζε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γιὰ νὰ κρῆμει κάποιο δάκρυ! Ἐκλαιγε! Γιατί; Καθίμενε ὑπάρμπα Στάμο!

Μιὰ μέρα ὅμως ἔφυγε μὲ τὴ βάρκα του καὶ δὲν ξαναγύρισε. Ἀδίκᾳ περιμέναμε, ὥσπου βασιλεψε ὁ ἥλιος καὶ φάνηκαν τ' ἀστρά στὸν οὐρανό. Μὲ βαριά καρδιά φύγαμε γιὰ τὰ σπιτία μας, χωρὶς νὰ ποῦμε τίποτα σὲ κανένα.

Τὸ πρωί, πρὶν καλὰ σηκωθῶ, ἀκουσα τὴ γειτόνισα νὰ λῆι στὴ μητέρα μου:

—Τάμαθες; Βρῆκαν τὸν ὑπάρμπα Στάμο πνιγμένο. Χθὲς τὸν ἔβγαλε ἡ θάλασσα, τὴ νύχτα...

Τώρα κατάλαβα τὸ τέλος τοῦ ἀρχοντα πού μᾶς ἔλεγε συχνὰ ὁ γέρο Στάμος. Ἦταν ὁ ἴδιος! Ἐξῆσε πλούσιος καὶ πέθανε πάμφτωχος, ἔρημος, ἀφήνοντας σὲ μιὰ ξένη ἀκρογιαλιά τὰ κόκαλά του.

Ἦταν καὶ αὐτός, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι, ἕνα συντρίμμι τῆς ζωῆς.

Δόνα Ἑστρέλλα

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος καθιερώνουμε τὴ στήλη αὐτή, ὅπου θὰ ἀναγγέλλουμε κάθε ἑβδομάδα τὶς νέες ἐκδόσεις πού ἐνδιαφέρουν τοὺς ἀναγνώστες μας.

Σήμερα σὰς ἀναγγέλλουμε ὅτι ἐκκλωφώρησε ἀπὸ τὸν «Ἀρχαῖο Ἑκδοτικὸ Οἶκο Δημ. Δημητράκου Α.Ε.» ἕνα ὡραιότατο βιβλίο μὲ παιδικὲς ἱστορίες ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἡ ἔορτὴ τῶν φαναριῶν», σὲ σχῆμα 16Χ22, σελίδες 84. Ἐχει τετράχρωμο καλλιτεχνικὸ ἐξώφυλλο καὶ πωλεῖται στὴν Ἀθήνα σὲ ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ στὶς ἐπαρχίες στὰ πρακτορεῖα ἐφημερίδων πού κυκλοφοροῦν τὸ «Ἑλληνόπουλο». Ἡ τιμὴ του εἶναι 6.000 δραχμές.

Τὸ τραγούδι τοῦ ἀνέμου

Τεντώνω τ' ἀφτί μου στὴ μονιασμένη βοῇ τῆς θύελλας. Τὰ στοχεῖα τῆς φύσης πολεμοῦν καὶ παλαίβουν σ' ἕνα τρομαχτικὸ ρυθμό. Βλέπω τὸν ἀνεμὸ νὰ χορεύει ψηλὰ στὴν κορυφὴ τοῦ ἀντικρινοῦ κυπαρισσιοῦ, τὸν ἀκούω νὰ σφυρίζη στὴν κλειδαρότρυντα τῆς ἐξώπορτας, τὸν αἰσθάνομαι ν' ἀγγίξει ψυχρὸς τὸ χέρι μου μπαίνοντας ἀπὸ κάποια χαραμάδα. Βουλίζει μὲ ὀρμὴ, χορεύει μ' ἕνα ἀλλόκοτο ρυθμὸ καὶ κάνει πιδὶ τρομαχτικὰ τὰ σκοτάδια. Σφυρίζει καὶ τραγουδᾷ. Ναι, τραγουδᾷ. Στήνω τ' ἀφτί μου καὶ τὸν ἀκούω νὰ λῆι:

«Εἰμαι ὁ ἀνεμος. Εἰμαι ὁ ἀνεμος πού σέρνω κατὰ τὴ θέλησή μου τὰ σύννεφα, πού ξεριζώνω τὰ δάση, καὶ σηκώνω τὶς φουρτούνες. Εἰμαι ὁ ταξιδιάρης ἀνεμος. Ταξιδεύω ὡς πέρα, στὶς χώρες τοῦ βορρᾶ τὶς βουτηγμένες στὴν ὀμίχλη καὶ τὴν καταχνιά. Βλέπω πολίτες καὶ χωριά, τόπους, ἀνθρώπους μὲ παράξενες φορεσιές καὶ ἀγνωστα ἔθνη. Ταξιδεύω ἀπ' τὶς σιωπηλὲς χώρες τοῦ χιονιοῦ καὶ τοῦ κρύου ὡς τοὺς τόπους πού τοὺς κατακαίει ὁ ἥλιος. Βλέπω παραμυθινὲς πολιτείες, ἀγνωστες κι' ἀπάτητες. Βλέπω τὰ πάντα, αἰῶνες τώρα, χιλιάδες χρόνια. Εἰμαι ὁ βασιλιάς Ἀνεμος—ὁ ταξιδιάρης! Εἰμαι ὁ Ἀνεμος!».

Ἔτσι τραγουδοῦσε ὁ ἀνεμος μέσα στὶς στίγες, τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων καὶ στὶς κλειδαριές. Καὶ τραγουδᾷ, πάντα τραγουδᾷ, δίχως τελειωμό, ὁ αἰώνιος βασιλιάς Ἀνεμος!

Μάνος Μάτης

Ἡ νίκη μας

Ἐκεῖ στοὺς πρόποδες τῆς Πεντέλης, στὴ μαγευτικὴ τοποθεσία τοῦ Διονύσου, κάτω ἀπ' τὸν γαλανὸ ἀττικὸ οὐρανὸ καὶ τὸ δροσερὸ ἀεράκι τῶν πεύκων, ἐγινε ἡ ἀλησμόνητη προσκοπικὴ μας κατασκήνωση.

Τὰ προσκοπικά νιάτα ὅλης τῆς Ἑλλάδας μας ἀπὸ τ' ἀγρία σύννορα ὡς τὴν ἡρωικὴ Κρήτη, ἀπὸ τ' ἀφροστόλιστα Δωδεκάνησα ὡς τὴ μουσικὴ Κέρκυρα καὶ μαζί μ' αὐτὰ καὶ τὰ νιάτα τῆς λεβεντογέννας Ρούμελης, ἀνταγωνίστηκαν γιὰ νὰ γιορτάσουν τὰ σαράντα χρόνια τοῦ Ἑλληνικοῦ προσκοπισμοῦ, χρόνια πού κύλησαν γεμάτα ἀφάνταστους ἡρωισμούς καὶ θυσίες.

Ἐκεῖ στὸ στάδιο τοῦ Λευκαδίτη, κάτω ἀπ' τὴ σημαία τοῦ κύλικά μας, δώσαμε κάποιο γλυκὸ ἀπογειωματικὸ ἕνα εὐγενικὸ ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀνάδειξη τῆς καλύτερης ἐνωμοτίας ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς προσκόπους τῆς Ἑλλάδας.

Οἱ ἑπτὰ ἰσχυρότερες ἐνωμοτίες τῆς Κοζάνης, τῆς Ἀρτας, τῆς Θεσσαλονίκης, τῶν Μεσογείων, τῆς Ἀχαΐας καὶ τῆς Φωκίδας, παρατάχθηκαν ἑτοιμὲς ν' ἀγωνιστοῦν γιὰ τὴν τελικὴ νίκη. Τὸ σύνθημα δόθηκε καὶ ἡ ἐργασία ἀρχισε ζωηρά. Μὰ, ὅπως πάντα ἡ Ρούμελη ἔρχεται πρώτη σὲ κάθε εὐγενικὴ ἐκδήλωση, ἔτσι καὶ τώρα ἡ νεολαία τῆς κέρδισε στὸ τέλος μιὰ τίμια μεγάλη νίκη!

Τὸ ὄνομα Φωκίδα καὶ Ρούμελη, ἀντιλάλησε πέρα στὶς πλαγιές τῆς ὁμορφῆς Πεντέλης.

Ἡ νίκη μας αὐτὴ θὰ μείνῃ ἀθάνατη γιὰ νὰ θυμίζει πῶς τὰ νιάτα τῆς Ρούμελης, ἀποτελοῦν τὴν ψυχὴ τῆς Ἑλλάδας μας, πού μιὰ μέρα θὰ τὴν ὑπερασπίσουν δίνοντας τὴ ζωὴ τους στὸ πεδίο τῆς τιμῆς.

Ἀμφισσέας

Χειμώνας

Ἐξω ὁ ἀνεμος σφυρίζει φοβερά καὶ ἀφρισμένο ἀκούγεται τὸ κύμα ἢ καλιακούδα πέρα σκούζει γερά σὰν τῆς ζωῆς τῆς νάσπασε τὸ νῆμα.

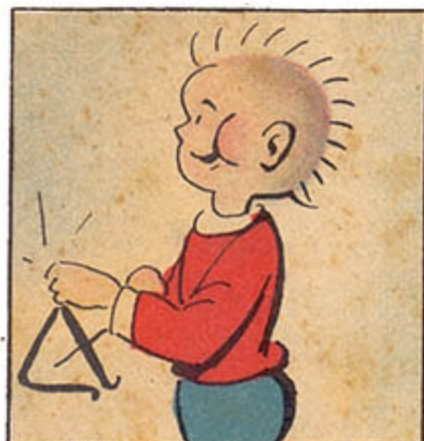
Τριζοβολοῦν τὰ ξύλα μὲς στὸ τζάκι καὶ μαζεμένα στὴ γωνιά μὲ τὸν παππού, τ' ἀγγόνια ἀκούουν, τὸ παραμυθάκι, ἐνῶ ἡ θύελλα κοπάζει πού καὶ πού.

Σὲ μιὰ καλύβα φτωχικὴ καὶ σκοτεινὴ γονατιστὴ μιὰ χήρα τὸ σταυρὸ τῆς κάνει στὰ εἰκονίσματα. Δακρύζει ἡ ταπεινὴ!... Τὰ δυὸ παιδιά τῆς πῶς θὰ τὰ ζεστάνη;

Σκῶτ

Σκύβει νὰ ἴδῃ τὸ Σταυρὸ
καὶ —μπλούμ! πέφτει στὸ νερό...

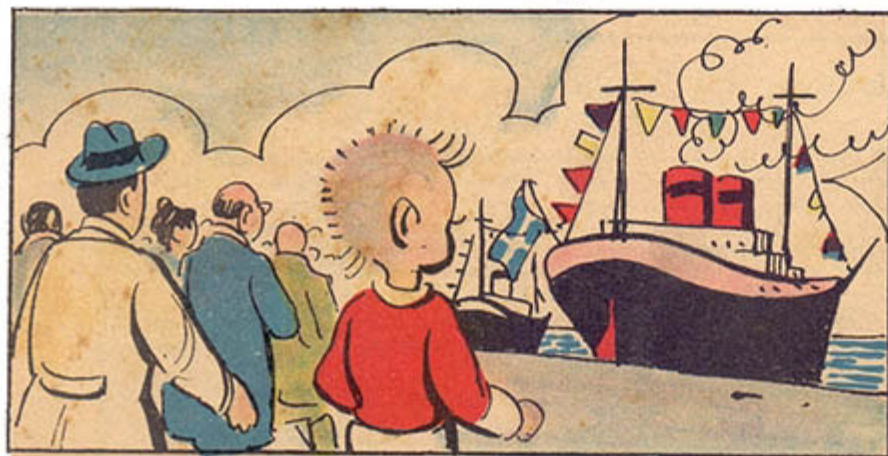
Ἦρθε τῶν Θεοφανείων
ἡ μεγάλη ἑορτὴ,
καὶ τὰ κάλαντα ὁ Μπιμπίκος
εἶπε τὴν παραμονή.

Μάζεψε καὶ πάλι χρῆμα,
μὰ τὸ φύλαξε καλὰ
καὶ στὸν Πειραιᾶ κατέβη
τὴν ἐπαύριο μὲ χαρά.

Γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ
τῶν νερῶν τὸν ἀγίασμό
καὶ στὴ θάλασσα ποὺ ρίχνει
ὁ Δεσπότης τὸ σταυρὸ.

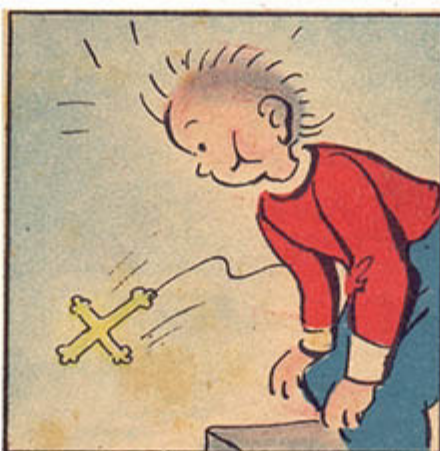
Πῶ, πῶ, κόσμος ποὺ μαζεύτῃ
στὸ λιμάνι κάτω ἐκεῖ!
Σημαιοστόλιστα βαπόρια
καὶ παράτες, μουσικὴ.

Ἦρθαν καὶ οἱ βασιλιάδες
στὴν ἐξέδρα τοὺς ψηλὰ
κι' οἱ ψαλτάδες κι' οἱ παπάδες
ψέλνουνε τώρα γλυκά.

Καὶ στὸ τέλος ὁ Δεσπότης
ρίχνει τὸ χρυσοῦ σταυρὸ
κι' ἔξ λεβέντες εὐθὺς πέφτουν,
νὰ τὸν πιάσουν, στὸ νερό.

Μὲ συγκίνηση μεγάλη
σκύβει ὁ καθεὶς νὰ ἴδῃ.
Μὰ καθὼς καὶ ὁ Μπιμπίκος
κι' αὐτὸς σκύβει μὲ σπουδή,

γλύστρησε καὶ —μπλούμ! ὁ φίλος
μέσ' στὴ θάλασσα βουτᾶ
κι' οἱ κολυμπητὲς μὲ γέλια
τὸν τραβήξανε μετὰ.